

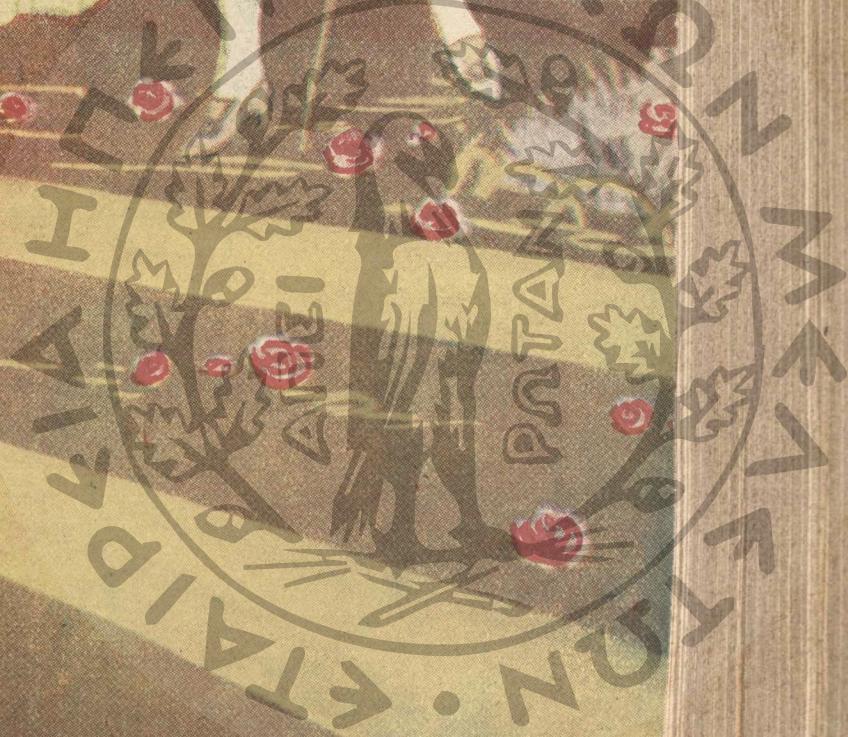
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΤΟΣ 1^{ον}

ΑΡ. 27

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΗΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

**ΤΡΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΤΟ ΣΗΜΑ ΓΗΝΙΟΤΗΤΟΣ
ΤΩΝ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ**

Δ.Ναθαναήλ & Σία

ΓΚΡΕΚΑ.

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ**

Ε. Αθανασίου

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, ΚΡΕΠ-ΡΑΦ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΣΟΥΛ-ΑΡΜΟΥΡ,
ΕΜΠΡΙΜΕ-ΣΕΜΙΖΙΕ
ΜΑΛΛΟΜΕΤΑΞΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ Γκάντι écossais
ΚΟΥΚΟΥΛΑΡΙΚΑ

Και δ,τι νέον παράγεται από την Έλ-
ληνική Μεταξουργία, λανσάρεται κατά
πρώτον εις την Αποθήκην Έλληνικών
Μεταξωτών.
Έρμου 3. (Πλ. Συντάγματος). Τηλέφ. 22-539

Πώς έγιναν τα δόντια σας
τόσον λευκά;
Προκαλούν το φίλημα.

Εάν τα δόντια φαίνονται παρημελη-
μένα σπεύσετε να τα λευκάνετε.
Εάν έχετε παραμελήσει τα δόντια
σας και ή αναπνοή σας είναι δύσο-
σμος, αποφεύγετε να μειδιάσετε,
γιατί τότε αντί να καταστήσετε απο-
μακρύνετε τους θαυμαστές σας.
Μία πρόσφατος επιστημονική ανα-
κάλυψις καθιστά τα κτρινιασμένα
δόντια πιδ λευκά και αρωματίζει
την αναπνοή σας καλλίτερα από
κάθε άλλο έλξίριον.
Δοκιμάσατε αυτήν την μέθοδον. Κα-
θαρίσατε τα δόντια σας τρεις της
ημέρας με ένα έκατοστόμετρον ΚΟ-
ΛΥΝΟΣ επί της εσχάς ψήκτρας.
Ο άφρδς διεισδύει εις εκάστην κοι-
λότητα, σχισμήν αφαιρεί τας κηλίδας
και τα υπολείμματα των τροφών,
την αιτίαν της σήψους.
Τα δόντια σας γίνονται τότε κατά
τρείς αποχρώσεις λευκότερα εντός
τριών ημερών.
Τό άποτέλεσμα που δεν δύναται
να φέρουν οι κοινά έδοντοκρέμα,
έπιτυγχάνεται διά της ΚΟΛΥΝΟΣ
ήτις έξυγιαίνει τό στόμα και αρω-
ματίζει την αναπνοήν.

KOLYNOS

ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Η οικονομικότερα οδοντοκρέμα διότι
έν σωληνάριον διαρκεί 67 ημέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

**ΑΓΟΡΑΖΩ !!
ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ**
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ-ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ
πάσης αξίας, παντός είδους ωρολό-
για, παλαιά ασημια, παντός είδους
παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙ-
ΣΤΡΙΑ (Φοινίξ), παντός είδους
παλαιά ελληνικά χαρτονομίσματα,
με τας ανωτέρας τιμάς όλων των
άλλων καταστημάτων.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Προσέξτε εις την διεύθυνσιν,
μήν σάς εξαπατούν οι παραπλε-
ώς μεν πλανόδιοι. Μή πωλήσετε
τα κοσμήματά σας, προτού μās έπι-
σκεφθήτε και τούτο πρds τό συμ-
φένον σας. Μή πιπτετε θύματα
μερικών επιτηδεύων.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ωρολογιοποιός-Χρυσόχoος
Ευπέλιδος και Άθηνας 56

**ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ
ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ**

ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΤΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ,
ΕΙΣ ΔΙΑΓΥΓΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΙΚΟΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩ-
ΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΙΟΝΕ-
ΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΔΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΘΙ ΤΙΜΑΣ :	πρds Δραχ.
10-25 Βατ	32
40 >	34
60 >	48
75 >	53
100 >	57
150 >	78
200 >	100
300 >	155

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ MINION, ΧΡΩΜΑΤΙ-
ΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟ-
ΛΑΙΡ, ΣΟΛΗΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ,
ΜΑΤ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.
ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ,
ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑ-
ΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
Άπαντα τα ηλεκτρικά υλικά δι' έγκο-
υστάσεις.
Μία επίσκεψις είνε άρκετη να σάς πείση.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΩ ΠΑΤΩ
ΜΑ). ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υποηγμένου
της Οφθαλμολογίας έν τῷ Πανε-
Μενάνδρου 27-Αθήνα, Τηλ. 1-40

**ΙΔΟΥ ΔΙΑΤΙ
ΔΕΝ ΠΟΥΔΑΡΟΜΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑ**

Οι άνδρες απεχθάνονται να βλέπουν
μία γυναίκα να πουδάρη διαρκώς την
μύτην της. Άλλα πολλά γυναίκες εὐ-
πτόνται ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος
για να εμποδίσουν να ήνη τό δέσμα γο-
αλιστερό και λιταρό. Έν τούτοις πορε-
τήρησα ότι όταν μία καλή πουδρα άνα-
μιγνύεται με Mousse de Crème άπει ή
Πούδρα Τοκαλόν, διαρκεί την την ή-
μέρα παρά τόν άνεμον, την θεση ή
τόν χορόν σε μία πολύ θεση αίσουα
χορού. Καθιστώντας την πουδραν άφω-
τον και άφομοιώσιμον, ή Mousse de
Crème που περιέχεται στην Πούδρα Το-
καλόν την μεταβάλλει επίσης εις ή
θαυμάσιον τονωτικήν της επιδερμίδος
διεγερτικήν των ιστών του προσώπου
και δεν φράττει τούς πόρους. Τώρα ή
χω πάντοτε ένα λεύκω χρώμα, άσπρο κα-
λεπτό που δια τα κορίτσια επιθυμούν
βλοι οι άνδρες θαυμάζουν. Ο άνδρας
που μ' έζητήσε εις γάμον τελευταίως
είπεν ότι έθέληθη από τό χρώμα και την
θαυμάσιαν επιδερμίδα μου.

Τό μωμπάκι Τοκαλόν περιέχει την
Mousse de Crème. Η πουδρα κα-
τό ρουζ είνε και τα δύο άφομοιώσιμα
Κάτι καινούργιο, διαφορετικό, καλίσ-
ρο.

ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΔΟ-
ΡΕΑΝ: Η νέα μας συλλογή ωραιότη-
τος περιέχει έπτά μικρά δείγματα που-
δρας με άφράζωσια διαφόρων χρωμα-
τών, καθώς και δύο μικρά σαμπνάζα,
τοίμας Tokalon Paris, τρώφης διά την
επιδερμίδα. Άποστέλλεται δωρεάν εις
την αίτουσαν και άποστέλλουσιν δρ. 11
δι' έξοδα έκτελωνιστικών, άποστολής κα-
τέν. Άντιστ. Α. Π. Ρεγκοντζάκος
Πραξιτέλους 42, Άθήνα.

ΓΚΡΑΣ

Ένα σιχ δώρον είνε ένα
μπουκάλι άρώματος

AIR DE GRACE

Λεπτύ, μεδυστικόν
Τιμή 75-125-150
Πλεονιστάτη συλλογή α-
ρωμάτων εις χύμα.
ΓΚΡΑΣ Περικλέους 48.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΧΑΛΑΡΩΝ 182. - ΑΘΗΝΑΙ

Παναθήναια

ΑΝΑΤΕΛΛΟΝΤΕΣ ΑΣΤΕΡΕΣ

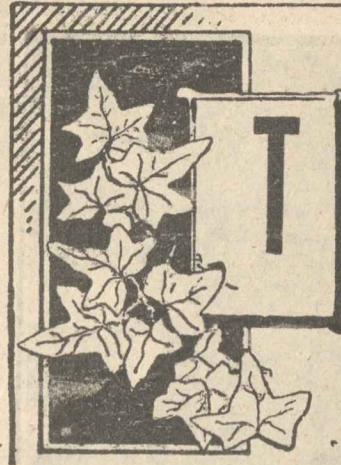

Η δελκτικωτάτη Άγγλίσ καλλιτέχνις του κινηματογράφου Χήδερ Άνγκελ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὁκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
Ἦν εὐχόμενος ὁμοῦ μ' ἕνα δοῦ, συνέχευε τὸ ἄνθος τοῦ Μαίου, ὡς ἀγαπᾷ τὸν φίλον μου ὅπως τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἐγώ, ὡς ἀποσιώπησε σ' αὐτὸν ὅπως θὰ ἦμιον ἐγὼ ἀποσιωμένη... Τώρα, ἔλατε, δεσποινίς, νὰ σὰς ὀδηγήσω κοντὰ στὸν πατέρα σας.

— Μιὰ στιγμή!... φώναξε ὁ Ὀλαναὸς δυνατὰ. Πρέπει, νομίζω, νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ δυὸ λόγια πᾶν στὴν ἱστορία αὐτὴ πού σεις προκαλεῖσθε. Ἄνθος τοῦ Μαίου, καὶ στὴν ὁποία μᾶς παρασύρατε παρὰ τὴ θέλησίν μας. Θέλω νὰ πῶ δηλαδή, ὅτι ὅσοι καὶ ἂν εἴνε τὸ αἰσθητὰ πού συγκαλεῖ τὴν καρδιά μου καὶ κυριαρχεῖ πάνω στὴ θέλησίν μου, ὀρκίζομαι στὴν δεσποινίδα ντὲ λὰ Τόρρε ὅτι θὰ εἴμαι πάντα ἀρροισιμένος σ' αὐτήν, πάντα θὰ με βοηθῇ σὺ πλὴν τῆς σὲ δοῦρα καὶ δύνου, ἀκόμα, καὶ ἂν χρειαστεῖ νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου, πράγμα πού θὰ τὸ κάνω νοιώθοντας μίαν ἀπειρή ἱκανοποίησιν καὶ χαρὰ.

— Κύριε, ἀπάντησε ἡ νεαρὴ κόρη, μὲ μιὰ φωνὴ πού ἔστρεψε αὐτὸ συνέστησε, βρετ', ἀπὸ διὰ αὐτὰ μωρὰ νὰ εἰπῶς ὅτι εὐλογῶ τὴν δοῦρα καὶ τὴ στιγμή πού τὸ ἄνθος τοῦ Μαίου ἀνακατεῖται στὴς σχέσεις μας. Καὶ σὰς τονίζω ἀκόμα, πὼς τὰ λόγια τοῦ μου προξένου σὰν μεγάλῃ εὐχαρίστησιν.

— ὦ! δεσποινίς!... φώναξε ὁ Ὀλαναὸς μὲ πάθος.
Ἡ Βιολέττα τοῦ ἔκρινε νὰ σπατάσῃ καὶ ἐξακολούθησε χαμογελῶντας θλιμμένα:

— Λίγες ὁρὲς μόνο θὰ μείνουμε ἀκόμα μαζί, καὶ Ὀλαναὸς. Ὑστερὰ θὰ χωριστοῦμε. Μὰ καὶ ἂν θυμάστανε μακριὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον, τὰ ἀισθητὰ αἰσθημάτων μας θὰ μᾶς ἐνώνουν. Ἡ σκέψις μας, ἡ ψυχὴς μας θὰ εἴνε πάντα ἐνωμένες!... Πόσο θάθελα νὰ ἐκφρασθῶ πᾶν καθαρά!... Πόσο αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη ν' ἀφήσω τὴν καρδιά μου νὰ ξεχειλίσῃ!... Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἴμαι ἐπιφυλακτικὴ... μὲ συγχωρεῖτε... ἡ κοινωνικὴ μου θέσι μού τὸ ἐπιβάλλει!...

Καὶ βιάζοντας ἕνα χρυσὸ μενταγιὸν ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς τὸ ἔδωκε στὸν νέο λέγοντάς της:

— Φυλάξατέ το αὐτὸ γιὰ νὰ με θυμίσαντε!... Τὸ μικρὸ αὐτὸ δοῦρο ὅς εἴνε μιὰ μικρὴ ἐνδειξὴ τῶν ὁμοειδῶν αἰσθημάτων μας. Πρέπει, ἀκόμα, νὰ σᾶς πῶς, ὅσοι δοῦρο καὶ ἂν μοῦχα χαρωμένο ἢ τῆς τύχης μου, θὰ σὰς θυμίσαν σ' ἐμὲ μου τὴ ζωὴ. Μ' εὐγνωμοσύνη θ' ἀναλογίζομαι μὴν τὴν καθύσταται καὶ ἀγνή ἀφοσίωσιν, πού δεῖξατε σὲ μένα.

Ὁ Ὀλαναὸς πήρε τὸ μενταγιὸν, τὸ ἀνέβηκε σὺν μέρους τῆς καρδιάς του καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ μὴν ἴδωσιν τὰ δάκρυά του. Ἀπ' τὴν συγκίνησιν τοῦ ἐλαίεγε δυνατὰ καὶ ἀνακυλλητὰ ἐτάραξαν τὸ στήθος του, ἐμποδίζοντάς τον νὰ μιλήσῃ.

Τὴ στιγμή αὐτὴ τὸ ἄνθος τοῦ Μαίου εἴπε στὴ Βιολέττα:

— Εἰσθε μιὰ λεπτὰ ἀσθητὴ καὶ εὐγνωμοσύνη ψυχὴ, δεσποινίς. Ὁ Θεός, πού ἔπλασε μὲ ἴσα δικαιώματα στὴ ζωὴ τὰ δημιουργήματά του, θὰ ρίξῃ κάτω τὰ ἐμπόδια πού χωρίζουν σὰς καὶ τὸ φίλον μου. Μὰ ἐσύ, Ὀλαναὸς, πάρε κουράγιο!... Εἶσαι νέος, ὁμορφος καὶ ἡ καρδιά σ' ἀγαπᾷ... Τί λοιπὸν θὰ μωρὸς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εὐτυχία σας; Τίποτε! Ἡ ἡμέρα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας σας δὲν εἴνε μακριὰ!...

Τὰ τελευταία λόγια τὰς τὸ

ἄνθος τοῦ Μαίου μὲ πνευμένη φωνὴ καὶ μὲ μάτια δακρυοειδή. Σὰν τελείωσε ὁμοῦ, σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς ἡμέρα, χαμογέλασε, καὶ χωρὶς νὰ δῇ λέξι ἀπ' τὸ στόμα τῆς, ἔκρινε μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά στὴν δεσποινίδα ντὲ λὰ Τόρρε.

Ἡ δυὸ νεαρὲς κοπέλλες μείνανε γιὰ κίμποσο σφιχταγκιστρωμένες. Ὑστερὰ κρατώντας ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἀπ' τὸ χέρι ξεκίνησαν ν' ἀνταμώσουν τοὺς φιλοπονητούς. Ὁ Ὀλαναὸς τῆς ἀκολούθησε ἀπὸ κοντὰ καὶ ἀπ' τὸ ὄχρὸ τοῦ μέτωπου καὶ τὰ φλογισμένα μάτια του μορφοῦσε κανεὶς νὰ μαντέψῃ τὴ φωτιά πούθαγε μέσα στὰ στήθεα του.

Μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς ὑποδεχτήκανε τὴν δεσποινίδα ντὲ λὰ Τόρρε οἱ περὶ αὐτῆς. Ὁ δοῦξ καὶ ἡ δοῦκισσα ντὲ λὰ Τόρρε δὲν βόσκονε λόγια νὰ εὐχαριστήσουν τὸν σωτήρα τῆς κόρης τους. Μὰ ὁ Ὀλαναὸς διεμαρτύρετο λέγοντάς πὼς τὸ ἄνθος τοῦ Μαίου τοὺς ἔσωσε καὶ τοὺς διῶ.

Πραγματικῶς, ἂν δὲν παρουσιαζόταν ἄξαφνα ἡ φτωχὴ ἐκείνη κόρη, ἦσαν ἀδύνατον νὰ σωθῶν.

Κι' ὁμοῦ κανένας δὲν πιστεῖε στὰ λόγια τοῦ φιλοπονητοῦ, γιατί νομίζανε ὅτι τ' ἐφάντασε διὰ ἀπὸ σεισμόν. Ἐξ ἄλλου σ' αὐτὸ συνέτεινε καὶ τὸ ἄνθος τοῦ Μαίου, πού θέλοντας νὰ παρουσιάσῃ ὅς ἦσαν μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἄλλων τὸν λατρετὸ τῆς, βεβαίως τ' ἀντίθετα.

Ἡ φωνὴ τῆς χαρᾶς, τὰ ἐμφανήματα καὶ τὰ περὶ αὐτῆς δὲν ἄρρησαν νὰ δώσουν ἕνα εὐθύμιον τόνον στὴ συντροφιά. Σὲ λίγο ἔβγαλαν καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι γιὰ τ' ἔλθον, ἀπὸ τὸ Πόρ-Μαργκό. Καὶ τότε οἱ μὲς μὲς πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὴν πόλιν αὐτὴ. Δὲν θάχαν πλὴν ἀποχωρήσει διὰ συναντήσανε καὶ τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Λαπλάντα.

Ὅταν οἱ ἀπεσταλμένοι φθάσανε στὸ Πόρ-Μαργκό ἦσαν σχεδὸν δέκα ἡ ὥρα. Πόσο χαροῦμένοι φήγανε τὸ πρῶν καὶ πόσο κουρασμένοι στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ γιὰ τὴν νύχτα!...

Ἀμέσως, μόλις φθάναν στὴν πόλιν, ὁ Ὀλαναὸς χόρσιε καὶ τοὺς ἄλλους καὶ πῆγε σὺν σπῆτι τοῦ Λαπλάντα. Ἡ καρδιά του πλημμυροῦσε ἀπὸ εὐτυχία... Μὰ ἦσαν εὐτυχημένοι πραγματικὰ ὁ Ὀλαναὸς ἡ τὰχα ξεγελοῦσε τὸν ἑαυτὸν του;...

Τὴν ἄλλη μέρα καὶ τρομερὰ θύελλα ἔσπασε στὸ νηὶ τοῦ Ἀγίου Λαμάρκου, πού σὰν θεὰ κατὰρα ἀπείλησε νὰ καταστρέφῃ τὰ πάντα.

Καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἀκόμα βοηθῇ εὐκαιρία ὁ Ὀλαναὸς νὰ δείξῃ τὴν παλλημαριὰ του καὶ τὴν ἀξία του. Ἡ παρομιμῶδης ἀποδοχὴς του, πού τὴν πρόσφερε στοὺς ἄλλους ἕνα αὐθόρμητο, χωρὶς κανένα ὑπολογισμό καὶ πού ἦσαν τὸ κυριότερο γινώσκοντο τοῦ χαρᾶς τοῦ, θρᾶνιενε καὶ πάλιν.

Ἄν δὲν εἴχε τὸ θάρος πού εἴχε καὶ τῆς θαθεῖς γνώσεως τῆς ναυτικῆς τέχνης, πολλὰ πλοία θὰ γινόντουσαν τὴν ἡμέρα αὐτὴ συντρίμματα πάνω στὰ θάλασσα καὶ πρῶτ' ἀπ' διὰ ὁ ἔρωμαλός.

Μόλις ἔσπασε ἡ θύελλα ὁ νέος ὤρμησε ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι του. Τὸ πασάδειγμά του τὸ μιμήθηκαν καὶ ἄλλοι. Ἐπὶ ὁ Ὀλαναὸς ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν Μονιάρ, τὸν Πι-τριάν, τὸν Κροκόδελο, τὸν Μονταπᾶν καὶ ἄλλους φιλοπονητοὺς, ἔτρεξε διότιον σὺν λιμνῇ. Κι' ἀμέσως πρῶτος αὐτὸς μπῆκε μέσα σὲ μιὰ πλοῖα καὶ περριονώντας καθὲς κίνδυνον ἐπείνε πρὸς τὰ πλοία. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ πῶ διαλεχτοὶ φιλοπονητοί.

Ἡ καταγίδα βάσταξε διὰ τὴ μέση καὶ διὰ τὴ νύχτα. Μὰ οἱ ἡρώοι καὶ καὶ ἄλλοι φιλοπονητοὶ δὲν ἄφρησαν τὰ πλοία νὰ χαθῶν. Ἀκούοντες ἀγωνίζονταν γιὰ τὴν σωτηρία τους. Κι' ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶν ἡ καταγίδα ἐκπᾶσε καὶ ἡ θάλασσα κάπως ἡρέμισε, ἐξακριβώθηκε ὅτι δὲν κατεστράφη κανένα πλοῖο.

Ὁ δοῦξ ντὲ λὰ Τόρρε

Ἡ καὶ ντὲ λὰ Τόρρε καὶ ἡ κόρη τῆς, εἴχαν παρακολουθεῖ με ἀγωνία καὶ θαυμάσια τὴν ἡρώην πάλιν τῶν γενναίων φιλοπονητοῦ. Ὅσον πρὸς τὰ μακισμένα στοιχεῖα τῆς φύσεως. Κι' ὁμοῦ ὁ θαυμασμός τους αὐτὸς δὲν εἴχε ἀκόμα ἐξαλείφῃ ἀπ' τὸ πνεῦμα τους, τὴν γνώμην πούχαν γιὰ τοὺς ἄνδρες αὐτοὺς. Ἀπὸ συνήθεια τοὺς θεωροῦσαν ἀκόμα ληστές.

Ὁ τρομερὸς κίνδυνος πού διέτρεξε ὁ ἔρωμαλός ἔκανε τὸν κυβερνήτη τοῦ καὶ ντὲ Μαργκό, ν' ἀποφασίσῃ νὰ συνταμύσῃ τὴν παρρησίαν τοῦ τοῦ Πόρ-Μαργκό. Γι' αὐτὸ δάταξε νὰ ἐτοιμάσουν τὸ σκάφος γιὰ ν' ἀποπέμψῃ. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλωστε λόγος νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονὴν τοῦ ἐκεῖ. Τὸ ἔργαρον τοῦ διοικητῆ τῆς Χαβάνας πού τὸν ἐξουσιοδοτοῦσε νὰ παραλάβῃ τὸν δοῦκα καὶ τὴν οικογένειά του εἴχε φτάσει ἀπὸ μέρους.

Ἡ ἀπόφασιν τῆς ἀναχωρήσεως ἀνγγελέθηκε στὸν καὶ ντὲ Ὁρεγιάν, τὴ στιγμή πού βρισκόντουσαν στὸ τραπέζι τοῦ πολλοῦ φιλοπονητοῦ. Ὅλοι ἀκούσαν τὴν εἰδήσιν μὲ συγκίνησιν. Ὁ Ὀλαναὸς μάλιστα καὶ ἡ δεσποινίδα ντὲ λὰ Τόρρε ἀνταλλάξαν ἕνα βλέμμα γεμῆτο θλίψιν. Κι' ὅσο κράτησε τὸ δειπνο δὲν ἔβγαλαν πειὰ οὔτε λέξι ἀπ' τὸ στόμα τους.

Πρῶτὴ φορὰ στὴ ζωὴν τοῦ Ὀλαναὸς ἐννοιοῦσε μιὰ παρὰξενὴ καὶ ἀνεξήγητὴ ἀδυναμία. Δὲν εἴχε τὴ δύναμιν νὰ ἐπιβλήθῃ στὸν ἑαυτὸν του. Μόνο τὴ στιγμή πού ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἀποχωρήσῃ γιὰ νὰ φέρῃ ὅρμη, ὅρμη νὰ πληρώσῃ τὸν δοῦκα πού μολοῦσε μὲ τὸν καὶ ντὲ Ὁρεγιάν. Καὶ χαϊρετώντας τὸν δοῦκα ντὲ λὰ Τόρρε καὶ τὴν οικογένειά του μὲ εὐγένεια, εἶπε:

— Κύριε δοῦξ, ἐπαρτήματό μου νὰ σὰς ἀποχωρήσῃ καὶ νὰ σὰς εὐχρῇ θὰ ἀπ' τὴν καρδιά μου νὰ βοηθῇ καὶ ἀντίμετα στοὺς συμπατριώτες σας τὸς συμπατριῶτες ὁμοῦ δοῦκα καὶ ἀντιμέτα μου.

... Πληγνέτε νὰ καταλάβετε ἕνα ἀξίωμα σχεδὸν βασιλικόν. Τίποτε ὁμοῦ δὲν εἴνε σθερὸ καὶ νεύωσιν σ' αὐτοὺς τὸν κόσμο, ἐπὶς ἀπὸ τὴ δυστυχία. Καὶ τὸ ἔξερε αὐτὸ καλύτερα ἀπὸ μένα. Γι' αὐτὸ, ἐγώ καὶ ντὲ λὰ Τόρρε νὰ εἴνε ἀνίσχυροι νὰ σὰς βιάζον ἐκεῖνοι πού ἀπὸ καρὸ τὸν ἔχθρουν τὴν οικογένειά σας...

Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὴν δόνα Βιολέττα, πού τὰ φλογερὰ βλέμματά της ἦσαν προσσημειωμένα στὴν ἀρετὴν πὺν μορφήν, συνέχισε:

— Ἀλλ' ἂν, πράγμα πού δὲν θὰ τὸ θέλῃς ὁ Θεός, οἱ ἐχθροὶ σας σὰς ἐπιτεθῶν καὶ πάλιν, σὰς διαβεβαίω—καὶ σ' αὐτὸ νομίζω ὅτι διεκρινέτω τὰ αἰσθητὰ διὰ τὸν συντρίφον μου, ὅτι πάνω σ' ἕνα μεμονωμένο δρόχο τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὁκεανοῦ βρίσκοντα ἄνθρωποι πού εἴνε ἐτοιμοὶ νὰ θυσιάσουν καὶ τὴν ζωὴν τους γιὰ σὰς.

... Ἐλθετε φίλος τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχάσετε ποτέ, ὅπως καὶ αὐτοὶ δὲν θὰ τὸ ξεχάσουν. Τὴ μέρα πού θὰ κρῖνετε ἐπὶ πρῶτῃ καὶ σὰς βοηθήσουν, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσετε καὶ αὐτοὶ, σὰν ἐκ σμῆνης γερόντια θὰ πετάξουν καὶ θὰ βοηθῶν σὺν πλευρῷ σας. Καὶ τότε δυστυχία σ' ἐκείνους πού θὰ θέλῃσιν ν' ἀναμετρηθῶν μαζί τους!...

Ἦμιον ἐβόαιος γιὰ τὰ φίλμα σας αἰσθημάτων γιὰ μένα, ἀπάντησε ὁ δοῦξ, μὲ συγκίνησιν, σφιγγοντας ἐγκαρδία τὸ χέρι τοῦ Ὀλαναὸς. Γεννήθηκε στὴν Ἰσπανία ἀλλὰ ἀνατράφηκε στὴ Γαλλία. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ προσέξετε. Στὴ χώρα αὐτὴ ἀγάπησα καὶ ὑπέφερα. Γι' αὐτὸ ἡ καρδιά μου περισσότερο ἀγαπᾷ καὶ ποιεῖ τὴν Γαλλία, παρὰ τὴν Ἰσπανία. Σὰς εὐχαριστῶ, λοιπόν, διὰ τὴν ἀνδοχὴν γιὰ τὴν ἀνδοχὴν καὶ γενναία σας προσφορά, καὶ σὰς ἐνθάρυνε ὅτι τὴν δεχέσασιν. Κι' ὅπως ἐσεῖς ὁ ἴδιος εἴπατε, δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ ὅτι ὑπῆρχε φιλοξενοῦμενος τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς. Δὲν θὰ διατάσω, λοιπόν, νὰ τοὺς φωνάξω νὰ με βοηθήσουν διὰ παρουσιασθῇ μιὰ τέτοια ἀνάγκη. Ἀγκαλιάστε με λοιπόν, Ὀλαναὸς!... Θέλω νὰ χωριστοῦμε σὰν δυὸ ἀδελφοί, σὰν δυὸ φίλοι.

Κι' ἀπὸ οἱ δυὸ ἄνδρες σφιχταγκιστρήσανε, ὁ δοῦξ ντὲ λὰ Τόρρε συνέχισε:

— Δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ τῆς ὁμορφῆς καὶ εὐχάριστες μέρες πού πέρασαν στὸν Ἅγιον Λαμάρκο, ἀντίμετα στοὺς ἡρώους φιλοπονητοὺς, πού δυστυχῶς ὁ κόσμος τοὺς ἔχει παρεξηγήσει. Ἡ λίγες μέρες πού ἔζησα μαζί σας θὰ εἴνε μὰ ἀπ' τῆς πᾶς γλυκῆς ἀναμνήσεως τῆς ζωῆς μου, Ὀλαναὸς. Χαῖρετε, λοιπόν. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὁ δοῦξ ντὲ λὰ Τόρρε εἴνε ἀντιβασιλεὺς τῆς Περούβιας. Τὰ πλοία σας μορῶν πάντοτε, ὅποια στιγμή θέλῃσιν, νὰ μποῦν ἐλευθέρω σὰν λιμνῆς τῆς Περούβιας, διὰ θὰ βοῦν προστασία, ὅποιοιδήποτε κίνδυνος καὶ ἂν τὰ ἀπειλήσῃ.

Κύτταξ πονεμένη τὴ θάλασσα καὶ ἀναστεναίε...

— Κύριοι, εἴπε τότε καὶ ὁ καὶ ντὲ Μαργκό, ἡ εὐγνωμοσύνη πού αἰσθάνομαι γιὰ τὰ γενναῖα αἰσθημάτων σας καὶ τῆς ὑποστάσεως πού προσέφερα στὴ Γαλλία, εἴνε ἀδύνατον νὰ ἐκφρασθῇ μὲ λόγια. Ἡ σωτηρία τοῦ ἔρωμαλός ὀφείλεται σὲ σὰς καὶ μόνο. Σὲ τρεῖς μῆνες θὰ ἐπιστρέψω στὴ Γαλλία. Θὰ παρουσιασθῶ στὸ βασιλεῖά μας καὶ εἴμαι βέβαιος, πὼς θὰ ἔχετε πλὴν γρηγορὰ ἀποδείξετε ὅτι θὰ τοῦ ἀναφῶν τὸν ἀρραστο ἡρώο καὶ τὴν αὐτοθυοία σας.

Ὑστερὰ ἀπὸ τὸν καὶ ντὲ Μαργκό μιλήσανε καὶ ἄλλοι καὶ μετὰ ἀποχωρίσθηκαν.

Ἡ καρδιά τοῦ Ὀλαναὸς σπαραττοῦσε τώρα ἀπὸ τὸν πόνο. Αἰσθάνονταν τὴν ἀνάγκη νὰ ξελακρόσῃ, νὰ ἐκμυστηρευθῇ σὲ κάποιον τὸν πόνο του. Μὰ δὲν εἴχε κανένα φίλον κοντὰ του. Νὰ γυρίσῃ σὺν σπῆτι τοῦ δὲν ἤθελε καὶ ὄχι νὰ βιάζῃ ἀκόμα στὴν ἀφορησία. Ἡ θέλησιν τοῦ εἴχε τελείως ἐξασθενησῇ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἦταν ἀνάστατο. Περιορῶντας ἔκρινε σὲ μερικοὺς δρόχους ἀπότομους, πού σὺν τῷ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ πῆραν σχήματα ἐντελῶς φανταστικά. Ἐκεῖ λοιπὸν σκέφτηκε νὰ καθίσῃ καὶ νὰ ξεκουρασθῇ. Μὲ βαρὺ τὸ κεφάλι, ἀνομιμῶμενος σὺν τοῦ χέρι, παραδόθηκε στὸν πόνο του.

Θὰ πέθανεν ἴσως πολλές ὥρες, καὶ ὁ Ὀλαναὸς οὔτε κοινήθηκε ἂν ἀπ' τὴ θέσι του.

Ἐλχαν ὄχι πειὰ τ' ἄστέρια νὰ σβένουν διὰν ἐννοίωσιν κάποιον χερὶ ν' ἀνομιμῶμενος ἀπὸ τὸν πόνο καὶ μιὰ ἀρμονικὴ φωνὴ νὰ τοῦ ψιθυρῇ ἡμέρα:

— Γιατί κλαῖς ἔτσι, Ὀλαναὸς; Δὲν τὸ ἔξερες ὅτι θὰ χωρίζατε;... Ὁ ἀποχωρισμός σας ἦταν ἀναπόσπαστος. Ὡ, προσπαθήστε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ σας. Πρέπει νὰ φανῇ ἄνδρας!... Ἡ ἀντίστασις μεγαλύνει τὴν καρδιά τῶν γενναίων.

Ὁ Ὀλαναὸς σπῆρσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε, μπροστὰ του, σὰν ἕνα φάντασμα τὸ ἄνθος τοῦ Μαίου, πού παραχαμογέλοσε.

— Εὐχαριστῶ, ἄνθος τοῦ Μαίου, ψιθύρισε. Ἡ παρουσία σου εἴνε πλὴν εὐεργετικὴ γιὰ μένα... ἴσως νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἄλλος, πού νὰ μπορῇ νὰ με παρηγορήσῃ σὰν καὶ σένα. Ἦρθε τὴν ὥρα πού δὲν σὲ πρῶμενα καὶ τὰ λόγια πού ψιθύρισε ἦσαν γιὰ τὴν καρδιά μου ὅπως ἡ φιλὴ βορροῦλα πάνω στὴν ἐρημιὰν γῆ... Ὡ, νὰ ξερεῖς πόσο πονῶ, ἄνθος τοῦ Μαίου!...

Ὁ Ὀλαναὸς μιλοῦσε καὶ ἀναταραζόταν τὸ στήθος του ἀπὸ θαυμάσιους λιγμούς.

— Τὸ ἔξερα!... Ἀπάντησε ἡ νέα με πονεμένη φωνή, δάκοντας τὸ χέρι τῆς στὴν καρδιά τῆς. Γιατί εἶπες, ὅτι εἴνε πᾶν ἀνθρώπος, πᾶν ὁμοῦ, πᾶν νομίζω πὼς ἡδὴ νὰ εἴ ἀπορησθῶ. Ὁχι... Οἱ γενναῖοι δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ παρηγορία. Ἦδη ἔχω νὰ σοῦ πῶ, ὅτι πρέπει νὰ χῆς θάρρος!

— Θάρρος!... Πού νὰρῶ τὸ θάρρος διὰ τὸ γὰνὸν διὰ μὰς!... Ὅταν μὲτα μόνος καὶ ἔρημος!... ψιθύρισε μὲ πόνο ὁ Ὀλαναὸς.

— Ὁχι, ἀπάντησε τὸ ἄνθος τοῦ Μαίου, δὲν εἶσαι μόνος... Ἐσεῖς φίλος πού σ' ἀγαπᾷ. Καὶ ἐκεῖνοι πού τρεῖνουν, ποτέ δὲν θὰ σὲ ξεχάσουν. Γιατί ἂν ὑπάρχῃ κατὰ αἰῶνα, αὐτὸ εἴνε ὁ ἀποχωρισμός πού προσφέρεται ἀπὸ τὰ χεῖρ ἐνὸς πού ψυχροκαλεῖ. Πρέπει νὰ εἴπῃς! Σὲ λίγο ἴσως νὰ ξαναβῇ ἐκείνη πού σ' ἀγαπᾷ!... Καὶ τὸ λέω αὐτὸ γιὰ τὴν εἶδα.

Πῶς! εἶπε τὴν δόνα Βιολέττα; φώναξε ὁ Ὀλαναὸς ἐκπληκτός.

— Ναί, τὴν εἶδα. Καὶ κρῖνε ὅπως καὶ σὺ ἔσκαβε κάτω ἀπὸ τὸ θάρος τοῦ πόνου τοῦ ἀποχωρισμοῦ σας. Κύτταξ πονεμένη τὴ θάλασσα καὶ ἀναστεναίε.

— Δὲς ἀλήθεια, ἄνθος τοῦ Μαίου; Πές μου, λοιπόν, τῆς μιλῆρες; Ὁχι. Γιατί νὰ τῆς μιλήσω; Καὶ τί νὰ τῆς πῶ; Τὴ στιγμή αὐτὴ εἴνε προαιμώτερη ἡ σιωπὴ.

— Ἄν ἔξερες πόσο ὑποφέρω. Νομίζω πὼς μού φεύγει ἡ ζωὴ.

— Πρέπει νὰ φανῇ ἄνδρας. Νὰ φανῇ γενναῖος. Σοῦ τὸ εἶπα ἄλλωστε! πού ξερεῖς τί θὰ συμβῇ ἄρῃ!

— Κι' ὁμοῦ...

— Τί θὲς νὰ πῇς;

— Ἐχω τὴν ἰδέα πὼς δὲν θὰ τὴν ξεναθῶ.

— Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ λές. Θὰ ξαναθώθῃτε. ἴσως μάλιστα καὶ πλὴν γρηγορᾶ...

— Πού τὸ ξερεῖς;

— Τὸ προαισθάνομαι... Κι' ἐμένα ποτέ δὲν με γέλασαν τὰ πάροισθημά μου...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

ΤΗΣ VIOLETTE MELY

Η άριστοκρατική και συμπαθητική κυρία Ουάιτμπαρκ γύρισε το ασημένιο κεφάλι της προς τη νεαρή και δροσερή κοπέλλα που καθόταν πλάι της, μέσα στο πολυτελές σαλόνι του υπερκαταναλωτή «Ισμήνη», και τη ρώτησε:

— Άστε για την Τεργέστη πάτε κι εσείς, δεσποινίς;

— Μάλιστα, κυρία μου, αποκρίθηκε η κοπέλλα. Είμαι χορεύτρια. Κι' ένα συμβόλαιο για είκοσι χορευτικές βραδιές με υποχρεώνει να βρίσκωμμαι εκεί στα μέσα του μηνός...

— Έπειτα, ορίζοντας μία λοξή ματιά προς την πολυθρόνα, μέσα στην οποία δορυσκόταν ξαπλωμένος και την κύτταζε με άφωνο θαυμασμό ο νεαρός γιατρός Βέλλεργκ, πρόσθεσε:

— Τι να κάνω; Άφησα το Λονδίνο χωρίς να το θέλω...

— Άφου είστε χορεύτρια, είτε ή κ. Ουάιτμπαρκ, πρέπει να μάς επιδείξετε τη χορευτική σας δεινότητα. Έτσι δεν θα μάς φανή το ταξίδι. Μην ανησυχείτε. Σας παρακολουθώ.

Θορυβώδη χειροκροτήματα σκέτασαν τα τελευταία λόγια της κ. Ουάιτμπαρκ, κι' οι άλλοι επιβλέποντες είχαν εντανατωθεί πλησιάζει τη νέα, την τρυγύρισαν με ένθουσιασμό κι' άσπασαν να τους χορεύει κάτω.

— Ναι... Ναι... Ευχαριστώ... Άβριο βράδυ όμως... Τώρα δεν μπορώ... Είμαι πολύ ταλαιπωρημένη για την άριστοδοκτη αυτή τη νύχτα...

Κι' ενώ ξανακαθόταν στην πολυθρόνα της, ψιθύρισε:

— Δυστυχώς όμως, δεν έχω πλούσιο ρεπερτόριο να σας δείξω... Η άποικινός μου όλες, με τις τουαλέτες του χορού, θάρουν σε λίγες μέρες με άλλο βατόρι... Κι' έτσι, δίχως το κατάλληλο κοστούμι, δεν μπορώ να χορέψω κανένα χορό...

— Ήμεινα λίγο σκεπτική, ενώ το στήθος της ταραζόταν βίαια από συχνές αναπνοές, δείγμα κι' αυτό μίας παρθένης ταρώχης που τη συγκλονίζει κρυφά. Κι' ενώ όλες κι' όλοι την κύτταζαν βαθεία θλιμμένοι κι' άπογοητευμένοι κάτω για την άριστοδοκτη δυσάρεστη αυτή τροπή, η νέα πρόσθεσε κομπιασμένα:

— Όμως... Όσοι, κάτι μπορεί να γίνει... Νά... Μπορώ, παραδειγματός χάριν, να χορέψω τον «Χορό του Κύνου», του Σαιν-Σάνς. 'Ο χορός αυτός δεν απαιτεί ειδικό κοστούμι... Μου είναι όμως απαραίτητα πολλά, παραπολλά κομμάτια... Διαμάντια... Μπριλλιάνια... Χρυσάκια.

Οι επιβλέποντες κι' η επιβλέπουσα προσεφέρθηκαν να της δώσουν πρόβλημα τα κομμάτια τους.

— Ναι... Ναι... Όσο πιο πολλά στολίδια φρωθ, όσο πιο πολλή λάμψη ακτινοβολώ, τόσο και περισσότερο είμαι στο ρόλο μου, πρόσθεσε η νέα.

Κι' απότομα — Έπειτα από λιγότερη ξαφνική σιγαλιά — μουμύρισε με φωνή θλιμμένη:

— Είνε κοίμα που μου λείπουν τα στολίδια μου... Ψεύτικα, βέβαια, μα λείπουν σαν αληθινά και βοηθούν το ρόλο μου... Είνε κι' αυτά μαζί με τις άποικινές μου...

Μα τί σημασία είχε αυτό; Μήπως δεν θα της έδιναν αληθινά κοσμήματα για να χορεύει;

Η νέα, κολακευμένη απ' την αιδώση αυτή εκδήλωση του θαυμασμού και της εκτίμησής των επιβλεπόντων, μουμύριζε τώρα λόγια ευχαριστιών κι' ευγνωμοσύνης.

Η συντομία διαλόγηκε κατόπιν ειθύμα, αφού η νέα όρισε την παράστασι για το άλλο βράδυ, την ώρα κατά την οποία θα είχε άγκυροβολήσει το υπερκαταναλωτή στο λιμάνι της Νεαπόλεως...

Γιά πέμπτη φορά θά είχε εμφανισθεί η νεαρή χορεύτρια πάνω στην πρόχειρη σκαμνί της — τη στημένη στο κατάστρωμα της «Ισμήνης» — κι' όμως τα φρενασμένα χειροκροτήματα, τα οποία προκαλούσε ο υπέρτομος χορός της, εξακολουθούσαν άσπαστα. Ήταν, αλήθεια, υπέροχη, έτσι καθώς φορούσε επάνω της τα βαρύντα κομμάτια όλων των κυριών του πλοίου.

— Σχεμάτε τα όλα, δεσποινίς, όπως τα ξέχασα κι' εγώ.

Σε λίγο ο χορός τελείωσε.

Ο γιατρός Βέλλεργκ ανέβαινε τώρα στην πρόχειρη σκαμνί, άντιπομονώντας να σφίξει πρώτος με θαυμασμό και λατρεία το ασημένιο χεράκι της νέας. Έξωφρα όμως άκουσε κάποιον ύπαστο παρλασμό στη θάλασσα, σαν κάποιο σόμα να είχε πέσει ψηλά από το πλοίο στο νερό.

Κυριενόμενος ξαφνικά από ένα άριστο κακό προαίσθημα, ο γιατρός δρασκελίσσε βουδός και βιαστικός τις τελευταίες σκαμνίδες του πλοίου, χόθηκε πίσω απ' τις πρόχειρες κουρτίνες της σκαμνί και σκάνοντας επάνω απ' την κομπαστή του βαποριού, βύθισε τη ματιά του στα κομμάτια νερά της θάλασσας, ψαχίζοντας να ξεχωρίσει κάτι...

Είθε τότε εκεί κάποιο, άνάμεσα στους άφρους του νερού, το οποίο μύλια φωτιζόταν απ' τα φώα του βαποριού, μια άριστη γυναίκα σιλουέττα, που πάλευε με δυναμισμό σταθή στην επιφάνεια, κομμητώντας με νευρικές κινήσεις...

Η καρδιά του γιατρού σφίχτηκε. Ήταν η νεαρή χορεύτρια!... Είχε πέσει τάχα στη θάλασσα από άποροσεξία ή θάλασσα ν' αυτοκτονήσει; Γρήγορα-γρήγορα ο Βέλλεργκ πέταξε το σωακά του και δίχως να

σκεφθεί τί κάνει, πήδησε κι' αυτός στη θάλασσα...

Ενώ όμως κολυμπούσε με άνεπιτο λαχτάρα προς το μέρος της νέας, είδε μια βάρκα να βγαίνει απ' τα σκοτάδια, να γλιστρήσει άδούρα επάνω στο νερό και νάρχεται προς το μέρος τους...

Η εμφάνισή της τούδωσε καινούργια δύναμη κι' έλπιδα: Με γρήγορες κινήσεις έφτασε κοντά στη νέα και την άρπαξε απ' τη μέση.

Μα έμεινε άμέσως με στόμα άνοιχτό από τη βαθεία κατάπληξη, γιατί η νεαρή χορεύτρια άποσπαστηκε απότομα απ' την αγκαλιά του και φώναξε, σαν να μιλούσε στον άδριχο της μυστηριώδους εκείνης βάρκας:

— Γρήγορα... Γρήγορα... Έλα κοντά μου, Τζόνι!...

Μία φοβερή βλαστήμια άκούστηκε τότε απ' τα χείλη του κομηπλάτη που βρισκόταν μέσα στη βάρκα, κι' η γρήγορες, άποικινές κοινές που μασιγύριζαν το νερό, φανέρωναν τη λύσσα του. Σατισμένος, τρομαγμένος ο Βέλλεργκ, έξακολουθούσε να κολυμπάει πλάι στη νέα. Μία τρομακτική σκέψη είχε περάσει ξαφνικά απ' το μυαλό του!...

— Σχεμάτε τα όλα, δεσποινίς, όπως τα ξέχασα κι' εγώ... Κι' αν δεν νοιάζεστε έσείς μονάχη σας αυτή τη δύναμη, επιτρέψτε μου να σας βοηθήσω, μένοντας για πάντα κοντά σας... Θέλετε;...

Η νέα δεν άπάντησε. Πήρε το χέρι του γιατρού και το φήλησε, βροχόντας το με τα θερμά δάκρυά της.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΤΑ ΤΙΧΕΡΑ ΠΑΙΝΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΚΙΜΑ

Έτακτα γενικώς η αντίληψη ότι όλα τα τυχερά παιχνίδια τα έπενθον οι Εύρωπαίοι μετά τον μεσαίωνα. Αυτό όμως δεν είναι σωστό. Γιατί είναι εξακριβωμένο ότι οι Κινέζοι από παλαιότερων χρόνων έπαζαν τα ίδια σχεδόν παιχνίδια που παίζουν σήμερα στην Ερώπη. Την εποχή δηλαδή που οι Εύρωπαίοι — δυο και τρεις χιλιάδες χρόνια από Χριστό — ζούσαν μέσα σε σπηλιές και έτρεφαντο με καρπούς και μηνήγια, οι Κινέζοι που ήταν τότε ένα μεγάλο πολιτισμό, περνούσαν τ' άπογευματιά τους στα κανέζικα σαλόνια, πίνοντας τσάι και παίζοντας ρουλέττα.

Σήμερα, το πιο διαδεδομένο παιχνίδι στο ούρανο κράτος είναι το ντόμινο. Παίζουν ακόμα και ταπεινά και σκατά και άποικινά που είναι κάτι άναλογο με τα αμονά ή ζυγά.

Το κινεζικό «Μόντε-Κάρλο», στο οποίο βρίσκονται η μεγαλύτερες και άριστοκρατικότερες λάχες, είναι η πορτογαλική κίησις Μακάο, όχι μακριά από το Χόγγ-Κόνγ.

Απαραίτητον άπόκτημα δια κάθε βιβλιοθήκης, είναι το έργο του γυμνασιάρχου κ. Π. Ν. Δημοπούλου, υπό τον τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ».

Το συνιστάμεν ιδιαιτέρως εις τους άναγνώστας μας.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ.

Η ράχη μου είκοσι βόλτες, βροχόντας το νερό... Έπειτα, αφού είχα κάνει πολλές βόλτες, βροχόντας το νερό... Έπειτα, αφού είχα κάνει πολλές βόλτες, βροχόντας το νερό...

Ο Βέλλεργκ την κύτταζε με συμπάθεια. Άλλωστε ύστερα το χέρι του, έπιασε το δικό της τριφερά, το άπαλοφίλησε και της είπε με τρεμάμενη φωνή:

— Σχεμάτε τα όλα, δεσποινίς, όπως τα ξέχασα κι' εγώ... Κι' αν δεν νοιάζεστε έσείς μονάχη σας αυτή τη δύναμη, επιτρέψτε μου να σας βοηθήσω, μένοντας για πάντα κοντά σας... Θέλετε;...

Η νέα δεν άπάντησε. Πήρε το χέρι του γιατρού και το φήλησε, βροχόντας το με τα θερμά δάκρυά της.

— Σχεμάτε τα όλα, δεσποινίς, όπως τα ξέχασα κι' εγώ... Κι' αν δεν νοιάζεστε έσείς μονάχη σας αυτή τη δύναμη, επιτρέψτε μου να σας βοηθήσω, μένοντας για πάντα κοντά σας... Θέλετε;...

Η νέα, κολακευμένη απ' την αιδώση αυτή εκδήλωση του θαυμασμού και της εκτίμησής των επιβλεπόντων, μουμύριζε τώρα λόγια ευχαριστιών κι' ευγνωμοσύνης.

Η συντομία διαλόγηκε κατόπιν ειθύμα, αφού η νέα όρισε την παράστασι για το άλλο βράδυ, την ώρα κατά την οποία θα είχε άγκυροβολήσει το υπερκαταναλωτή στο λιμάνι της Νεαπόλεως...

Γιά πέμπτη φορά θά είχε εμφανισθεί η νεαρή χορεύτρια πάνω στην πρόχειρη σκαμνί της — τη στημένη στο κατάστρωμα της «Ισμήνης» — κι' όμως τα φρενασμένα χειροκροτήματα, τα οποία προκαλούσε ο υπέρτομος χορός της, εξακολουθούσαν άσπαστα. Ήταν, αλήθεια, υπέροχη, έτσι καθώς φορούσε επάνω της τα βαρύντα κομμάτια όλων των κυριών του πλοίου.

Κι' ενώ ξανακαθόταν στην πολυθρόνα της, ψιθύρισε:

— Δυστυχώς όμως, δεν έχω πλούσιο ρεπερτόριο να σας δείξω... Η άποικινός μου όλες, με τις τουαλέτες του χορού, θάρουν σε λίγες μέρες με άλλο βατόρι... Κι' έτσι, δίχως το κατάλληλο κοστούμι, δεν μπορώ να χορέψω κανένα χορό...

Άνοιγώ τα μάτια — άποικινά δεν βλέπω... Άλλά, μέσα στην ψυχή μου, υπάρχει κάτι το θαυμάσιο και μελαγχολικό. Ομοίωμα, χωρίς να το θέλω, όλα εκείνα που διάβασα. Μπροστά στα μάτια μου στήλνονται ή σκαλωμένες φάσεις των ήρώων του βιβλίου. Είναι όλοι άνθρωποι φιλάσθενοι, μέτριοι στις όρμες τους, δίχως άλμα στις φλέβες τους, ή ζωή τους είναι άνοστη... και πληρική.

Δεν μπορώ ν' άποικινώσω. Άρχίζω να σιλλογίζομαι: Έξω σαράντα χρόνια, σαράντα, σαράντα. Το στομάχι άδινάτισε. Η γυναίκα μου λέει, ότι είμαι... χμ... ότι δεν την άγαπάω πια με τόσο πάθος, όπως έδω και πέντε χρόνια. Ο γιος μου είναι ένας βλάκας. Παίρνει πολύ κοινούς βαθμούς. Η μόνη του δουλειά είναι να πατινάρι άδινάτισα και να διαβάσει βιβλία ήλθια... Έπειτα να βλέπαι τί είδους βιβλία είναι. Το σχολείο είναι ένας θεσμός έλεεινός και στρεβλύνει τα παιδιά.

Άρχίζω να σιλλογίζομαι: Έξω σαράντα χρόνια, σαράντα, σαράντα. Το στομάχι άδινάτισε. Η γυναίκα μου λέει, ότι είμαι... χμ... ότι δεν την άγαπάω πια με τόσο πάθος, όπως έδω και πέντε χρόνια. Ο γιος μου είναι ένας βλάκας. Παίρνει πολύ κοινούς βαθμούς. Η μόνη του δουλειά είναι να πατινάρι άδινάτισα και να διαβάσει βιβλία ήλθια... Έπειτα να βλέπαι τί είδους βιβλία είναι. Το σχολείο είναι ένας θεσμός έλεεινός και στρεβλύνει τα παιδιά.

Άρχίζω να σιλλογίζομαι: Έξω σαράντα χρόνια, σαράντα, σαράντα. Το στομάχι άδινάτισε. Η γυναίκα μου λέει, ότι είμαι... χμ... ότι δεν την άγαπάω πια με τόσο πάθος, όπως έδω και πέντε χρόνια. Ο γιος μου είναι ένας βλάκας. Παίρνει πολύ κοινούς βαθμούς. Η μόνη του δουλειά είναι να πατινάρι άδινάτισα και να διαβάσει βιβλία ήλθια... Έπειτα να βλέπαι τί είδους βιβλία είναι. Το σχολείο είναι ένας θεσμός έλεεινός και στρεβλύνει τα παιδιά.

Άρχίζω να σιλλογίζομαι: Έξω σαράντα χρόνια, σαράντα, σαράντα. Το στομάχι άδινάτισε. Η γυναίκα μου λέει, ότι είμαι... χμ... ότι δεν την άγαπάω πια με τόσο πάθος, όπως έδω και πέντε χρόνια. Ο γιος μου είναι ένας βλάκας. Παίρνει πολύ κοινούς βαθμούς. Η μόνη του δουλειά είναι να πατινάρι άδινάτισα και να διαβάσει βιβλία ήλθια... Έπειτα να βλέπαι τί είδους βιβλία είναι. Το σχολείο είναι ένας θεσμός έλεεινός και στρεβλύνει τα παιδιά.

Άρχίζω να σιλλογίζομαι: Έξω σαράντα χρόνια, σαράντα, σαράντα. Το στομάχι άδινάτισε. Η γυναίκα μου λέει, ότι είμαι... χμ... ότι δεν την άγαπάω πια με τόσο πάθος, όπως έδω και πέντε χρόνια. Ο γιος μου είναι ένας βλάκας. Παίρνει πολύ κοινούς βαθμούς. Η μόνη του δουλειά είναι να πατινάρι άδινάτισα και να διαβάσει βιβλία ήλθια... Έπειτα να βλέπαι τί είδους βιβλία είναι. Το σχολείο είναι ένας θεσμός έλεεινός και στρεβλύνει τα παιδιά.

Άρχίζω να σιλλογίζομαι: Έξω σαράντα χρόνια, σαράντα, σαράντα. Το στομάχι άδινάτισε. Η γυναίκα μου λέει, ότι είμαι... χμ... ότι δεν την άγαπάω πια με τόσο πάθος, όπως έδω και πέντε χρόνια. Ο γιος μου είναι ένας βλάκας. Παίρνει πολύ κοινούς βαθμούς. Η μόνη του δουλειά είναι να πατινάρι άδινάτισα και να διαβάσει βιβλία ήλθια... Έπειτα να βλέπαι τί είδους βιβλία είναι. Το σχολείο είναι ένας θεσμός έλεεινός και στρεβλύνει τα παιδιά.

Άρχίζω να σιλλογίζομαι: Έξω σαράντα χρόνια, σαράντα, σαράντα. Το στομάχι άδινάτισε. Η γυναίκα μου λέει, ότι είμαι... χμ... ότι δεν την άγαπάω πια με τόσο πάθος, όπως έδω και πέντε χρόνια. Ο γιος μου είναι ένας βλάκας. Παίρνει πολύ κοινούς βαθμούς. Η μόνη του δουλειά είναι να πατινάρι άδινάτισα και να διαβάσει βιβλία ήλθια... Έπειτα να βλέπαι τί είδους βιβλία είναι. Το σχολείο είναι ένας θεσμός έλεεινός και στρεβλύνει τα παιδιά.

Άρχίζω να σιλλογίζομαι: Έξω σαράντα χρόνια, σαράντα, σαράντα. Το στομάχι άδινάτισε. Η γυναίκα μου λέει, ότι είμαι... χμ... ότι δεν την άγαπάω πια με τόσο πάθος, όπως έδω και πέντε χρόνια. Ο γιος μου είναι ένας βλάκας. Παίρνει πολύ κοινούς βαθμούς. Η μόνη του δουλειά είναι να πατινάρι άδινάτισα και να διαβάσει βιβλία ήλθια... Έπειτα να βλέπαι τί είδους βιβλία είναι. Το σχολείο είναι ένας θεσμός έλεεινός και στρεβλύνει τα παιδιά.

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

Τιμή σ' αυτά τα σαράντα χρόνια. Ποτέ δεν γεννήθηκε μέσα στο στήθος σου κανένα άδινάτισμα γερό και δυνατό, κι' όταν άκούει έπαισι στον έρωτα πάντα σιλλογίζομαι: Θά ήζω άσφα ενθουσιάζομαι με την γυναίκα μου; Ή μήνη ζωή σου την έδαπινήςες για να μορφωθείς και στην άλλη μισή έξαφες έκείνα που είχες μάθει. Και πάντα ή μόνη σου έγκυνα ήταν ή καλοπέρασή σου, ή άνοσή σου, το καλό φάι. Είμαι μία νούλα, ένας άνθρωπος άνασθητος, περιττός σε τούτον τον κόσμο και κανείς δεν έχει την άνάγκη σου. Θάπαιθής και τί θά μείνη από σένα; Τίποτε. Θά είναι σαν να μη έζησες ποτέ!...

Τώρα το καταραμένο βιβλίο άρχίζει να περπατά επάνω μου, κάθεται στο στήθος μου και το πλάκωνει, τα τρεμουλιαστά φύλλα του με περπατούν και μου ψιθυρίζουν:

«Άνθρωποι σαν κι σένα υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες στον κόσμο. Όλη τους την ήναξη την περνούν άνω στο έντομο στο βάθος της στήθης χαρμαμάς του και γι' αυτό ή ζωή είναι τόσο πληρική, τόσο θαμνή».

Άκούω τα λόγια του και μου φαίνεται σαν να τρυπώνουν στην καρδιά μου και την πασπατούν δαχτυλίκια ντελικάτα και παγομένα. Αιδώομαι άγνοια, στενοχώρια και μια άπεφράστη άνησυχία με κυριεύει. Ποτέ ή ζωή δεν μου άφαιρε τόσο πολύ φωτεινή. Την θεωρούσα σαν ένα καθήκον που έγινε έξες, ή καλύτερα, ζούσα χωρίς να το στοχάζομαι. Ζούσα, και τίποτε άλλο. Άλλά τώρα αυτό το βλασάδες βιβλίο μου ζωγράφισε την ύπαρξή με χαμάτα τόσο άνοπορο, σκαλωτά και διασάρεστα. «Ο άνθρωποι υποφέρουν, κάτι θέλουν, κάτι επιθυμούν, και σ' καταγίνονται μόνο με την ήμερσία σου. Σ' ό ίδιος δεν βροχώνες κομμάτι ενθουσθη σ' αυτή και δεν είσαι ενθουσθη στους άλλους. Γιατί έξες;» Αυτές ή ερωτήσεις με βασάνιζαν, με κεντούσαν, μ' έτρωγαν. Δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Κι' ο άνθρωπος πρέπει να κοιμάται, κύριε!

Απ' τα φύλλα του βιβλίου, οι ήρωες κάρφωναν επάνω μου τα μάτια τους, ρωτώντας με:

— Γιατί έξες; — Αυτό δεν είναι δικός σας λογαριασμός! ή θέλα να τους άποικινώ, μα δεν μπορούσα. Κρότοι άνδρες, ψιθυρισμοί άνηχούσαν στ' αυτιά μου. Μου φαινόταν ότι ο άκατος της ζωής άρπαζε το καρβέλι μου κι' ότι με παρέρωνμαζέ κι' αυτό το καμιά του...

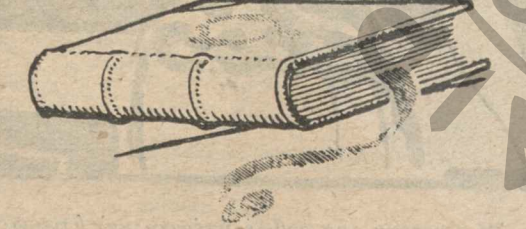
Ομοίοντα τα περσιμένα χρόνια, κι' αυτό μου έφαινε κάτι σαν ναυτία. Ποτέ δεν πέρασα νυχτα τόσο ταρώχη, σ' ό το δακρύο, κύριε! Και ρωτά και σ' ό το καρβέλι στον άνθρωπο ένα βιβλίο που τον άνησυχεί και δεν τον άφαιρει να κοιμηθώ. Το βιβλίο πρέπει να τούνη το σθένος του, ενώ, αν σκορπά καρφίττες στο καρβέλι του, σε τί θά τ' ό χρησιμείνη; Πήρε μου, αν άναπαύε! Πρέπει τέτοια βιβλία να τα άποικινούν απ' την καλοπορία, μάλιστα, κύριε. Έχει κανείς άνάγκη να του δίνουν κάτι ενθουστο. Τα διασάρεστα πράγματα ύπαρξή κι' ο ίδιος να τα πλάσι.

Πώς έτελείωσε αυτό το ζήτημα; Μ' έναν τρόπο άποικινάτο. Το πρώι σκαλωμένο έλός νεύρα, καθώς σαν το διέβηλο: πήρα τον τόμο και τον πήρα στον βιβλιοθήκη.

Και μου τον έδωκε. Ένα δάσμο γερό, πολύ βαρύ. Το βιβλίο είναι τώρα τοποθετημένο στο κάτω ράφι της βιβλιοθήκης μου, κι' όποτε είμαι στα καλά μου, το άγγίζω έλαφρά με τη μύτη του παπουτσιού μου και το ρωτά:

— Πώς έβριζε κάτω τον άλλον; — Έ...!

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» άγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παλιές είδους, έλινες και άλλωλινες βιβλιοθήκες, εις τιμές άρμετά ικανοποιητικές. Γράψατε, άποικινάτους σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», «Αθήνα».

'Ανάμεσα από δύο αγάπες

Της Μ. Ντελλύ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο 'Ιταλός άριστοκράτης μαρκήσιος Σιλβίο ντ' 'Ορσέλλα, ό οποίος έχασε πρό τριετίας τη λατρευτή του σύζυγο, 'Ελένη, αποφασίζει να ξαναπαντρευτεί για να ευχαριστήσει τον πατέρα του, χαριζόντας του έναν έγγονο που θα διαδοίσει το παλιό όνομα της οικογενείας του. 'Η θεία του κόμισσα Ριζίνι του υποδεικνύει ως σύζυγο την προστατευμένη της Τζινέβρα Καμπέστρι, μία νεαρά κόρη όραία, από καλή οικογένεια, με πολλά ήθηκα και φυσικά χαρίσματα, με κατεστραμμένη οικονομικά. 'Ο μαρκήσιος δέχεται την πρότασή της. 'Απόστο παρακαλεί τη θεία του να προειδοποιήσει την Τζινέβρα ότι δεν πρέπει να περιμένει τίποτε άλλο από αυτόν, εκτός από σεβασμό κι' εκτίμηση, γιατί όλη του ή αγάπη θ' αχθή για πάντα στην πεθαμένη σύζυγό του, την 'Ελένη. 'Η κόμισσα λείπει πρόστασις δι' αυτήν στη Τζινέβρα, ή όποια, κατόπιν πίστεως και των γονέων της, δέχεται το συνοικείο και οι δύο νέοι παντρεύονται. 'Η Τζινέβρα, ή όποια όταν δέχτηκε αυτό το γάμο ήταν μία νέα που δεν ήξερε τί θα ήη αγάπη, αρχίζει τώρα ν' αγαπά το σύζυγό της. Καί μία απογοήτευση κυριεύει την ψυχή της όσο βλέπει ότι ό Σιλβίο λατρεύει την πεθαμένη 'Ελένη και σ' αυτήν φέρεται με μία ψυχρή ευγένεια.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Πήγαινε στο σαλόνι, είπε ή Τζινέβρα στη Τσέσσα. 'Εγώ έχω να ζητήσω μία πληροφορία από το Σιλβίο και κατόπιν θάρθω να σε συναντήσω...

Το γραφείο του Σιλβίο ήταν το τελευταίο δωμάτιο που έβλεπε στην ταράτσα. Μία από τις πόρτες του σ' αυτή έμενε πάντα ανοιχτή μ' όποιονδήποτε καηό. Όταν ή Τζινέβρα πλησίασε εκεί, άκουσε ήχο φωνών κάτω δυνατών, που φαινόταν να παίρνουν τόνο ύστερας. Στάθηκε ξοφισμένη κι' αναρωτήθηκε πούδ μπορούσε να ήταν μαζί με το Σιλβίο. 'Επρετε τάχα να μη μέσα; 'Όχι, ήτοι, προτιμώτερο να ζητήση πληροφορίες από κανένα υπήκοο για το πρόσωπο που βρισκόταν μέσα στο γραφείο του συζύγου της.

'Ετοιμαζόταν να γυρίση πίσω της, όταν έφτασαν στ' αυτιά της αυτές ή γαλλικές φωνές που τις έλεγε μία φωνή άνδρα, έξοφισμένη και βεβαιωτική συγχρόνως.

—Μά επί τέλους πρέπει, Σιλβίο, να μ' παραδώσετε το πτώμα! Βοείς ξανααπονεύρινατε, αγαπάτε μία άλλη γυναίκα και ή φτωχή μου 'Ελένη...

'Η φωνή του Σιλβίο, μία φωνή που έτρεφε, άκουσε τον άγνωστο, λέγοντας :

—'Εγώ αγαπάω... 'Εγώ αγαπάω μ' άλλη γυναίκα... 'Ο' σ' απειρώστε βέβαια... 'Η 'Ελένη ήταν και θα μείνη για πάντα ή μοναδική μου αγάπη... Καί την κρατάω εδώ, την κρατάω, τη δυστυχισμένη και λατρευτή μου μικρούλα.

'Η Τζινέβρα αποσποχόρησε, ακούγοντας αυτά τα λόγια. Μία πόρτα τζαμωτή βρισκόταν εκεί στο πλάι της. Μηχανικά μπήκε μέσα μία κάθισε στο πρώτο κάθισμα που βρέθηκε μπροστά της. 'Ηταν τώρα μέσα στο καπνιστήριο του Σιλβίο. Τό ίδιο προί το είχε στοίσει μόνη της με λουλούδια, γιατί ήξερε πόσο το αγαπούσε. 'Έκανε ή φτωχή ό,τι μπορούσε για να τον ευχαριστή. Προς χάρη του φρόντιζε έξαιρετικά για τις του αφέτες της...

Χωμένοι όμως πήγαιναν όλοι οι κόποι της... Αυτό το είχε μάθει από όλιγον ήχο όπιστομα... Μπροσ στη δευτή της αγάπη, ό Σιλβίο έμενε ψυχρός. Είχε μάλιστα την εντύπωση ότι κάθε μέρα που περνούσε γινόταν περισσότερο ψυχρός.

'Επρεμε από ταραχή και πόνο, άκουμπώντας το φλογισμένο πρόσωπό της στην πέτρινη ράχη της πολυθρόνας. Τί εξευτελισμός ν' άκούσης αυτά τα λόγια : «'Εγώ αγαπάω!... 'Εγώ αγαπάω μ' άλλη γυναίκα!... Με ποιά τόνο τα είχε πη τα λόγια αυτά ό Σιλβίο! 'Όχι, δεν ήταν τίποτε γι' αυτόν, τίποτε, παρά τον ιερό δεσμό που τους ένωσε, και την συμβίωσή τους...

Πούδ βρισκόταν στο γραφείο του μαζί του; Χωρίς άλλο ό πατέρας της 'Ελένης. Είχε έρθει φαινεται για να πείση τον πρόην γαμβρό του να του παραδώσει την πεθαμένη κόρη του. Μά ό Σιλβίο ήθελε να την κρατήσει... Τό είχε πη αυτό, και με ποιά τόνο μάλιστ...

'Η στιγμής περνούσαν, κι' ή Τζινέβρα, δυσημένη καθώς ήταν στον πόνο της, άνασφάλησε, άκούγοντας έξαφνα ένα μ-

κρό παλιό έγκρημς να σημαίνει πέντε...

'Ο πεθερός της θα την περιμενε για το ποιά Σιμωθήνη και πλησίασε σ' ένα καθρέφτη. Στο πρόσωπό της ήταν άπονευμένη τα ίχνη της δυνατής συγκινήσεως που είχε νιώσει. 'Επρετε να μείνη λίγες στιγμές ακόμη εκεί, για να συνέλθη έντελως.

Είχε άνοιξη, τα χέρια της στη ράχη μ'ας πολυθρόνας και στον καθρέφτη, απέναντί της, ζωγραφίζονταν ή εικόνα μ'ας νέας γυναίκας με ύψηλό ανάστημα, όλο άριονία και χάρη, που φορούσε με ξεχωριστή κομψότητα το γαλάζιο της φόρεμα. Το πρόσωπό της και τα μαλλιά της που έβγχαν από τα κοντά μαλλιά της δεν είχαν καί την παρασμένη άδυναμία. Με τον πόντο και τη γαλήνη της κομψότητας της ζωής, ή ύγεια της που είχε κλωνήσει κάτω από την άναμιά, είχε άποκατασταθεί έντελως και, μαζί της, ή άμορφιά της άνθις ύπεροχη και θαυμαστή. 'Η Τζινέβρα, ένας των άλλων, είχε μία λεπτή γοητεία, κομμένη από τη δροσιά της ψυχής της, από μία πείραση επιφυλακτικότητας, από μία τρυφερότητα συγκαταμένη και από μία σπάνια ευγένεια χαρακτήρος. 'Η λεπτή και ξεχωριστή αντίληψη ήταν άρκετά καλλιεργημένη, ώστε να ενδιαφέρεται για όλα τα ζητήματα, για τα όποια μιλούσαν ό σύζυγός της κι' ό πεθερός της. Είχε πραγματικά όλα τα χαρίσματα που χρειαζόντουσαν για να κατευλήση την καρδιά ενός άνδρα που τον Σιλβίο. Καί όμως ανόος ό άνδρας την περιμενούσε. Την έβλεπε σαν συντροφισσα που του την είχαν ευβάλει οικογενειακοί λόγοι, έπειδή επιθυμούσε ν' άποκτήση διάδοχο που να κληρονομήσει το όνομά του.

'Η Τζινέβρα βγήκε άργά απ' το καπνιστήριο. Διέσχισε την ταράτσα κι' έφτασε στο σαλόνι, όπου έμενε συνήθως ό ντόν Πάολο. 'Η κόμισσα Ριζίνι είχε απείσει εκείνη τη στιγμή. Σφίγγοντας το χέρι της νέας γυναίκας, τη ρώτησε :

—'Υπακούετε, αγαπητή μου Τζινέβρα; Δεν φαίνεστε τόσο καλά...

—Ναι, είμαι λίγο κουρασμένη από τη στιγμή.

Τότε ό ντόν Πάολο είπε, ρίχνοντας ένα στοργικό βλέμμα προς τη νύφη του :

—'Η Τζινέβρα κοιμάται πολύ με τη διεύθυνση του σπυτιού. Της φαίνεται πάντοτε ότι τίποτε δεν είναι εν τάξει...

'Η νέα γυναίκα χαμογέλασε βλαμμένα. Κανέναν δεν φανταζόταν ότι, αν άρρασκόνταν τόσο, μέχρις ύπερπώσεως, σ'αυς δουλειές του σπυτιού, τό έκανε αυτό για να διακοδέσει κάτω τον πόνο της που μεγάλωνε όλοένα, όσο αντιλαμβάνονταν καλύτερα την άδιαφορία του συζύγου της.

Καθός ή Τζινέβρα τελείωνε το σερβίσιόμα του τσαγιού, ό Σιλβίο μπήκε μέσα. Φαινόταν πολύ μελαγχολικός κι' ή νέα γυναίκα πρόσεξε πόση προσοχήν κατέβαλε για να μιλήσει. Μίλησε για τα θέια του, το ντόν Βιτόριο, ό όποιος, όσο γεροντός, τόσο συχνότερα ζητούσε να τον βλέπει. Πρόγματι, κατά το μήνα που πέρασε, ό Σιλβίο είχε πάει πολλές φορές στην Περούτζα. Μά ή Τζινέβρα δεν του ήρωσε πια να τον συναντήσει εκεί.

—Όταν οι δύο σύζυγοι, λίγο άργότερα, συνόδευσαν την κόμισσα στο άμαξί της, ή ήλιονομένη κυρία, έτοιμολομένη μ'ας στιγμής που ό Σιλβίο άπομακρύνθηκε για να διατάξει κάτι έναν υπήκοο, ρώτησε τη Τζινέβρα στο σπίτι :

—'Ε, λοιπόν, αγαπημένο παιδί, είσαι πάντα ενταξισμένη; 'Ο Σιλβίο είχε πάντα καλός, έ;

—'Α! πολύ καλός, βέβαια! Μά, καθώς τό έλεγε αυτό, ή Τζινέβρα συλλογίζονταν :

«Μπορεί να έινε κανείς καλός και να κάνει μία γυναίκα πολύ δυστυχισμένη»;

Όταν ή κόμισσα ανέβηκε στο άμαξί της μαζί με την Τσέσσα, την όποια έπαινε μαζί της, ή Τζινέβρα κι' ό σύζυγός της ξαναγύρισαν στη θάλα. Στον άνταλλάδιο, ό Σιλβίο έπε συγχρόνως με μία κι-

νησι τη σύζυγό του, ή όποια διευθύνονταν προς τη σκάλα :

—'Ελάτε μαζί στιγμή μαζί μου.

'Η Τζινέβρα τον ακολουθούσε ως ένα γετονικό σαλόνι. 'Εκει, ό Σιλβίο πήρε ένα κουτάκι από ένα τραπέζι, τό άνοιξε κι' έδειξε στη σύζυγό του ένα ύπεροχο δώρημα, κομμένο από ρουμάνια και ιταλιάνικα.

—Σκέφτηκα—της έλε—ότι αυτό το κόσμημα θα πήγαινε περίφημα στο μαύρο σας μαλλιά και ότι θα τό φορούσε μ' ευχαρίστησι στην έσπεριό της κομψότης Προβίλλ...

—'Είπε πρόγματι ύπεροχο και σ'ας ευχαριστώ, Μά...

Κύτταξε μία στιγμή το κόσμημα που λαμπροκοπούσε στο σκοτεινό βελούδινο φόντο του κουτιού, έπειτα σήκωσε τα μάτια της κι' έξακολούθησε :

—Μά μ' έχετε γεμίσει ως τώρα από ένα σωρό κοσμήματα κάθε είδους. 'Ηθέλα μάλιστα να σ'ας παρακαλέσω να πάρετε πειά... 'Όσα κοσμήματα έινε ύπεροχα για να έμμενίζομαι ανάλογα προς την κοινωνική θέα που μ' ανέβασε ό γάμος μου...

Τό βλέμμα του μαρκήσιου 'Ορσέλλα είχε προσηλωθεί στο κάτω χέρι, έκνινο το βρόχι, πρόσωπό της, στα σοβαρά και μελαγχολικά μάτια της. Καί μ' ένα τόσο λίγο ειρωνικό και σοβαρό, έλε :

—Δεν έμμεναι λοιπόν τα κοσμήματα; Σ' άλήθεια, είστε πολύ λογική, Τζινέβρα!

Γυρίζοντας άλλο τό βλέμμα της, για να κρίνη κάποιον έρεθισμό που τό θόλων, ή νέα γυναίκα απάντησε με την ίδια γλυκύτητα :

—Δεν βρίσκω ότι τα κοσμήματα μπορούν να μου δώσουν κάποια χαρά...

Είπε άπολαύσε μ'ας στιγμής που ό χρόνος τις παίρνει. Καί λέγοντας αυτά τα λόγια, πήρε τη θήκη του διαδήματος και την έδειξε. 'Επειτα, χωρίς καμιά θέρη, ευχαρίστησε το Σιλβίο που την είχε σκεπτε-ό, έφρονε—και βγήκε έξω.

Μέσα στο σαλόνι που τό φρότιζε μία τριανταφυλένια ηλεκτρική λάμπα, ό μαρκήσιος 'Ορσέλλα έμενε μόνος. Πλησίασε σ' ένα παράθυρο, άνασφάλισε το παραπίεσιμα και κύτταξε μηχανικά έξω, μέσ' στο σκοτάδι.

Συγχρόνως συλλογίζονταν : «Μ' αγαπάει ίσως... Κι' εγώ δεν μπορώ... δεν πρέπει να την αγαπήσω... 'Οριστικά στην 'Ελένη; 'Εστη ζωή και στα θάνατο, θα είσαι ή μοναδική μου αγάπη». Κρατάω λοιπόν τον όρκο μου... 'Η Τζινέβρα θα ύποφέρει λίγο, μά αν άποκτήσουμε ένα παιδί, όλη της ή προσοχή θα στραφεί προς αυτό και θα σκέφτεται τότε λιγότερο το σύζυγό της...

'Απομακρύνθηκε απ' το παράθυρο κι' έκανε μερικά βήματα για να μη βγη κι' αυτός έξω. 'Ενα μαντήλι που ήταν πεσμένο κάτω στον πάτωμα, πρόβηξε την προσοχή του. 'Εσκισε και τό πήρε. Αυτό τό τετράγωνο μαπατίτιό που ήταν στολισμένο με λεπτά κεντήματα, άνηκε στη Τζινέβρα. 'Ανέβηκε ένα άρωμα πολύ γλυκό, πολύ λεπτό, τό μόνο που χρησιμοποίησε ή νέα γυναίκα και τό μόνο που αγαπούσε ό Σιλβίο, χωρίς να έχη πη ποτέ την προσήμια του αυτή.

'Εφερε τό μαντήλι κοντά στη μύτη του και άνάσανε άργά τό άρωμα του. 'Επειτα, με μ' άπόκτηση κρίση, τό έχωσε στην τσέπη του και βγήκε απ' το σαλόνι.

VII

'Ο χειμώνας είχε άρχισι πια. 'Ο άνεμος φυσούσε άγιος στους κήπους, σπνώνοντας στο πέραςμό του τα στενά κήτρινα φύλλα. 'Ο ντόν Πάολο, ύποφέροντας τώρα πολύ απ' τα πόδια του, δεν άφνε

—Δεν βρίσκω ότι τα κοσμήματα μπορούν να μου δώσουν κάποια χαρά...

γου της.

'Απόστο, ό ντόν Πάολο δεν έλεγε τίποτε. 'Ο Σιλβίο αγαπούσε βαθιά τον πατέρα του, πράγμα που αυτός τό ήξερε και δείχνονταν ένας γινός γεμάτος σεβασμό και ύποταγή—έκτός από ότι άφορούσε τις ύποθέσεις της καρδιάς του. 'Ο ντόν Πάολο τό ήξερε αυτό από τότε που ό Σιλβίο παντρεύτηκε την 'Ελένη. 'Επειδή ό γινός του έδειξε μ' άλόγητη άπάφαι να την κάνει σύζυγό του, είχε άναγκαστεί να ύποχωρήση και να του δώσει τη συγκατάθεσή του. 'Εξερ λοιπόν ότι θα ήταν άνοηλές—αν όχι καταιστροφικό—να τον πείση να ξεχάση την άλλη για ν' αγαπήση περισσότερο τη δεύτερη γυναίκα του.

Μά δεν μπορούσε να τον βλέπει, χωρίς κάποια μυστική όρη ή διατηρή απέναντί της Τζινέβρας αυτή την ψυχρή στάση, ή όποια μάλιστα έδω και λίγο καιρό είχε γίνει άνομα π'ό ψυχρή. Πρόγματι τελευταία, ό Σιλβίο πήγαινε κάθε δωμάδα στην Περούτζα, στο θέιο του ντόν Βιτόριο, όπου περνούσε μία δολόλην ώρα και κάποτε δυό. 'Ο ντόν Πάολο βιολογούσε ότι δεν κατέλαβανε τίποτε απ' τη συμπεριφορά του αυτή, γιατί με τα φρονικά και ήθηκα χαρίσματα που είχε ή Τζινέβρα θα μπορούσε να την αγαπήση κι' ό πιο άπαιτητως των άνδρων...

Αυτή ή φτωχή 'Ελένη τον μάγεψε ως τό βάθη της ψυχής του, συλλογίζονταν συχνά, 'Οτι μπορούσε τάχα ποτέ ν' άποκτήσει τό γυνό της; 'Η Τζινέβρα έχει ό,τι χρειάζεται για να τον δοιρήση σ' αυτό... 'Α! ό θεός να δώσει να τό κατορθώση.

Μά, κάθε μέρα ή Τζινέβρα άποθεωρόνταν π'ό πολύ. Γιατί έννοιωθε ότι ό σύζυγός της, αντί να την πληρώσει, άπομακρύνονταν περισσότερο απ' αυτή. Αυτό τα συχνά ταξείδια στην Περούτζα—πού, όπως έλεγε ό Σιλβίο, τό έκανε για να ευχαριστή τό θέιο του—ήταν μία φανερά πρόφασις για ν' άπαλλάσσεται από την παρουσία της που τον έξωργιζε και τον συνεχωρούσε στην άρρασίση του και στο πάθος προς την πεθαμένη ή νέα γυναίκα έφτανε μάλιστα μέχρι το σημείο να συλλογίζεται ότι ό Σιλβίο την άπεχόλυνε...

Κοντά στο διαμέρισμα του Σιλβίο βρισκόταν τό δωμάτιο στο όποίο έμενε ή 'Ελένη. 'Η Τζινέβρα δεν τό ήξερε καθόλου. Μοναχά ή Σεραφίνα, μία γριά ύπηρέτρια, έπαινε καμιά φορά για να τό ξεσκονίζει και να τό άείση 'Ενα πρωί, καθώς ή Τζινέβρα περνούσε μπρος απ' την πόρτα του, την είδε άνοιχτή. Στάθηκε άσπασίωθη και τό βλέμματί της τραβήχτηκε από μία προσοπογραφία που ήταν κορμασμένη απέναντί στην είσοδο, πάνω από ένα παλιό κομμωτήριο. 'Ηταν χωρίς άλλο ή εικόνα της 'Ελένης ή όποια τόσο παθητικά είχε αγαπηθή... Σ' άναλαφρές μπούζες τό ξανά μάλλια της, έπαιρταν στο λευκό μέτωπό της και πλάσσαναν τό άρωμα δόλλ πρόσωπό της με τα τριανταφυλένια μαγούνια. Τό στόμα της μακρό και ξοφρό κόκκινο, χαμογέλουσε βίως και τό μάτια της. Τί όρασι μάτια τρυφερά και πρόσχαρα! Ναι, έπρεπε να ήταν πολύ γοητευτική αυτή ή 'Ελένη... Καί πόση κατεγρία πρόβιζε ή αθερία τουαλέτας της που άπεκάλυπτε τους λενούς και στρογγυλούς ώμους και τό όραμα μπροστά της που τό στολίζαν χρυσά βραχιόλια.

'Η Τζινέβρα έμενε εκεί άκίνητη, κιντώντας την εικόνα αυτής της γυναίκας που της είχε πάρει για πάντα την καρδιά του Σιλβίο. Της φαινόταν ότι μέσ' στο χαμόγελο της 'Ελένης, μέσ' στο πρόσχαρο βλέμμα της, ζωγραφίζονταν κάποια εικονία... 'Η άντιλήψη της που θραύει τις έλεγε χωρίς άλλο : «Πήγαινε, προστάθηκε να μ'αυτόν πέρης, να τον κάνει να σ' αγαπήση... Δεν φρονιάζει τίποτε... Μου άνικει μέχρι τώρα».

Απάνω στο μικρό κομμωτήριο, σ' ένα βάζο από παλιό πορσελάνη, βρισκόντουσαν άρθρα όδοι, σμείο όλοάνεμο της αγάπης που ό μαρκήσιος 'Ορσέλλα έφερε προς την πεθαμένη σύζυγό του. 'Εκεί άσφαλώς, ό Σιλβίο πήγαινε και την όνειροπολούσε και λημονούσε ότι ήταν ήνομέτος τώρα με την Τζινέβρα. Καί πείσ...

'Ενα άρωμα διαπεραστικό και κάπως βαρύ γέμισε τον αέρα σ' αυτό τό δωμάτιο. 'Ηταν χωρίς άλλο τό άρωμα της πεθαμένης που ό Σιλβίο τό διατηρούσε άζώως για να τη θυμάται καλύτερα.

'Εξαφνα, τα βαρεά βήματα της Σεραφίνας άκούστηκαν στη σκάλα. 'Η Τζινέβρα άπομακρύνθηκε, παίρνοντας μαζί της τό όρμα αυτού που γελούσαν προσώπου, αυτόν των γαλάζιων ματιών που ήταν γεμάτα θέληση. Καί συλλογίζονταν με μία βαρεά απελπισία : «'Ηταν μία από τις γυναίκες που πρόγματι δεν μπορεί κανείς να τις ξεχάση».

('Ακολουθεί)

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΣΜΑΤΟΣ

Πόσος κόσμος θυσιάστηκε ωστόσο να επιβληθεί το κάπνισμα... Οί πρώτοι Εύρωπαίοι που κάπνισαν. Τί λέει ο διάσημος φυσικός Χούμπολτ για το κάπνισμα, κτλ.

Το κάπνισμα, όπως όλα τα πράγματα, έχει κι αυτό την ιστορία του, μια ιστορία απ' τις πιο περιπετειώδεις και τις πιο αιματηρές. Σήμερα που καπνίζουμε τόσο ελεύθερα, μας είναι δύσκολο να φανταστούμε ότι υπήρξε εποχή που η εκκλησία είχε κηρύξει το κάπνισμα υπό διωγμόν κι' ότι πολλοί Σουλτάνοι της Τουρκίας και βασιλείς της Δύσης, έκδοσαν κεφάλια εξ αιτίας του.

Σιγά-σιγά όμως επεκράτησε κι' αυτό, όπως όλα τα πράγματα που εμφανίζονται στην κοινή και θεωρούνται φανερά και τρωερά. Το κάπνισμα πέρασε πολλά στάδια, ώσπου να καταλήξει στο σημερινό το καθεστώς, και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πολύ συνέτειλε στην επικράτησή του, η επί τούτους χιόνες καταδίωξη. Κάθε πράγμα που καταδιώκεται παίρνει, αναγκαστικά, τη γοητεία του απαγορευμένου και καταλήγει να γενικευθεί και να γίνει στο τέλος, κοινό κτήμα.

Κι' επειδή ο λόγος περί καπνίσματος, δεν είναι άσχετο ν' αναφέρουμε ένα περίεργο έρωτμα που έκανε κάποτε μια βασίλισσα στον εννοούμενό της. Η βασίλισσα αυτή ήταν η αινιγματική Ελισάβετ, η σείννα της Αγγλίας, κι' ο αυλικός της, ο Ράλεϋ, ο άνθρωπος που εισήγαγε πρώτος τον καπνό στη χώρα της, ένας απ' τους πρώτους Ευρωπαίους που κάπνισαν. Η βασίλισσα, λοιπόν, τον ρώτησε αν μπορούσε να της πη πόσο ζυγίζουν τα συννεφάκια του καπνού, που βγαίνουν από ένα τσιμπούκι! Ο Ράλεϋ, ο περίφημος δανδής, έσπασε όρε πολλή: το κεφάλι του γιγναιόταν της δίωξη με σωστή απόκριση. Στα τελευταία έγραψε ως εξής το πρόβλημα: Ζήτησε πρώτα τον καπνό, με τον οποίον γέμιζε το άσπαστο και πολύτιμο τσιμπούκι του, κι' έπειτα, αφού τον κάπνισε, ζύγισε τη στάχτη που άφαινε. Η διαφορά δεν μπορούσε παρά να ήταν το βάρος του καπνού που ξέφυγε...

Ο Ράλεϋ όμως είχε φίλο τον περίφημο μαθηματικό Θωμά Χάριουτ, και είχε πεισθάνει ότι αυτόν έπρεπε να ερωτήσει. Αλλά η βασίλισσα τον άκουσε από το στόμα του Ράλεϋ, στον οποίον και παραγγέλλοντας το 1584 το δικαίωμα της ανακαλύψεως νέων γωρών, και της εγκαταστάσεως αποικιών στη Βόρειο Αμερική. Ο Ράλεϋ απομάσησε τότε, για λογαριασμό του, πλοία, και ξεκίνησε απ' τη Φλωρίδα, κι' έπειτα, πλέοντας κατά μήκος της ακτής, προς βορράν, έφτασε στην περιοχή, στην οποία έδωσε τ' όνομα Βιργίνια—δηλαδή «Γη της Παρθένου». Κι' έπειτα τ' όνομα αυτό πέρασε στην Ελισάβετ, που οι σύγχρονοι της ονόμαζαν «Βασίλισσα-παρθένο».

Απ' τη Βιργίνια

λοιπόν ο Ράλεϋ μετέφερε στην Αγγλία τα πρώτα φύλλα καπνού, τον οποίο είχε δει να καπνίζουν οι Ιθαγενείς. Η Ελισάβετ μάλιστα ήταν μια απ' τις πρώτες γυναίκες στην Ευρώπη, που, παρακινηθείσα απ' τον Ράλεϋ, δοκίμασε το έθωκό εκείνο φυτό. Οι ιστορικοί μάλιστα που τη θέλουν σώζει και καλά, άγνοα, γοητευμένοι κι' αυτή τη λεπτομέρεια, ως ένα επί πλέον επιχείρημα προς υποστήριξη του ισχυρισμού τους, ότι η Ελισάβετ ήταν άγνη!

Ηθοίς όμως—υπερβολικά εποχή, κατά την οποία όσοι πολυούσαν να καπνίσουν, μετόνι-τούσαν στα δάνυλα. Μή και γι' αυτός ο δόκμος η κάπνισμα επιτοπούνταν μόνο σε ειδικά μέση και κέντρα. Όπως ύπνογαν ταβέρνες, όπου έπιναν καφέ, έτσι ύπνογαν και τα ακατιστήρια που στήνουν οι καπνιστές.

Τον καιρό εκείνο, δεν κάπνιζαν παρά μόνο ταμπεύκια. Αλλά και τα ταμπεύκια ήταν άδεια σπάνια και πολύτιμα σκεύη, που δεν μπορούσε να είναι ο καθένας, και στα καπνιστήρια περνούσε από στόμα σε στόμα. Έπειτα σήμασε γίνεται με τ... λουλά στη γαστρονομία. Το κάπνισμα, ωστόσο, πού τις σχετικές απαγορεύσεις, άρχισε να διαδίδεται με καταπληκτική ταχύτητα.

Την ίδια εποχή που έγινε εισαχθεί στην Ευρώπη η καπνός, έγιναν εισαχθεί και η πατάτα. Κι' όμως, αντίθετα από τον καπνό, η γοητεία της άθωας θεοτικής πατάτας γοητεύτηκε έναν δόλοληρο αιώνα για να γενικευθεί και να επικρατήσει.

Ο διάσημος Γερμανός φυσικός Αλέξανδρος ον Χούμπολτ, έγραψε τότε, πολύ σωστά, σχετικά με τον καπνό και την πατάτα: «Ότι συμβαίνει μ' ένα μικρό παιδί, που του δίνουν ένα κομμάτι ψωμί κι' ένα άγνωστο κάρβουνο και το όποιον, επειδή δεν είχε θέσει να κρίνει, απόλυτα τα γεράκια του να πιάσει πρώτα τ' άγνωστο κάρβουνο, τη ίδια συνέβη γι' ας τους κατοίκους της Ευρώπης, που καπνιστήσαν τον καπνό απ' την πατάτα».

Ο Χούμπολτ δε συνεκαταβύονταν μεταξύ των φύλων του καπνού, ο οποίος, σημειωτέον, ότι τα πρώτα γένια γνώρισε ασπύδωρ έθνο της Ευρώπης.

Επί των διαδόγων της Ελισάβετ, ιδίως απ' Ιακώβου του Πρώτου και του διαδόχου του Καρόλου, ο καπνός άρχισε να καταβύονταν. Ο Ιακώβος έξωσε αλλοίως και έβελλο έναντίον των τότε καπνιστών, με τη τίτλο «Μυσόκαπνος», δηλαδή έθωος του καπνού. Όπως λέμε σήμερα αμείνων και φιλέλληνα, έτσι και οι άνθρωποι τη εποχή εκείνη είχαν διαπείσει σε δυο ορατικές καταστάσεις των «μυσόκαπνων» και των «φιλέλληνων». Οι αλλοίκατοι έδειχνόταν τότε υποκατάστατο τον μικρό που έβγαζε η επανόρθωση του «Ολίβο Κοράβελλ», και νίκωναν τα ακοινοβουλετικά λέναντα στοατάματα, ο δε βασιλεύς Κάρολος πίστευε και καταδύκασκε σε θύνατο. Ένώ ο βασιλεύς, που δεν υπορούσε να υπούσει τον καπνό, έβγαζε άτάκα και με αξιοπρέπεια από τη κόλωνα, όπου έπρόκειτο ν' αποκαταστή, δεξιά κι' αριστερά, οι στακτώες της φουρούς έδωγαν σπακίνα καλαμμένα ταμπεύκια—τα πέλαμα του και πήγανον κοντά και το φουρούσαν τη καπνική στο πόσασό του.

Τώρα, θέλουμε, βλόν καπνίζουμε έλεόθετα και σε κανένα δεν κύνει έντόποσι το θέαμα της πίπας. Κι' έν τούτοις, άλλοτε οι υποκατάστα του Ράλεϋ όταν πρωτοείδον τον άφέντη τους, στην επιστροφή του απ' τη Βιργίνια, να καπνίζον, νόμουν πως ένταν πιάσει τα κελύφια του σωτή κι' έτρεξαν κι' έσπασαν έναν κορβά νωχ γι' αυτό τον έκαναν παπ', για ν' έν σβύσουν!

Αλλά η καταδίωξη του καπνίσματος στην Ευρώπη δεν έγινε τίποτε, αν παραβλέψι με την καταδίωξη που ύπασεν στην Τουκία, απ' τη σύνοκατορική διακόσων άνωτατων Σουλτάνων. Το κάπνισμα εκεί θεωρήθηκε σαν άβεισι και πλήθος ανθρώπων πλήρωσε με το αίμα τους και με τη ζωή τους την άθωα αυτή τους διακείδασι! Φαίνεται αλλοίως σαν μια ειρωνεία της τύχης, το γεγονός ότι ο πιο τυμπέλης λαός του κόσμου που έχει ανανέψει τη σαχάτι σε περσιική θεοσκεία, και στον οποίον, μέρος αναπόσπαστο αυτού του σαχάτι, είναι η ναργίλες και τα ταμπεύκια—δοκίμασε τον πιο άπνηθ δικηγυρόν αυτή του τη συνήθεια.

Τη παράδειγμα του καπνίσματος, στην Τουκία, τη έδωσαν, ίσως, οι μεγιστοκίς κι' οι παπάδες, πριν αυτό επεκταθεί και στη λαό. Ποιότοι αυτοί γοητευμένοι ήσαν τις τερσάτες και με γαλοποιήσεις πίπες και ταμπεύκια καμωμένα από πολύτιμα έθωα άροματικά, σκαλισμένα τεχνικά, με χίλια-δυό άραβογέματα, και στολισμένα με σπάνια πετάδια.

Σιγά-σιγά, όμως η συνήθεια αυτή που η

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

Αν η κοινωνική θέση της γυναίκας στην Κίνα δεν είναι διόλου ευχάριστη, η θέση της νέας στην οικογένεια του συζύγου της, είναι κυριολεκτικά ανυπόφορη. Η νύφη θεωρείται ως υπηρέτρια έλων των μελών της οικογένειας της οικογένειας κι' αλλοίως, σ' αυτήν αν είναι πολύ νέα και δεν ξέρει καλά τις δουλειές του σπιτιού.

Η νεαρή Κινέζα νύφη διατελεί συνήθως υπό την άπολυτο δικαιοδοσία της... εγγενηστάτης πεθεράς της, ή όποια δεν την αφήνει ούτε στιγμή να σταθεί σε γλωσσό κλαρίν. Οι γονείς της νέας δεν έχουν κανένα δικαίωμα να την προστατεύσουν από την πεθερά της. Το μόνο που μπορεί να κάνουν είναι ν' απειλήσουν τους συγγενείς των ότι θα πατήσουν... πολυάριθμα κηρία σε περίπτωση που η κόρη τους ή αυτοκτονήσει ή θα πεθάνει εξ αιτίας του κακομεταχειρισμάτος των.

Ο σύζυγος στην Κίνα είναι απόλυτος κύριος της γυναίκας του. Κι' αν ακόμα τη σκοτάσει μπου ν' απελευθέρω των νομικών συνεπειών του έγκλημάτος του, θεοδύωντας το δικαστήριο ότι το θύμα του δεν άσθανόταν καμιά στοιχή για τους γονείς του.

Όταν επιστρέψει από επίσημη επίσκεψη των γονικών της ή παντομένη Κινέζα, ο άνδρας της έχει την υποχρέωση να της δώσει την πεθερά της, κατά προτίμηση φαχίωσα ή γλωσσόκλα. Η παλινέτις αυτής της υποχρέωσης είναι πολύ δύσκολη συνέπεια γι' αυτήν. Αλλά και τα υποχρεωτικά αυτά δωροεπιτίμια των πατέρα και της αδελφής της νέας, όταν μάλιστα είναι στοιχί. Κι' έτσι αναγκάζονται να μη δέχονται στο σπίτι τους την παντρεμένη αδελφή τους.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΕΡΙΠΟΙΕΙΣΤΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Τα λουλούδια είναι στέλιμα για κάθε σπίτι και η καλλιέργειά τους, ευχάριστη εργασία για κάθε οικοδόμητο.

Εν τούτοις, η καλλιέργεια των λουλουδιών απαιτεί και κάποια κόποι.

Πρώτοι οι κυριότεροι κανόνες της καλλιέργειας των ανθών, κατά έναν Ιταλό ειδικό: 1) Η γλάστρα πρέπει να είναι πηλίνη και κατά τη μέγεθος ανάλογη με την ενδεχόμενη ανάπτυξη των οίκων του λουλουδιού. 2) Η γλάστρα πρέπει να είναι καλά στραγγιστή, να έχει καλή απορροή νερού. 3) Το έδαφος της γλάστρας πρέπει να είναι καλά στραγγισμένο και κατά συνέπεια ν' έχει αρκετή υγρασία.

4) Το πολύ τέλος νερό, δεν έφεται διόλου το άνθος.

Την περιουσιμένη στους κύκλους των προνομίων, απελευθέρωσε και στην ταπεινή λαό, και ταίριαζε τόσο πολύ με την τούρκικη ιδιοσυγκρασία, τη νωχική και φιλοσοφική, την τερπικότητα στην άκνησία, ώστε να καταστήσει ένα σύμβολο, μπορούσε να πούμε, έθνικ. του βαρβαρικού, λεγού τελευτή, αλλά και πολιτισμένου σε άλλα σημεία, φιλόδου, αγαθού, στο έθωο, και πηλίκου αυτού λαού. Κι' αλλοίως, πως αλλοίως μπορεί να οραναστή κανένα; Ένα, αναπόλητη μεγίστη, παρά εξαπλωμένο στο ντιότι, σταυρώσει και με τα ταμπεύκια του στο χέρι...

Στο έρχόμενο φύλλο θα πούμε ακόμα μερικά για τον Ιωάννη Νικό, τον πρόσο του βασιλέως των Γάλλων, στην Πορτογαλία, του οποίου η τετρακοστή επέτειος της γεννήσεως εορτάστηκε, τελευταία, στο Παρίσι κι' ο οποίος έγινε άσχετα ν' απορριστεί το δηλητήριο του καπνού με τ' όνομά του, και να μείνει γνωστό ως ανικότην.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ Η ΩΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΙ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Είπε γνωστό ότι ο Καποδίστριας εισήγαγε για πρώτη φορά στην Ελλάδα τις πατάτες, ή όποιες ως τότε ήταν έντελως άγνωστες.

Όταν έφερε το πρώτο φορτίο στο Ναύπλιο διακήρυξε ότι ή πατάτες αποτελούν μια γενεσιώδη και θρεπτικώτατη τροφή. Κανένας όμως Ρωμύς δεν άφρασε ν' αγοράσει, μολονό ή τιμή τους ήταν εξαιρετικά. Όλοι διαπιστούσαν, 'Ο Καποδίστριας φοβήθηκε τότε ότι ή καινοτομία του αυτή θα σήμαινε χαμένη κι' αποφάσισε να διαθέσει δωρεάν τις πατάτες πριν σπείρουν. Η δυσπιστία όμως των Ρωμύων έγινε τότε μεγαλύτερη και κανένας δεν παρουσιάστηκε να πάρει δωρεάν πατάτες, ή όποιες θα σάπιναν άσφαλώς αν ο μεγάλος αυτός πολιτικός δεν κατάφερε στο εξής εύφρε σχέδιο: Διακήρυξε ότι ή πατάτες θα εσθάνοντο στη Γαλλία για να πωληθούν εκεί και ως ότου ν' αποπληρώ το πλοίο που πήγε τις πατάτες, έδωκε γρήγορα και φυλάη το υπόσβετο, όπου ήταν αποθηκευμένες. Συνέστη όμως ιδιαιτέρως στους φίλους να εκάνουν στραβά μάτια και ν' αφήνουν τους κλέφτες να παίρνουν ελεύθερα. Σέ δέκα μέρες ή πατάτες είχαν κάνει φτερό.

Έτσι μόνον συνήθισαν οι Ρωμύοι να τρώνε το νέο αυτό προϊόν.

Όταν ή διάσημος Αμερικανός φρενέτις Λόι Φούλλερ πήγε για πρώτη φορά στο Παρίσι να δώσει μερικές παραστάσεις, είχε ξεριζώσει κυριολεκτικώς τους Παρισινούς με τους άπαιστος χορούς της. Ακόμα και ή επισήμοι της πόλεως των έπιστημών και της τέχνης είχαν ένδοξασει από τους καλλιτεχνικούς χορούς της και δεν παρέλειπαν να έκφραζον τον ένδοξασμό τους αυτόν με συχνές έπαισεις στο σπίτι της.

Μια μέρα λοιπόν, ενώ ο διάσημος αστρονόμος Φλαμαριόν έβρισκται στο σπίτι της Φούλλερ, πήγε να την έπισκεφθεί και ο Αλέξανδρος Δουμάς, υιός. Οι δυο έξελχοντες άνδρες δεν έγνωρίζοντο τότε άνωθεν.

— Πώς, κύριε Δουμά, είπε ή Φούλλερ, δεν γνωρίζετε τον κ. Φλαμαριόν; — Δεν είνε δυνατόν να γνωρίζωμθα, άπάντησε ο Δουμάς, γιατί δεν κατοικούμε στον ίδιον πλανήτη. Ο κ. Φλαμαριόν, βρίσκεται πάντοτε στον αθέατο ένώ είμαι ένας άπιδος κάτοικος της γης.

— Εδώως όμως ότι βρέθηκε ένα άστρι— ή απόφασις καλλιτέχνης μας— για να μάς κινή να έπαυονήσουμε... άπάντησε εύφρεστα ο μεγάλος αστρονόμος δείχνοντας αμυχρώως τη χορεύτρια.

Όταν, κάποτε, ο στρατηγός Καπνός πληγώθηκε σε μια μάχη, άρνήθηκε να μεταφερθεί στο χειρουργείο, αλλά έμεινε στο πεδίο της μάχης προσπαθώντας να συγκρατήσει τους στρατιώτες του, που άρχισαν να δειλιάζουν.

— Στρατηγέ μου, του είπε τότε ένας άξιωματικός. Δεν μπορούμε πια να κρατηθούμε. 'Ο θάνατος βρίσκεται μπροστά μας.

— Αλλά και το άσος πίσω σου! άπάντησε όργισμένος ο στρατηγός.

Ακούστε αυτή τη νόστιμη ιστορία που συνέ-

δη κάποτε σ' ένα δικαστήριο της Κίνας. Στο έδωλο του κατηγορούμενου καθόταν ένας νέος Κινέζος, ο Αι-Τάο, κατηγορούμενος επί κλοπή δια ρήσεως. Η έκφραση του φανερώσε άθωωτο κατωτέρως διανοητικότητος, αν κι' ή διαδικασία όμως απέδειξε έντελως το αντίθετο.

— Αι-Τάο, είπε ο δικαστής, άνοιξε το στόμα σου και έξηγήσε στο δικαστήριο την πράξιν σου. Πές μας γιατί ένα βράδυ με φεγγάρι μπήκες δια ρήσεως στο σπίτι του υπηκόου του Κού-Γιάγγ, δια ρήσεως. Βρήκα άπλοτάτα το παράθυρο άνοιχτό και άπλωσα το χέρι μου και πήρα μερικά πραγματάκια που βρέθηκαν εκεί.

— 'Ο κατηγορούμενος τότε άρχισε με τη συνηθισμένη φροσολογία των Κινέζων, να λέη: — Η μεγαλόψυχος σοφία σας, άς καταδειχτεί να πιστέψι ότι ο φωροαόος σάλος έγινε δεν μπήκα στο σπίτι του υπηκόου του Κού-Γιάγγ, δια ρήσεως. Βρήκα άπλοτάτα το παράθυρο άνοιχτό και άπλωσα το χέρι μου και πήρα μερικά πραγματάκια που βρέθηκαν εκεί.

— Η ούσα της ύποδ. σεις δεν άλλάξε, αν δεν μπήκες μέσα, αλλά άπλωσες το χέρι σου. 'Ο ποσότητα πήρες τ' άπράγματα εκείνα. Και άφού το μαρτύρησες, ή ίδιος θα πη ότι άπολογείς την έννοχ ή σου.

— Δεν έβρω... Αλλά αν οι ένδοξοτατοι δικαστάδες έλκον στην ύπόθεσιν αυτή κάποιον ένοχο, ο ένοχος αυτός είναι το χέρι μου. Θα ήθελα λοιπόν, να παρακαλέσω, να μην τιμωρήθω άπλοτά το σώμα μου για ένα σφάλμα του χεριού μου.

— Βλέπω ότι είσαι όλιγόν άνόητος αλλά και ανήλικος, είτε ο δικαστής χαμογέλοντας έρεσκέ: — Καί γινόντας στους άλλους συνέδρους έρεσκέ: —

— 'Ο Αι-Τάο έχει άπλοτάτα δύνη. Πρέπει να λάβουμε υπό όσοφης παρατήρησιν τον. — Άλλοι χαμογέλοντας ειρωνικά και κατέκριναν με το κεφάλι.

— Αποφασίζουμε, λοιπόν, έξακολούθησε ο ίδιος ο δικαστής και καταδικάζουμε το χέρι του Αι-Τάο εις ένος έτους φυλάειν για αυτό και μόνο είναι ο ένοχος της κλοπής. Όσον για το άπλοτο σώμα του, μπορεί αν θέλει να άκολουθήσιν ή να μην άκολουθήσιν το χέρι του στη φυλάη. Έκτός τούτου, το δικαστήριο άναθέτει στο έθωο να βοηθήσιν τον κατηγορούμενον για ν' αποχωρήσιν το ένοχο χέρι του. Έμμερος, κατηγορούμενος, λέγει ή προτιμάς.

— Προτιμώ να πιά μόνο το ένοχο χέρι μου στη φυλάη.

— 'Ο δικαστής έγνώρισε τότε ένα κούδιν και τρώας: —

— Να έσθι έδώ ο έθωος!

— Περίττω, έξοχώτατε και πανσοφώτατε δικαστά, δεν είναι άνάγκη να βλέπετε σε κορσιν τον έντιμότατο έθωο... είπε ο Αι-Τάο και... ξεβιδώνοντας το έθωο χέρι του, το άπρε πάνω στο τραπέζι.

Κάκωλο ο δικαστής.

Μετά την τρικυμία ή γαλήνη. Πώς ο πενηντάρης πειά Καμπρών παντρεύτηκε και νοικοκυρεύτηκε. Τά είκονογραφημένα «τεφτέρια» τῶν ἐσόδων καί τῶν ἐξόδων, κλπ.

νομα «Joseph». Κι' ὅσες φορές ἀ-
γόραζε πατικά ἢ γυαλικά, σκισά-
ριζε πάντα πλάι στο ἀντίκιο του
σοπιέρες τοῦ φαγητοῦ!...

κρίβεια ρυθμιζόμενα στή ζωή του
Καμφορίτη. Ὑλτος, φαιητό, ἐπιβό-
λης ἰσηρετόν, ἀνάπαυσις ἡλπ. Τά
πάντα κανονίζονται ἀπ' τὸν ἰδιο τὸν
Καμφορίτη, παρ' ὅλους τοὺς ρεματι-
σμοὺς πού τὸν κρατοῦν ὥρες ὁλό-
κληρες ξαπλωμένοι στήν παλιθρόνα
τοῦ καὶ μὲ τὸ δεξιὸν τοῦ πόδι τυλιγ-
μένα σ' ἐπιδάσκων.

Κι' ἡ ζωὴ του καὶ εἶται ἴσως το 1836, ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖον πάλιν τρεπὲν τῇ θετῇ κήρῃ του Σοφία μετ' ὃν γενομένων Βασίλειου Ρουσσέν, ἔναν ἐξάφροτο καὶ νοικοκυρεμμένο νέο... Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μέχρι τοῦ θανάτου του, ὁ Κομπούρ ἐξήρσε περὶ ἀποσταθμιζόμενος ἀπ' τὸν κόσμον καὶ μετ' ὁμοναζή παρὰ του, στὶς σπάνιες ἀποδημίας του, ἐπὶ τῶν ἁγίων

οὐκοῦν γενεαλογεῖς οὐδ' αἰσῶσεις πονοῖνε,
τὸν στρατηγὸ Ντιμουσιεῖ, τὴν οὐ
γενόνητα Σεργηλάμ καὶ τοὺς σημι-
βολαιογράφους Φρανσετὰ καὶ Σα-
γιού...

Ἐννοεῖται πῶς ὁ Κομπιρὼν δὲν
ἔπαιε μόνος ἀλλὰ ἐκείνου τοῦ

Κοντά σ' αυτόν, έχουμε και τὸν δοκιμητὴν στρατηγὸν τοῦ ἱππικοῦ καὶ ἥρωα τοῦ Ἀσούστρατις, τὸν θρυλικὸ Ράστ, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν πῦρσι

των Ναπολεονικών αποταθύνθηκε στην πόλη 'Αργολία της 'Ελλάδας κι' αγοράζοντας εκεί τον Έξαρχο πύργο του Βιλδενστάϊν, φερώνθηκε στη δεινδοκονία...
'Επίσης κι' ο πολιτάρχης Ντρουό, αποταθύνμένος στο μικρό σπηλιό του — στην πόλη Ναυού — καταγινώταν με τὰ λαχανικά του γη-
τον του *καλλιέργειαν κατ'εξοχήν*

Κι' ο πόθο επιφανής απ' όλους, ο στρατάρχης της Γαλλίας Σταστάς, ο ένδοξος νικητής του Άουεραστάτ και πρόγονο του Έκαμλ, έγκρασταθή.

«Έτσι αποσιώπησε στα άμπτελνι του και στις ἀγγελίδες του, κι' ὅσες φορές ἔγραφε στὶ γυναῖκα του — στὸ Παρίσι — τὰ γράμματά του ἦσαν γεμάτα ἀπὸ λεπτομέρειες γιὰ

τόν τρυγό, για τὰ κροσσιά, για τὰ βαρελίσια ποδελειναν τὰ ὑπόγεια τοῦ καὶ για τὰ μοσχάρια ποὺ γεννοῦσαν ἢ ἀγγελάδες του!...

Γαλήνια βράδια ἡμερῶν φοροπο-
νισμένων...

θεοδωλὸν ἀποκείμενον διὰ τὸ
 ἔχει διδωλὸν, ἀνὰ τὸ ἔχειν τοῦ
 γυναικίστου κ. Π. Ν. Δημοσίου
 λου, ἀνὰ τὸ ἔχειν τὸ Ο. ΔΗΜΟ-
 ΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ
 ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.
 Τὸ συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς

Ὁ στρατηγὸς Καμπυρῶν.

ΕΝΑΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΣΤΟΝ 14' ΑΙΩΝΑ

Ο πάτερ Μυνόθ και ο πάτερ Ζάν. Ο καλόγηρος ζητιάνος, επαναστάτης και προφήτης. Η καταπληκτικές προφητείες του. Στη φυλακή. Ο θάνατός του.

ΝΑΣ καθολικός παπάς, άγνωστος και άσημος πριν από λίγο καιρό, άπασχολεί τώρα στην Ισπανία όχι μόνο την κοινή γνώμη, αλλά και την κυβέρνηση. Ο κληρικός αυτός, Μυνόθ όνόματι, ζητεί, ούτε πολύ ούτε λίγο, να γίνει στην πατρίδα του ο άρχηγός ενός επαναστατικού κινήματος κατά της κεφαλαιοκρατίας — κατά του Κράτους, με άλλα λόγια.

Μη σάς φαίνεται παράξενο πώς ένας απλός ιερέας κατάφερε να επηρεάσει τα πλήθη σε βαθμό που να κάνει την κυβέρνηση ν' άνηχηρήσει σοβαρά και να σκέπτεται να λάβη μέτρα εναντίον του. Ο πάτερ Μυνόθ είναι μεγάλος ορθέος και ξέρε να μαγειρεύει, να ιπτανώσει το άσφατήριο του. Και όπως γυνάει ξυπόλητος, άναμυαλισμένος, έξαλλος, στα έργαστάσια και στις εργατικές συνεικίες, διδάσκοντας ένα νεοχριστιανισμό που έχει μεγάλες άνωλίες με τον κομμουνισμό, ένθουσιάζει και φανταστείτε με έργατικά πλήθη που τον άκούει.

Όταν ο Μυνόθ θάγει κήρυγμα στις έαλκυσίες, οι όπαδοί του τον άποθεώνουν και τον περιφέρουν θριαμβευτικά στους δρόμους. Όπως ήταν έπίμενο, η κυβέρνηση της Ισπανίας άρχισε να θεωρεί πολύ επανδίνους τις ζωνρές αυτές επαναστατικές εκδηλώσεις. Μόχι της στιγμής όμως, φοβάται και διατάζει να διατάξει τη σύλληψη του παπά, για να μη ξεσυρωθεί περισσότερο ο εργατικός πληθυσμός της χώρας που τον λατρεύει.

Ο έπίσημος κληρός, οι πολιτικοί και οι κεφαλαιοκράτες έχουν έντομεταξύ όργανώσει πραγματική έκστρατηα κατά του Μυνόθ, χωρίς όμως να μπορούν να του κάνουν τίποτα, γιατί τον προστατεύουν ή μεγάλες μάζες του λαού.

Τά κατορθώματα αυτού του κομμουνιστού ιερέως θυμίζουν τις δραματικές περιπέτειες ενός άλλου Γάλλου επαναστάτου κληρικού, ο όποιος έζηησσε τον κομμουνισμό στα 1350, κατηγορήσοντας τον εγωισμό των πλουσίων και των ισχυρών και συνιστώντας στους φτωχούς να πάρουν τα όπλα και να καταλάβουν την κρατική εξουσία!...

Καταλαβαίνετε, βέβαια, ότι οι άρχοντες του καιρού εκείνου δεν θ' άφταναν τον επαναστάτη αυτόν να διατάξει άνερόκλητος το άνατρεπτικό κήρυγμά του. Και τον κληρονομήσανε διαρκώς... Προτιμώτερο όμως είναι να σάς εξιστορήσουμε με τη χρονολογική τους σειρά τη ζωή και τις περιπέτειες του προγόνου αυτού των σημερινών κομμουνιστών.

Ο Ζάν ντε Ροκεταγιάν—έτσι λεγόταν ο Ιεραμόνος αυτός επαναστάτης του μεσαίωνα—γεννήθηκε στο γαλλικό χωριό Γιολέ, στα 1312 και σπούδασε στο μοναστήρι του Όρλάν Θεολογία. Η φιλομυθεία του και η αντίληψή του έκαναν μεγάλη έντύπωση στους καλόγηρους που του χρησιμοποιεσαν για δάσκαλο. Έως ότου όμως από τη θεολογία, ο Ζάν μελέτησε με ιδιαίτερο ζήλο οριμολογία και χημεία.

Την εποχή εκείνη, η άλχημεία ήταν η πιο διαδεδομένη, η μοναδική σχεδόν ένωση. Δεν άπληχε άνθρωπος μορφωμένος που να μη είχε καταγίνει με τον κυριότερο σκοπό της άλχημείας: την άνακύλιση δηλαδή της φιλοσοφικής λίθου. Κι ο Ροκεταγιάν δεν μπορούσε φυσικά ν' άποτελέσει εξαίρεση σ' αυτόν τον κανόνα.

Έτσι, ύστερ' από μακρές μελέτες, άρχισε να διαδίδει στον κόσμο ότι άνακύλιση τη φιλοσοφική λίθο και ότι όριμε συγχρόνως τον τρόπο να θεραπευθεί όλες τις άρρώστιες με όρισμένες χημικές ουσίες. Έπί πλέον ο σοφός αυτός είχε καρδιά άγγελική. Τά μόνα πλάσματα που άγαπούσε στον κόσμο ήταν οι φτωχοί,

οι ταπεινοί και καταφρονεμένοι. Αισθανότανε για τους πλουσίους ένα βαθύ και ζωνρότατο μίσος. Θεωρούσε την κοινωνία, όπως ήταν όργανωμένη, κακή μηχανή που κατάτρεχε τα άδύνατα παιδιά της, για να προστατεύει μονάχα τα ισχυρά.

Όταν λοιπόν ο Ζάν κατάλαβε ότι οι φτωχοί δεν θα είχαν κανένα κέρδος από την άνακύλιση της φιλοσοφικής λίθου, έπειδή δεν θα μπορούσαν να φτιάξουν τα πολυάπανα όργανα στήλη που χρειαζόνταν για την κατασκευή χρυσού, άπεφάσισε να κρατήσει την έφευρήσή του μυστική, αφού οι μόνοι που θα είχαν ύφερος από αυτήν θα ήταν οι πλούσιοι.

Ο Ροκεταγιάν μάλιστα έκανε κάτι περισσότερο: έσπασε τα όργανα του, σταμάτησε τις μελέτες του πάνω στη χημεία, μοίρασε όλα τα υπάρχόντά του στους φτωχούς, πήρε ένα μαστόνι κι ένα δάσκα κι έγινε έλεειτης καλόγηρος. Στα χρόνια εκείνα, χιλιάδες ήσαν οι καλόγηροι, οι όποιοι, χωρίς ν' άντηρουν σε κανένα μοναστικό τάγμα, περιφέρονταν έδω και κεί, διδάσκοντας το λόγο του Θεού και ζητιανεύοντας, για να δώσουν στους φτωχούς τις έλεημοσύνες που μάριζαν.

Έτσι και ο Ζάν άρχισε να γυρνάει στα χωριά και στους κάμπους, συνιστώντας στους φτωχούς να περιφέρουν τον πλούτο, να μ-

σούν τους πλουσίους, ν' άγατούν τον πλησίον τους και να κάνουν το καλό κάθε φορά που τους παρουσιάζεται ή κατάλληλη ευκαιρία. 'Υστερ' από λίγο καιρό, οι άρχοντες των λατρειών σαν Θεό. Παντού όπου και αν πήγαιναν τον έκαναν ένθουσιάζον υποδοχή και δέχονταν τα λόγια του σαν θεϊκό μάννα.

Ένας από τους κυριότερους λόγους για τους όποιους ο Ζάν έπεβλήθη τόσο στη συνείδηση των συγχρόνων του, ήταν και η έξαιρετική διασθήσής του, ή βαθιά γνώσις της ψυχής του ανθρώπου. Ένώ συζητούσε μ' έναν, μάντευε όλα τα μυστικά του, όλες τις κρυφές σκέψεις του από την έκφραση της φυσιογνωμίας του. Προέλεγε το μέλλον και ιδίως το μέλλον που ένδιαφέρεται τόσο τους φτωχούς, άν δηλαδή θα κάνει καλό καιρό! χωρίς να γελιέται ποτέ στα προγνωστικά του.

Από τα 1344, η δράσις του Ζάν πήρε άλλη μορφή, πιο επαναστατική.

Τη χρονιά αυτή δημοσίευσε ένα καυστικότατο λιβέλλο κατά της έκκλησίας, που την κατηγορούσε για τη διαφθορά των ιερέων της, για την προστασία που έδινε στους πλουσίους και στους άναγασμένους, ενώ άδιαφορούσε για την τύχη των φτωχών, των μόνων ανθρώπων για τους όποιους έστρεψε να αισθανεται πραγματικών ένδιαφέρον.

Καταλαβαίνετε τώρα τί πάταγο έκανε ο λιβέλλος αυτός σε μια εποχή κατά την όποια η έκκλησία έδωκερτο δύναμις άνώτερη και από αυτό το θεσμό της βασιλείας. Ο έπίσκοπος του Σαιν Φλόρ, θεώρησε καθήκον του να επέμβη

και να καταδικάσει το Ζάν σ' έξη μηνών φυλάσει, στο μοναστήρι του Φ.ζά.

Η τιμωρία αυτή δεν ψύχρανε διόλου το ζήλο του καλόγηρου. Άπεναντίας, μέσα στη γαλήνη και τη μοναξιά του κελιού του, άφου ξαναδιάβασε προσεκτικά τη Βίβλο και, ιδίως, την άποκάλυψη, όριμε νέα έπιχειρήματα για να στηρίξει τις άσταισόδους προβλέψεις του για το μέλλον που περιέμενε μια κοινωνία, στηριζόμενη στη θία και στην άδικία. Καί άρχισε, μέσα από το κελιά του, να προεργάζει τις τρυμερές συμφορές που θα εύρισκαν σε λίγο καιρό τη Γαλλία.

Η προφητεία του Ζάν έφτασαν σ' αυτά του νούντου του Πάπα, ο όποιος είχε άκούσει και άλλους να γίνεται λόγος για τον περιεργό αυτό καλόγηρο. Και άποφάσισε να έπισκεφθεί τον επαναστάτη κληρικό στο κελιά του... 'Υστερ' από λίγη ώρα, οι άλλοι καλόγηροι του μοναστηριού, είδαν το νούντο να θγαίνει από το κελιά του Ζάν περίτρυμος και ταραχμένος.

Ο άσκητής αυτός είχε τρομερές άνωλεις! ψυθύρισε ο νούντος. Μ' έκανε άνωκάτω... Είπε άμαρτία να μνή ένας τέτοιος άνωλκος φυλάσιμνος!...

Και, την ίδια μέρα, ο Ζάν άποφυλάκιζότανε. Σαν άτις τότε το δίστασε του και το ραβδί του και άρχισε να περιφέρεται και πάλι στα χωριά και στις πόλεις, έμνημόντας πάντοτε και βοηθώντας τους φτωχούς και καταγγέλλοντας τους πλουσίους ως έχθρούς του λαού. Στο μεταξύ η προφητεία του έκανόταν ελχον όξινθη περισσότερο. Σας άναφέρουμε την πιο καταπληκτική πρόφησή του: προφήτησε πριν από τέσσερα χρόνια την τρομερή πανώλη του 1348, που είχε 65.000 θύματα στη Δυτική Εύρώπη.

Η προφητεία του αυτής τον έκαναν διάσημο. Ο Πάπας Κλήμης ΣΤ' τον κάλεσε μία μέρα στο Βατικανό, για να τον υποβάλει σε έδοκιμασία. Και όταν βεβαιώθηκε και ο ίδιος για τις έξαιρετικές ιδιότητες του Ζάν, του έλε, κοινωνώντας μελαγχολικά το κεφάλι του: —Είπε πολύ έντιμόνιο, τέκνον μου, να προμαντεί κανείς το μέλλον... Καλά θα κάνεις να είσαι πιο προσεκτικός...

Ο Πάπας 'Ιννοέντιος ΣΤ', διάδοχος του Κλήμη, διατάξε το Ζάν να πάει να προσητεύη. Έκείνος όμως άποκρίθηκε άτάραχος: —Πρέπει να τιμωρήσω τον αδύνα μου και να εκδικασώ τους φτωχούς για τα μαρτύρια που ύποφέρουν. Και αυτήν την άποστολή μου θα την έντελέσω.

Και ο Ζάν έξεκοιλουόισε να γράφει το ένα πάνω στ' άλλο, τα προφητικά του βιβλία, που τον έκαναν διάσημο στην εποχή του. Έκ παρώληλου, δεν έπαυε να κατακρίνει τους πλουσίους και να τους ύπενθυμιζε πως δύναμις που στήριζεται στον πλούτο και στην άδικία, γρεμίζεται πολύ γρήγορα.

Σιγά-σιγά, ο Ζάν καθόρθωσε να σχηματίσει ένα κώμα τερόσμο. Κι ή άρχες φοβήθηκαν στη δύναμή του κι άρχισαν να τον καταδιώκουν. Τέσσερα χρόνια τον είχαν φυλάσιμνο σ' ένα πόργο του Άβινόν. Και μετά την άποφυλάκισή του, τον άνάγκασαν να μνή διαρκώς, υπό έσττήρησιν στη Βιλαρδάν.

Έκεί πέθανε το 1364 ο Ζάν ντε Ροκεταγιάν, ένας από τους σοφότερους ανθρώπους του μεσαίωνα—κι ένας από τους πρώτους κοινωνικούς επαναστάτες της Εύρώπης.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμανού, Δεωφόρος 'Αλεξάνδρας 299. 'Αναλαμβάνονται παντός είδους άδικαι ύποθέσεις παρ' άπανι τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικά, Δικητικα και εν γένει Οικονομικά ύποθέσεις. 'Ωραι γραφείον 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΑΕ ΓΟΥΕΣΤ

(Η βεντέτα των όργίων και της άκολασίας)

Μάε Γουέστ, πριν γίνει διάσημη στον κόσμο για την ήθοιά της, ήταν περιόρητη σ' όλη την 'Αμερική για το σκανδαλόδιό της και για τις άμείτητες περιπέτειες της τυχοδιωκτικής ζωής της. Μπορεί μάλιστα να πη κανείς ότι ή καλλιτέχνις αυτή — της όποιας το τελευταίο φίλη, ο 'Η Λαζάρ, παίζεται τώρα στο Παρίσι με την ίδια έπιτυχία που γνώρισε και ο 'Ελλάζιος 'Αγγέλος της Μόλεν Ντήουζ—είνε γυναίκα φαινόμενος, έξ ατίας των όργίων που διέπραξε και της πολυτάραχης κορύρης της.

Η Μάε Γουέστ ένε, με δυο λόγια, ο αντιπροσωπευτικός πύος της έξελιγμένης άμερικανίδας, που μπορεί να βάλει στο χέρι και τον πιο έμπερο άσπαινα—και να κάνει ένα Δόν Ζουάν, ένα έπιχειρηματία κατακτητή γυναικών, να κοκκινίσει από ντροπή και άμηχανία μπροστά της...

Μά ποιο είναι το παρελθόν της γυναικίς αυτής; Ποιά ένε ή καταγωγή της; Είπε: Εβραία, Ρωσίδα ή Φινλανδέζα; Ποιά ήσαν οι γονείς της; Κανείς δεν ξέρε—κανείς δεν μπορείς μέχρι σήμερα να έξηγηθείς το μυστήριο αλλό. Ήσκειν όμως που γνωρίζουν όλοι ένε ότι η γυναίκα αυτή που έπαύεται με την άρχοντιά της, με τη στανική άμορφία της και με τους... άστοιχατορικούς τρόπους της, έχει παρελθόν κάθε άλλο παρά ήθεό...

Η άλήθεια είναι τώρα ότι δεν διακοιλεύεται και ή ίδια να διολογήσει ότι γνώρισε μαύρη δυστυχία στα πρώτα της θήματα στη ζωή και ότι πολλές φορές άναγκάστηκε, για να ζήσει να καθήθει βαθιά στο δούκο. Δεν διατάζει ν' άναγνωρίσει—με ειλικρίνεια που καταστά νησιμός—ότι ή άσχημη πλευρά της ζωής δεν έχει κανένα μυστικό γι' αυτήν και ότι ένε σε θέσι να δοθεί σε πολλά κορίτσια, με πολύ κόπο να μωρδίσουν ν' άποφύγουν όλες τις άνωλεις παγίδες, τις παγίδες αυτές στις όποιες έπεσε και ή ίδια τόσες φορές.

Η ζωή που πέρισε μέχρι σήμερα ή παρξέση αυτή γυναίκα, την έκανε ν' άντικρίσει τώρα με χαμόγελο περιφροήσεως τη δόξα και τον πλούτο. Τίποτα δεν μπορεί να την καταπλήξει, να την συγχύσει. Τίποτα δεν της ένε άγνωστο. Κανένα από τ' ανθρώπινα πάθη δεν μπορεί πια να ταράξει την καρδιά της. Έπειδή τα γνώρισε και τα δοκίμασε όλα, και με τρίτο όδυνηρό πολλές φορές.

Καμιά τέχνη δεν της ένε άγνωστή. Είπε ήθοποιός, συγγραφέας, έπιχειρηματίας, ζωγράφος, μουσικός, λατόμος και έπιπλοποιός άκόμα! Και όλα αυτά τα έμαθε χωρίς να κάνει καμιά συστηματική μελέτη στη ζωή της...

Άς ρίξουμε τώρα μία ματιά στη ζωή της Μάε Γουέστ. Είπε ένδιαφέροντα και περιπετειώδης σάν μυθιστόρημα.

Σε ηλικία δώδεκα ετών, ή Μάε πρωτογύηκε στη σανίδα ενός λαϊκού θεάτρου. Η άδύνατη και βραχυή συγχρόνως φωνή της έφερε πολύ στους άκούοντες τίποτος που σηνάριζε στο θέατρο έκεινο, σε μια σκοτεινή και άπόμεντη συνουσία της Νέας 'Υόρκης, και ή πρόωση άνηθη στη άμορφιά της έκανε πολλούς πελάτες να μωλόνουν στα παραστάσια ύστερ' από την παρυσία, πώς να προαφύληση την παιδική αατή, που άναβε φωτιές με τις φιλογερες ματιές της.

Κι έτσι, το όραίο από λούλιδι άνεπαθή μεσα στο δόρυδο και άρχισε να σκαρτίζει ένα παρξένο, ένα μεθυστικό άρωμα που σούριζε χίματα πόθου στο άσφατήριο του λαϊκού θεάτρου...

Όστόσο, μία μέρα, ή Μάε Γουέστ άφησε το θέατρο—σε ηλικία δέκα έτη χρόνων—και παρουσιάζτηκε ως μυθιστοριογράφος. Το πρώτο της μυθιστόρημα έκανε κατάπληξη στους

κριτικούς, με τις ζωνρές εβάνες του, με την άδρή γλώσσα του, με την παρατηρητικότητα του. Οι πολλοί μυθιστοριογράφοι δεν μπορούσαν να έξηγήσουν πώς μωρδισε ένα κορίτσι της ηλικίας της Μάε Γουέστ ν' άποκτήσει τόση πείρα και να κατέχει τόσο καλά τα μυστικά της τέχνης.

Η έπιτυχία που σημείωσε το μυθιστόρημα αυτό έκανε τη Μάε να γράφει και μερικά θεατρικά έργα που παιχτήκαν στα μεγαλύτερα θέατρα του Μπροντγουάϊ. Μά ο διάλογος της νεαράς συγγραφέως ήταν τόσο γνήσιος και ώμος, ώστε οι σεμνάντορι άμερικανοί σκανδαλίστριαν...

Κι έγινε τόσος θόρυβος γύρω από τα έργα αυτά, ώστε ή άστυνομία άναγκάστηκε να επέμβη, ιδίως ύστερ' από τη μεσολάβηση μερικών από τους άμείτητους συλόγους για την προστασία της ήθοις, που ύπάρχουν στην 'Αμερική.

Μά γιατί τά έργα της Μάε Γουέστ να σκανδαλίσουν τόσο το κοινό;

Γιατί ή νεαρά δραματογράφος παρουσιάζε στα έργα της τα ανθρώπινα πάθη, όμα και άπροκαίμιστα. Στο έργο της 'Ετό φίλον, περιέγραφε το έξάνθημα των αίσθησων σ' ένα κορίτσια δεκαπέντε ετών, που είχε έρωτευθεί τρελλά το θεό του. Η έκωμωδία αυτή, όπως την χαρακτήριζε ή Μάε, είχε σκηνές τόσο... σάων, που προκαλούσαν την άδηα και τον

Η Μάε Γουέστ

άποτροπισμό!

Άποτέλεσμα της έπιμέλειας της άστυνομίας ήταν ν' άταγορευθεί ή παράσταση του 'Εφύπνου και να καταδικασθεί ή συγγραφέας σε φυλάσει δεκαπέντε ήμερών.

Θά είσαστε όπόσος πολύ γελασμένοι άν νομίζατε ότι ή κοινή αυτή έκανε τη Μάε Γουέστ να βάλει μυαλό. Άπεναντίας, στο έπόμενο έργο της, που έφερε τον τίτλο 'Ανάτομος, είχε την τάλμη, πρώτη απ' όλες τις μινάδες συγγραφέας, να παρουσιάσει στη σκηνή έρωτες άκατανόητους, έρωτες έκφυλους που προαλούν τη βδελυγμία.

Είπε άπεριόριστες ή σκηνές που έπαιναν στη διάρκεια της πρώτης παραστάσεως του έργου αυτού! Ο άειπνής της θεάτρου ήτονος τη δοήθεια της άστυνομίας, έπειδή οι θεαταί άρχισαν να εκδηλώνουν διαθέσεις να έπιτεθούν κατά των ήθοικών και να διαλύουν την παράσταση του δράματος.

Την έπόμενη, το θέατρο άλλαξε πρόγραμμα. Η Μάε Γουέστ άπογοιεύθηκε τότε από το έπάγγελμα του θεατρικού συγγραφέως. Κι έ-

πειδή έστρεψε να κάνει κάποια δουλειά για να ζήσει, έπαύθηκε θεατρίνα. Γύρισε με τα πόδια όδύαση σχεδόν την 'Αμερική, παίζοντας σε δικούς της ή σε ξένους θιάσους. Πέρασαν έτσι πολλά χρόνια... Το 1922, ή Μάε Γουέστ έγραψε ένα νέο θεατρικό έργο με το ζωοκτηριστικό τίτλο 'Ο 'Ανθρωπος της 'Ηδονής'. Θεωρούμε προτιμώτερο να μη σάς πούμε την ύπόθεσι αυτού του δράματος... Μπορείς όμως να την μαντεύσετε όταν σάς πληροφορήσουμε ότι ή συγγραφέας και ή έδωμνήντα πάντε ήθοισι που έπαιξαν σ' αυτό το έργο καταδικάστηκαν—έπεικώς—σε δύο μηνών φυλάσει...

Τό όνομα της Μάε Γουέστ καπνέται πια συνώνυμο του σκανδαλίου και της άκολασίας.

Και σάν να μη έφτανε ή λογοτεχνική της παραγωγή, είχε και την... ιδιωματική ζωή, γεμάτη περιπετειώδεις έρωτες και όργια...

Στά 1926, ύστερ' από μία νέα πολυκόστη δίκη, για την ίδια άπορη, με κινηματογραφική έπαιαία του Χόλλυγουντ σκάφτηκε ότι δεν έστρεψε ν' άρήσει άνεκτατάλητη μία τέτοια προσοπισία, λανθασμένη ήδη. Και κάλεσε τη Μάε να παίζει σ' ένα φίλη. Έκείνη δέχτηκε την πρόκληση, με μεγάλη προθυμία.

Και με την πρώτη της ταινία καθιερώθη όριστικός ως σόα. Τά ξανθά μαλλιά της και τα κατάμικρα, μογγολικά μάτια της, έστρέλλαναν το κοινό. Έξ άλλου, γνώριζε καλά την ύποκριτική τέχνη, σάν παλιά θεατρίνα, και δεν διακόλυε διόλου τους σκηνοθέτες στα πρώτα της θήματα στον κινηματογράφο.

Η Μάε Γουέστ είναι σήμερα μία μετωμένη γυναίκα, σαράντα ετών. Φαίνεται μικρότερη, παρ' όλη τη βασανισμένη ζωή που έκανε. Και, πράγμα παράξενο, ή γυναίκα αυτή που πέρασε τόσες έρωτικές περιπέτειες, δεν θέλει σήμερα ν' άκούση να γίνεται λόγος γι' άντρες.

Τους άντρες τους άγαπούσα μονάχα ό-ταν χρειαζόμουν λεπτά! λέει τώρα με την κνική ειλικρίνεια που την χαρακτηρίζει.

Κι ένα χαμόγελο είναι πάντοτε ζωνορτισμένο στο πρόσωπό της. Ένα αλόωστο χαμόγελο...

Μά το χαμόγελο αυτό είναι τόσο παρξένο και τόσο θλιμμένο, ώστε φαίνεται σάν προσοπίδα που ζητεί να σκεπάσει μια βαθιά έκπαισι πόνο...

Γιατί κανείς δεν ξέρε τι κρύβει ή καρδιά της Μάε.

Αδού η πόνο και μετάνοια; Ζωηρότητα ή άγάπη; Προφρόνησι ή βαθιά μελαγχολία; Είπε διάβολος ή εξαγνισμένος από τον πόνο άγγελος ή γυναίκα αυτή; Μυστήριο!...

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΡΑΠΕΖΟΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

Τά πρώτα τραπέζια γράμματα έτέθησαν εις κυκλοφορίαν στην Κίνα δύο χιλιάδες όγτακόσια περίπου χρόνια από Χριστό.

Κατά τις άνακοινώσεις των ειδικών, τά γράμματα αυτά ήσαν όμοια με τά σημερινά, αφού είχαν τον τίτλο της Τραπεζής, την ήμερωμνία της εκδόσεως, άξιώνα άριθμό, την ύπογραφή του κυβερνητικού υπαλλήλου, ο όποιος πιστοποιούσε το γνήσιο των άλλων άπογραφών καθώς και την αξία, γραμμένην αριθμητικώς και ολογράφως επάνω τους.

Στο περίθετο των γραμμάτων αυτών ήτονος γραμμένη κι ή άπόλυτος φιλοσοφική συμβολή: «Παράγετε όσον το δυνατόν περισσότερα, εξοδεύετε με οικονομία».

Τά γράμματα ήσαν γραμμένα με γαλάζιο μελάν και το χαρτί των χαρτονομισμάτων από κατεργασμένη καταλήλιος φλούδα σικωμωφής. Το Μονείο της Πετρούπολης έχει ένα τέτοιο σπάνιο τραπέζογραμμα.

Η ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΪΔΑΣ

Η φτωχή Έβραιοπούλα της Μόσχας με τα φιλόδοξα όνειρα. Η έρωτικές της περιπέτειες στο Παρίσι. Το φιλολογικό σαλόνι της Παΐδας. Πώς έγινε εξαδέλφη του Βίσμαρκ, κτλ.

Α έχετε άσφαλως ακούσει: κάποτε να γίνεται λόγος για την Παΐδα, την περίφημη τυχοδιώκτρια που άναστάωσε το Παρίσι, κατά τον περασμένο αιώνα, με τους θόλους και τα κατορθώματά της. Από ένα διόλο που βγήκε με την ζωή της καταπληκτικής αυτής γυναίκας, παίρνουμε τις παρακάτω άγνωστες λεπτομέρειες από την δράση της, που ρίχνουν καινούργιο φως στην ενδιαφέρουσα αυτή μορφή.

Στις 7 Μαΐου 1826, έδλεπε το φως της ημέρας, στη Μόσχα, η Τερέζα Λάχμαν, κόρη ενός Πολωνού Ίουδαίου, ύφασματέμπορου το επάγγελμα και έγκαταστημένου από πολλά χρόνια στη Ρωσία. Μα η Τερέζα, η οποία πέρασε τα παιδικά της χρόνια παίζοντας σ' ανάθαρτα πεζοδρόμια της Ισραηλιτικής συνοικίας, στη Μόσχα, λησιμόνησε την ταπεινή της καταγωγή, όταν έγινε, αργότερα, η περίφημη Παΐδα, όταν κατέπληξε το Παρίσι με την όμορφιά της και και με τον πλούτο της. Άφινε μάλιστα να υπονοηθεί πως ήταν νόθη κόρη του πρίγκηπος Κωνσταντίνου της Ρωσίας.

Η Παΐδα ήταν μικρή ακόμα όταν παντρεύτηκε στη Μόσχα έναν άσημαντο Γάλλο ράφτη, τον Φρανσουά Γάκινο Βιλλουάν, που τον εγκατέλειψε όμως πολύ σύντομα, αφήνοντάς του ως ένθιμο το αγοράκι που γεννήθηκε από τον γάμο τους. Η άπειρη φιλοδοξία της την έκανε ν' αποφασίσει να ξεριζωθεί για να δοκιμάσει την τύχη της. Κι έφυγε για την Κωνσταντινούπολη. Είπαν αργότερα ότι έγινε εκεί εύνομενη του Σουλτάνου και ότι έζησε αρκετό καιρό μέσα στο σεράι του. Η πεζή αλήθεια είναι ότι έζησε στην Τουρκία έμπορευμένη τα θέληγρά της.

Όταν η Παΐδα, ύστερ' από πολλά ταξείδια, έφτασε στο Παρίσι, βασιλεύς της Γαλλίας ήταν ο Λουδοβίκος Φίλιππος. Η πρώην Τερέζα Λάχμαν συνέχισε για λίγο καιρό στη γαλλική πρωτεύουσα το επάγγελμα που έκανε στην Πόλη. Ώστόσο, δεν ήταν καθόλου ώρα με την πλακουτσωτή μύτη της, με τα μεγάλα έξογκιμένα μάτια της και τα παχιά χείλη της. Μα είχε μπράτσα, στήθος και ώμους που θα τους ζήλευε και η Άφροδίτη.

Μια ημέρα, η Παΐδα είχε την τύχη να γνωριστεί στην λουτρόπολη. Έμς με τον διάσημο τότε πιανίστα Χέρτε. Ο καλλιτέχνης έννοιωσε άμέσως εξαιρετική συμπάθεια για την γυναίκα αυτή, την έρωτήθηκε και, για να μη δημιουργήσει σκάνδαλο, την παρουσίαζε παντού ως σύζυγό του.

Ο Χέρτε ένοιξε στην Παΐδα τον δρόμο προς την δόξα και τον πλούτο. Όταν

ξαναγύρισε στο Παρίσι, άνοιξε ένα κοσμικό σαλόνι, στο οποίο άρχισε να συγχά-ζι από τους πρώτους και ο περίφημος ποιητής Θεόφιλος Γκιτιέ... Ώστερα έμης από λίγο καιρό ο Χέρτε, κατεστραμμένος οικονομικώς από την πολυδάπανη ζωή που έκανε με την φίλη του και φυματικός στο τελευταίο στάδιο, άναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Παΐδα. Έτσι η ώραία τυχοδιώκτρια ξαναβρέθηκε μόνη και άνυπεράσπστη.

Δεν στάθηκε τυχερή αυτή τη φορά—είπε στον Γκιτιέ, ο οποίος πήγε να την δει και να της δώσει θάρρος.—"Αν όμως μου παρουσιαστεί μια άλλη ευκαιρία να ξαναβρω φίλα...θα κάνω πράγματα που θα καταπληξούν τον κόσμο! Θ' άποκτήσω το καλύτερο μέγαρο στο Παρίσι και θα κάνω πολλά περήφανα κεφάλια να σκύβουν μπροστά μου.

Από την εποχή εκείνη η Παΐδα βασανιζόταν από την δίψα του χρυσού και της πολυτελείας, από την τρομερή αυτή δίψα που δεν μπόρεσε ποτέ να την κορέσει... Μια πονόψυχη φίλη της της δάνει-

Η Παΐδα δεχομένη τους ξένους της στο παλάτι της.

σε τότε μερικές τουαλέτες. Και η Παΐδα, όπλισμένη με μια άλύγιστη θέληση και με την έρυστική απόφαση η ν' αναδειχθεί η ν' αυτοτονήσει—μήπως δεν είχε πάντοτε μαζί της ένα μπουκαλάκι χλωροφόρμιο;—ξεκίνησε να κατακτήσει την δόξα...

Η μικρή Ίσραηλίτις της Μόσχας κατόρθωσε να βγει απ' την αφάνεια, αφού έγινε φίλη μερικών «διασήμων» ανθρώπων της παριζιέζ κοσμικής ζωής. Για να κατορθώσει όμως να επιβιώσει στο Παρίσι, για να πάψει να είναι μια από τις γυναίκες εκείνες που τις επισκέπτονται κρυφά, έπρεπε ν' άποκτήσει ένα άριστοκρατικό όνομα.

Και στις 5 Ιουνίου 1851, η Τερέζα Λάχμαν, χήρα από τον πρώτο σύζυγό της, ο οποίος είχε πεθάνει στη Μόσχα πάμπωτος, έκανε τους γάμους της με τον μαρκήσιο ντε Παΐδα Υ' Άργίτιο, εξα-

δέλφο του πρεσβευτού της Πορτογαλλίας στο Παρίσι, δίδοντάς του προίκα ένα έκατομμύριο φράγκα. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβετε με τι είδους εργασία κατόρθωσε η Παΐδα να συγκεντρώσει το ποσό αυτό. Ο μαρκήσιος ήξερε δέβαια αυτή την λεπτομέρεια... Έκείνο, όμως, που τον ενδιέφερε ήταν όχι η τιμή της σύζυγου του, όσο τα χρήματα...

Έννοείται ότι ο γάμος αυτός έγινε μονάχα για τους τύπους. Μόλις ο μαρκήσιος έβαλε τα λεπτά στο χέρι, άρχισε να διασκεδάζει με άλλες γυναίκες, άδιαφορώντας για την σύζυγό του. Μα και η Παΐδα πολύ λίγο συλλογιζόταν τον άντρα της... Έκείνο που ήθελε—ένα άριστοκρατικό όνομα κι έναν τίτλο—τό έχε άποκτήσει επί τέλους.

Στα 1855, η Παΐδα, αφού συγκεντρώσε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, άγόρασε ένα οικόπεδο στην άριστοκρατική συνοικία των Ήλυσίων Πεδίων για να χτίσει ένα μέγαρο, με το οποίο θα έαφνιαζε το Παρίσι. Για την διακόσμηση του μεγάρου αυτού, που σόζεται ακόμα, εργάστηκαν πολλοί διάσημοι ζωγράφοι, γλύπτες κι έδενουογοί.

Όταν, στα 1866, η Παΐδα έδωσε την πρώτη της δεξίωση στο έτοιμο πετά παλάτι της, η έφημερίδες απέριεσαν όλόκληρες στήλες για την περιγραφή του αρχιτεκτονικού αυτού θαύματος. Η κεντρική σκάλα του ήταν όλη από θύνα. Στην όροφή του μεγάλου σαλονιού, ο Πάολ Μπωντου—αργότερα διακοσμητής του Φουαγιέ της Όπερας—είχε σχεδιάσει μια μεγάλη σύνθεση: «Η ημέρα διώνγει την νύχτα». Χάρη της ιστορίας πρέπει ν' αναφερθεί ότι η Παΐδα δέχτηκε να χρησιμεύσει ως μοντέλο του καλλιτέχνη για να ζωγραφιστεί την νύχτα όλόγυμη. Με ανάλογη γλιδή και μεγαλοπρέπεια ήταν στολισμένα και τα υπόλοιπα δωμάτια αυτού του μεγάρου, που στοίχισε συνολικά της Παΐδας δέκα εκατομμύρια φράγκα του καιρού εκείνου...

Μα που βρήκε η τυχοδιώκτρια τα χρήματά αυτά; Τις τα έδωσε ο καινούργιος της φίλος, ο κόμης Χένκελ ντε Ντόνερσμάρκ, εξαδέλφος του Βίσμαρκ και ιδιοκτήτης ανεξάντλητων όρυγείων χαλκού στη Σιλεσία. Ο δορός αυτός και σοβαρός αξιοματικός έδινε της φίλης τον δσα χρήματα της χρειάζεταν για να διατηρήσει το μέγαρό της στην περιωπή που το έζηζε. Και για να πεισθείτε πόσο ο πλούτος έξυψώνει και την πιο ταπεινή καταγωγή, σας λέμε ότι στα φιλολογικά δείπνα που έδινε η πρώην έταίρα στο άνακτορό της πήγαιναν με μεγάλη προθυμία οι πρίγκηπες των γαλλικών γραμμάτων εκείνου του καιρού—και ο Ρενάν, και ο Ταιν, και ο Σαιντ-Μπέρ, και οι άδελφοί Γκονκούρ.

Η αλήθεια τώρα είναι ότι οι άνθρωποι αυτοί πήγαιναν στη Παΐδα όχι για να δοούν την οικοδόμηση, η οποία ήταν φυχή και ακατάδεχτη μ' όλους τους καλεσμένους της, μα για να δοικμάσουν τα έξοδρετα φαγάκια της κοιλίας της και τα παλιά κρασιά των υπογείων της. Καί είναι αξιοσημείωτο ότι, παρ' όλη την δά-

ξα που απέκτησε η Παΐδα, καμιά κα-θώς πρέπει οικογένεια των Παριζίων δεν την προσκαλούσε στο σπίτι της...

Στο μεταξύ η Παΐδα άγόρασε και τον περίφημο πύργο του Πονσαρτέν, που τον έπιδωκε κι αυτόν με άφάνταστη γλιδή. Ώστόσο, η Παΐδα, μολοντί έκανε τρελλά έξοδα για να ικανοποιήσει μια ιδιοτροπία της, ήταν σε άλλα πράγματα τρομερά φιλοχρήματη.

Διηγούνται σχετικά την εξής χαρακτηριστική λεπτομέρεια: Υπήρχε στο πάρκο του πύργου Πονσαρτέν μια δενδροστοιχία, από την οποία δεν μπορούσε κανείς να περάσει, ύστερ' από μια διαταγή που είχε δοθεί η πυροδόποινα. Και όταν η Παΐδα έπιανε επ' αυτόφωρη κανένα παραβάτη της διαταγής της, τον έβαζε να πληρώσει πενήντα λεπτά πρόστιμο!

Έτσι, η τυχοδιώκτρια αυτή έγινε, μαζί με μια άλλη τυχοδιώκτρια, την περίφημη κόμισσα ντε Καστιλιόν, μια από τις βασίλισσες των Παριζίων. Μα η αυτοκράτειρα Εύγενία εξακολουθούσε να προσποιείται ότι άγνοεί αυτήν την έταίρα. Η Παΐδα, όμως, την έξεδικήθη μια ημέρα. Όταν παρητήθη ο Ναπολέον δος, ο σύζυγος της Εύγενίας, ύστερ' από την τρομερή ήττα του Σεβάν, η Παΐδα άγόρασε τα κοσμήματα της Εύγενίας, τα οποία η δυστυχημένη αυτοκράτειρα άναγκάστηκε να πουλήσει για να συγκεντρώσει ένα χρηματικό ποσό.

Το 1871, ο Γερμανός φίλος της κόμης Χένκελ ντε Ντόνερσμάρκ είχε την ικανοποίηση να δει από το μέγαρο της Παΐδας—του οποίου η συντήρησης το στοίχιζε τόσο ακριβά—τα πρωσικά στρατεύματα να περνούν θορυβητικά από τους δρόμους των Παριζίων. Ο Βίσμαρκ τον διώρισε διοικητή της Άλσατίας και Λωρραίνης. Η Παΐδα σκέφτηκε τότε ότι ήταν κατάλληλη ευκαιρία να δέσει περισσότερο τον φίλο της. Την 16 Αύγουστου 1871 έπαιρνε διαζύγιο από τον μαρκήσιο ντε Παΐδα. Και δυο μήνες αργότερα, η Τερέζα Λάχμαν, η οποία έγινε κυρία Βιλλουάν σε μια ρωσική εκκλησία και μαρκησία ντε Παΐδα σ' έναν καθολικό ναό, γινόταν και κόμισσα Χένκελ ντε Ντόνερσμάρκ μπρος σ' έναν διαμαρτυρόμενο ιερέα.

Είχαν πειρά πραγματοποιηθεί όλη τα φιλόδοξα όνειρα της μικρής Ισραηλιτίδας της Μόσχας.

Μα το άστρο της Παΐδας άρχισε να διαπλύνει στο Παρίσι. Οι Γάλλοι, πληγωμένοι στο έθνικό τους φιλότιμο από την ήττα που υπέστησαν από τα πωστικά στρατεύματα, ήταν έτοιμοι ν' αντιπαθούν μια γυναίκα που έγινε, με τον γάμο της με τον Ντόνερσμάρκ, εξαδέλφη του Βίσμαρκ. Μια ημέρα, την άναγκασαν να σύγη από ένα θέατρο με σωσίγματα και νουναίσματα. Και όταν έβγαλε από λίγο άνοιξε η γαλλική κοβόνισια να στυπιατίσει την έντοπωση της Παΐδας ένεργούσε κατασκοπεία για έφελος της Γερμανίας, την παρακάλεσε σύγγενέστατα να εγκαταλείψει το γαλλικό έξαρς.

Η Παΐδα δεν μπόρεσε να φέρη την παρτιμική αντίσταση.

Και πήγε κι' εγκατεστάθηκε με τον άντρα της στη Σιλεσία, όπου και πέθανε στις 21 Ιανουαρίου 1884, φορτωμένη τιμές και πλούτη και αφού κατόρθωσε με την έπιμονή της ν' αφήσει ένα λαμπρό όνομα στην ιστορία των μεγάλων τυχερών και των ελπίων!

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πεντακάσιοι άνθρωποι έλάμβανον την τιμήν να παρευρίσκωνται στο...έξορμα του Λουδοβίκου 14ου της Γαλλίας!...Ολόκληρη τελετή δηλαδή.

Οι Βυζαντινοί τα πυροβόλα όπλα τα λέγανε «τούφακες» ή «μολυβδοβόλα» και τα κανόνια «χωνειάς» ή «χώνας». Επίσης η μπαρούτη λεγόταν τότε «δοτάνη».

Έξω από την Οδασινγκάνα της Αμερικής και κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, υπάρχει μια λεία πλευρά βράχου, που εκτείνεται σε μεγάλη απόσταση. Στην πλευρά αυτή είναι γραμμένη με κόκκινο χρώμα μια τεράστια έπιγραφή, που ρεκλαμάρει ένα εντομοκτόνο φάρμακο. Όλη η έπιγραφή έχει μήκος τριακόσιων μέτρων και κάθε γραμμή της ύψος τριάντα μέτρων.

Η βασίλισσα Βιλελμίνη πλήρωνε κάθε χρόνο 190.000 φράγκα για τα φορέματά της.

Η τελευταία τσαρίνα της Ρωσίας, φορούσε τον περισσότερον καιρό μαύρα, χωρίς κανένα κόσμημα.

Η τράπουλα, λέγεται ότι έφευρέθη από έναν ύπνρκτη του Καρόλου του VI. Έντούτοις έχει εξακριβωθεί ότι το χαρτοπαίγνιο ήταν παλαιότερα γνωστό στους Άνατολίτες.

Κατά την γνώμη των ειδωκών η πλουσιότερη σε λέξεις γλώσσα του κόσμου είναι η άραβική.

Το αφέψημα ενός φυτού της Βραζιλίας, γνωστό με το όνομα «μάτι», είναι πολύ γοστιμώτερο, ευδέστερο και υγιεινότερο από το συνηθισμένο τσάι.

Ένας Άμερικανός πολίτης, ο Ουάλαμ Κάξερ από το Ντένβερ του Κολοράντο καταδικάστηκε σε πρόστιμο πενήντα λιρών, έπειδή πάνω στον έθουσιασμό του έβριλσε έναν πλίσμαν την ώρα της ύπνρρεσίας του.

Ο πολίτης αυτός έτυχε να όρθη σ' ένα σταυροδρόμι, ανάμεσα σε πρία αυτοκίνητα που έρχόντουσαν όλοταχώς κατόπιν του και έστάσιτε. Για την καλή του τύχη όμως εκεί κοντά βρέθηκε ένας άστυφύλαξ της τροχαίας κίνησης, ο οποίος βλέποντάς τον να κινδυνεύει, όρμησε με άστραπηλιά ταχύτητα, τον άρπαξε στα ρωμαλέα μπράτσα του και τον

μετέφερε στο πεζοδρόμιο.

Από εύγνωμοσύνη κι' ένθουσιασμό ο πολίτης άγκάλιασε και φίλησε τον άστυφύλακα, έκείνος όμως τον πήγε στο αυτόφωρο πταισματοδικείο, όπου καταδικάστηκε σε πρόστιμο έπειδή δεν σεβάστηκε τον πόλίσμαν την ώρα της ύπνρρεσίας του.

Στην Αυστραλιανή πόλη Ίννιφάιλ, της επαρχίας Κουήνσλαντ, η θηλυκές ύπάλληλοι των καταστημάτων συνηθίζουν να κάνουν μπάνιο—ας σημειωθεί ότι εκεί είναι ακόμη καλοκαιρί—δυο και τρεις φορές την ημέρα.

Και για να μην χάνουν την ώρα τους, θναίνοντας από την θάλασσα, το πρωί και το μεσημέρι, πηγαίνουν κατευθείαν, φορώντας τα μουσαμμένα μαγιώ του μπάνιου τους, στα καταστήματα όπου δουλεύουν, κι' όταν θρουν ευκαιρία ντύονται.

Μέσση σε μια σπηλιά, κοντά στην Ίσπηλη, βρέθηκε ένα πέτρινο όρεπανο, το οποίο οι παλαιονόλογοι πιστεύουν ότι χρονολογείται από 20.000 έτών και από το οποίο συμπεραίνουν ότι οι προϊστορικοί κάτοικοι της Παλαιστήνης ήταν οι πρώτοι γεωργοί της ύπνρλης.

Η Ρέκ Νολήθσον, μια Άμερικανοπούλα 16 έτών, από το Κόλλυουντ, ρούφηξε μια ημέρα, για διασκεδάσει, μια πρέζα ταμπάκο.

Από τη στιγμή, λοιπόν, εκείνη άρχισε να φαταργίζεται επί τέσσερες ημέρες συνεχώς, χωρίς να κατορθώσει στο διάστημα αυτό να κοιμηθεί ούτε στιγμή.

Οι φυσιοδίφαι έχουν διαπιστώσει ότι και τα μυρμηγκία, όπως οι άνθρωποι, όταν έπνουν τεναύουν και έπανάληφν τα τέσσερα πόδια τους για να ξεμυδιάσουν.

Στο Ζωολογικό Κήπο του Λονδίνου, οι κτηνίατροι κατασκευάσανε δυο ζευγάκια ειδικά υποκαλύδια και τα φορέσανε σε δυο μεγάλους πιθήκους, έπειδή υπέφεραν από πονόμυα!

Ο Τζων Φασκάρ, ένας Ίταλοαμερικανός μουσικτεχνίτης από τον Άγιο Λουδοβίκο των Ήνωμένων Πολιτειών, κατασκεύασε ένα μικροσκοπικό διολί μίχρους δικτώ πόντων, με το όποιο μπορεί κανείς να παίξει θαυμάσια όποιοδήποτε μουσικό κομμάτι.

ΣΟΛΟΜΩΝ ΚΑΙ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

Ο Δαυίδ κ' η βοσκοπούλα του Σουλάμ. Ο κρυφός έρωτας του Σολομώντος. Η περίφημη κρίσις του Σολομώντος για τις δύο μανάδες. Πώς έγραψε το «Άσμα Ασμάτων», κλπ.

Ο βασιλιάς Δαυίδ, γέρος πλν κ' εξαντλημένος απ' τα χρόνια, έννοιωθε να περνά μέσα στα κόκαλά του, το παγερό ρίγος του θανάτου. Όσα χρόνια κ' αν έρωτνε άπάνω του, δεν μπορούσε πια να ζεσταθεί. Κι οι αϊμάκοι του σκέφτηκαν τότε:

—Είνε ανάγκη να βρούμε για το βασιλιά μας μια κοπέλλα, να του παραστέκεται και να τον περιποιείται. Θά ξεκουράζεται μέσα στην άγκαλιά του, κ' έτσι τα μέλη του γέρου βασιλιά μας, θά ξαναβρούν πάλι τη ζέστα της ζωής...

Έβραξαν ως τα πέραπα της γής του Ισραήλ και στους κάμπους του Σουλάμ, βρήκαν μια πολύ όμορφη και δροσερή κοπέλλα, την Άδισάχ, τη βοσκοπούλα. Την πήραν λοιπόν και την έπιγαν στο παλάτι. Κι από τότε η Σουλαμίτις έγκαστασάθηκε δίπλα στο γέρο βασιλιά και τον περιποιόταν. Κι ο Δαυίδ την έπαιρνε στην άγκαλιά του, για να τη ζεσταίνει, χωρίς όμως να έχη μαζί της καμιά σχέση. Κι όπως άλλοτε ο νεαρός βοσκός Δαυίδ χάριζε με την άρπα του και με το τραγούδι του το φώς του λογικού, στο γέρο βασιλιά Σαούλ, έτσι κ' η βοσκοπούλα του Σουλάμ χάριζε, με την όμορφιά της, τη ζέστα της ζωής στο γέρο βασιλιά Δαυίδ.

Δίπλα στον Δαυίδ, ήταν πάντα κ' ο αγαπημένος του ο γιός, ο Σολομών, εκείνος που απ' όλα τ' άλλα του παιδιά, ο γέρος βασιλιάς είχε όρισει για διάδοχό του. Βλέποντας τη βοσκοπούλα, το βασιλόπουλο, έλιωνε απ' τον πόθο, και τη λογαριάζοντας, Άλλά δεν της έλεγε ποτέ κουβέντα. Την αγαπούσε κυνικά, γιατί μεταξύ τους στεκόταν ο Δαυίδ. Όταν όμως, μια μέρα, ο γέρος βασιλιάς, γυμμένος απ' τα γερατειά, πέθανε, η Άδισάχ παρουσιάστηκε στο Σολομώντα που είχε ανέβη τώρα στο θρόνο, και του είπε:

—Ο κύριός μου άνασταύθηκε. Άσε με τώρα να γυρίσω στα κοπάδια μου...

Ο Σολομών την κάτταζε βαθειά στα μάτια και της είπε:

—Μείνε...

Και της πρότεινε να την κάνει βασίλισσα και ταιρι του.

Η Σουλαμίτις όμως είχε δοσμένη σ' άλλον την καρδιά της, σ' ένα βοσκό, που κ' αυτός την αγαπούσε. Ο Σολομών, πολλές φορές, άγρυπνώντας δίπλα στον Δαυίδ, την είχε άκούσει, τη νύχτα, ν' άναφέρει τον όμορφο βοσκό, μέσα τ' ά νουσταλγικά της τ' τραγούδια. Την είχε άκουσιμένα πού τραγουδούσε: «Ο βασιλιάς άκοι-

μήθηκε, μα έμειναν η καρδιά μου δεν κοιμάται... Μένει άγρυπνη και πάντα σε ζητάει! Πού είσαι, άγαπημένε μου, πού είσαι;»...

Τι αυτό, διαν της πρότεινε να την κάνει βασίλισσα και ταιρι του, η Σουλαμίτις είπε:

—Όποτε κ' οι πού μεγάλοι χείμαρροι δεν μπορούν να σβύσουν την άγρυπ, ούτε και τα ποτάμια να την πνίξουν!...

Τότε ο Σολομών, ο όποιος υλοταΐα ήταν δίκαιος, έδωσε διαταγή να πιάσουν τη Σουλαμίτιδα, να πιάσουν και τον όμορφο βοσκό της...

Έκείνη την ήμερα, ενώ καθισμένος στο χρυσό τ' θρόνο του δίκαζε ο Σολομών, παρουσιάστηκαν μπροστά του δύο μανάδες κ' έπρεσαν κλαίγοντας στα πόδια του, για να τους λύση μια διαφορά τους. Είχαν μαζί κ' ένα μωρό.

—Είμαστε φιλενάδες κ' είχαμε η καθεμιά κ' από ένα παιδί, τού έλεγε η πρώτη. Κατεβήκαμε στο ποτάμι να λουστούμε κ' άρραμα κ' η δυο τ' ά μωρά μας στη χλοοβούνι άγρη. Όταν βγήκαμε απ' το ποτάμι, δεν βρήκαμε παρά τ' ένα! Τ' άλλο τ'ό είχαν τ' άγρια πούλα κατσαπαρώσει... Τότε, αυτή η γυναίκα δεν θέλησε να παραδεχτεί πως τ' παιδί πού χάθηκε ήταν τ' δικό της, και γυρεύει να μού πάρη το δικό μου... Σου τ' όρκίζομαι, μεγάλε βασιλιά μου, πως τ' παιδί αυτό ένε τ' δικό μου! Τ'ό έγω σφίξω στα στήθη μου, κ' έχει βιάξει το δικό μου γάλα...

Τά ίδια είπε τότε κ' η άλλη η γυναίκα κ' έκανε κ' έκείνη χίλιους όρκους...

Κι ο Σολομών, για να τις πιάσει, είπε:

—Το παιδί θά μοιραστεί στα δύο

κ' η καθεμιά θά πάρη τ'ό κομμάτι της...

Τότε η μια γυναίκα έβαλε τις φωνές κ' εξώρρισε τον βασιλιά, με κλάρες κ' άναφυλλήτά, ν' άρρηση να ζητή τ'ό παιδί κ' άς τ'όπαιρνε ο άλλος κ' άλλη...

Κι ο Σολομών είπε:

—Αυτή ένε η άληθινή μητέρα, πού πονάει και τρέμει για τ'ό σπλάχνο της... Δώστε της πίσω τ'ό μωρό, γιατί ένε δικό της...

Έπειτα ήρθε η σειρά της Σουλαμίτιδος, να παρουσιάσει μπροστά στο βασιλιά. Την έφεραν δεμένη, μαζί με τ'ό βοσκό της. Κι η κόρη του Σουλάμ, πού είχε άκουστά την άπόφαση του για τις δύο μανάδες, τού είπε:

—Άρρήτη βασίληά μου, αυτή η μάνα βρήκε χάρι στα μάτια σοι, γιατί δεν θέλησε να κοπεί στα δύο ή σάρκα του παιδιού της. Κι εσύ γυρεύεις τώρα να χωρίσης την ψυχή μου απ' την ίδια την ψυχή μου;

Κι ο Σολομών τότε, με τ'ό ίδιο τον τ'ό χέρι, της έδωσε τις άλυσίδες, καθώς και τ'ό βοσκό, και τούς είπε:

—Πηγαίνετε και ζήστε εν ειρήν!

Κι αυτό, γιατί ήταν δίκαιος...

Ένώ οι ειδωλόλατρες, μαζί με τ'ά παιδιά του Ισραήλ, μαζεύονταν σαν για να χρίσουν τ'ό ναό, πού ο Σολομών ήθελε να ύψωση στον Αίονο, αυτός, συγκεντρώνοντας τις άναμνήσεις του, έγραψε ένα ποίημα πού τραγουδούσε τούς όρντες της Σουλαμίτιδος και τού αγαπημένου της. Κι αυτό τ'ό τραγούδι ένε τ'ό περίφημο «Άσμα των Ασμάτων».

Κι όταν ο ναός τελείωσε, θέλησε να τον άφιερώσει στο Θεό. Άλλά ο ιεροδιδάσκαλος, πού τον είχε

μνησει, από μικρό παιδί, στα ιερά κείμενα της Τόρα, ο Σεμεί, πήγε και τον βρήκε και τού είπε:

—Πώς μπορείς ν' άφιερώσης τ'ό ναό στον Ύψιστο, άφου δεν ζής σύμφωνα με τ'ό νόμο; Είνε γραμμένο: «ό άντρας να μη μένη μοναχός στις πύλες! Διάλεξε, λοιπόν, άνάμεσα στις παρθένες τού Ισραήλ, τη συντροφισά σου»...

Και τ'ά ίδια του είπαν κ' οι άλλοι ιεροδιδάσκαλοι.

Ο Σολομών όμως, πού σ'ά βάθη της καρδιάς του πονούσε πάντα να τη Σουλαμίτιδα, είχε πάρη να πστείρη στη γυναίκα.

Τι αυτό τούς άποκρίθηκε:

—Μπορώ να βρω έναν άντρα, μέσ' στους χίλιους. Άλλά μήτε σ'ό δώδεκα χιλιάδες μέσα, δέ μπορέσα να βρω μια γυναίκα.

Και τούς έξηγήθηκε:

—Θά σάς τ' άποδείξω! Πηγαίνετε να μού φέρετε τόν καλύτερο άντρα τού τόπου, αυτόν πού έχη την καλύτερη γυναίκα.

Οι αϊμάκοι του πήγαν και τον βρήκαν, και τον παρουσιάζαν στο Σολομώντα. Κι αυτός τότε τούς είπε:

—Θέλω να σέ τιμήσω...

—Έμένα; Άποκρίθηκε ο ταπεινός έκείνος άνθρας. Εγώ δεν είμαι παρά ένας φτωχός δούλος σου...

—Πάρε αυτό τ'ό σπαθί, τού λέει ο Σολομών. Κ' αν άβριο τ'ό πρωί, μού φέρεις τ'ό κεφάλι της γυναίκας σου, θά σέ κάνω πρωτοπουργό μου παντοδύναμο, άμείωτο.

Ο φτωχός άνθρας πήρε τ'ό σπαθί κ' έφυγε. Πήγε άμέσως και λυγμένος σάτι του. Βρήκε τη γυναίκα του να παύη με τ'ά δυο παιδιά της. Έφραγαν κ' έπειτα έπρεσαν να κοιμηθούν. Κατά τ'ά μέ-

σάντα τέλος, ο άντρας σπρώθηκε για να κόψη τ'ό κεφάλι της γυναίκας του. Άλλά στο σπύς της άπάνω κ'ό τούσε τ'ά της παιδί, και τ'ό άλλο είχε άνομιμμένο τ'ό κεφάλι της γυναίκας του, σ'ό τούς ώμους της. Κι αυτή χαμογέλασε τ'όσο εύτυχισμένη! Τ'ό χέρι του μπροστά στο σπύς πνευμα αυτό παρόλας. Τά κλάματα τον πήραν και γύρισε απ' τ'ό άλλο πλευρό.

Σε λιγάκι σηκώθηκε για δεύτερη φορά. Ο πειρασμός ήταν πολύ μεγάλος: Προσθύνοντο ος όλου τού Ισραήλ! Κόντενε να έφιερώσει. Άλλά τ'ά μαλλιά της γυναίκας του έπεσαν άπάνω στα παιδιά της και τ'ά δάσταγε σφιχτά στην άγκαλιά της.

σά νάθελε να τ'ό ζεσταίνη... Τον πήραν πάλι, τ' άναφυλλήτά κ' έριξε τ'ό σπαθί του μακριά...

Τ'ό άλλο τ'ό πρωί παρουσιάστηκε ξανά στο Σολομώντα.

—Μού φέρνεις τ'ό κεφάλι της γυναίκας σου; πόν ρώτησε έκείνος.

—Όχι, βασίληά μου, δέ μού πήγε η καρδιά να τ'ό σκοτώσι! Άποκρίθηκε με πόθος ο φτωχός...

Κι ο Σολομών γύρισε στους παρευρισκόμενους και τούς λέει:

—Νά ο άντρας πού βρήκε μέσ' στους χίλιους...

Άφρη να περάση μια δομάδα, κ' έστειλε μυστικά και φώναξε τη γυναίκα τού ίδιου τού άνθρας και της είπε:

—Άγαπή τόν άντρα σου;...

—Τόν λατρεύω, βασίληά μου! Αυτός ένε τ'ό πατέρας τόν παιδιών μου...

—Άκουσε, της λέει τότε ο Σολομών. Η όμορφιά σου μού έάτασε τ'ά μάτια! Πάρε αυτό τ'ό σπαθί, κ' αν άβριο τ'ό πρωί μού φέρεις τ'ό κεφάλι τού άντρός σου, θά σέ πάρη γυναίκα μου άμείωτο και θά σέ κάνω παντοδύναμη βασίλισσα...

Η γυναίκα πήρε τ'ό σπαθί, γύρισε διαστειλά στο σπίτι της, έστρεψε χαρούμενα τραπεζί, τ'ό σπύς λουλούδια... Κι όταν ο άντρας της γύρισε τ'ό βράδυ απ' τη δουλειά του, τού είπε:

—Άντρούλη μου χρυσέ, κοιμό καμάρι μου, έλα να φάμε, να ποΐμε, να γλεντήσουμε!...

Κι έκανε τόν άντρα της να πιη και να μεθύση. Κι όταν έπεσε βαθειά στον ύπνο, πήρε τ'ό σπαθί για να τού κόψη τ'ό κεφάλι! Άλλά ο Σολομών της είχε δώσει, έπίτηδες, ένα σπαθί σκουριασμένο πού δέν έκοβε...

Έτσι ο άντρας της έζήτησε άπότομα, σάν ένοιωσε τ'ό κρύο στο λαιμό του, κ' άμέσως κατάλαβε τί έτρεχε...

—Εγώ τή λυπήθηκα! είπε την άλλη μέρα στο Σολομώντα. Όπως αυτή δέ με λυπήθηκε καθόλου... Τή βρήκα έτοιμη για να με σφάξη!...

Κι ο Σολομών γύρισε τότε σ' εκείνους πού τόν έβραζαν να παντρευτεί, και τούς είπε:

—Νά η γυναίκα πού δέ μπορέσα να βρω, ούτε μέσ' στις δώδεκα χιλιάδες...

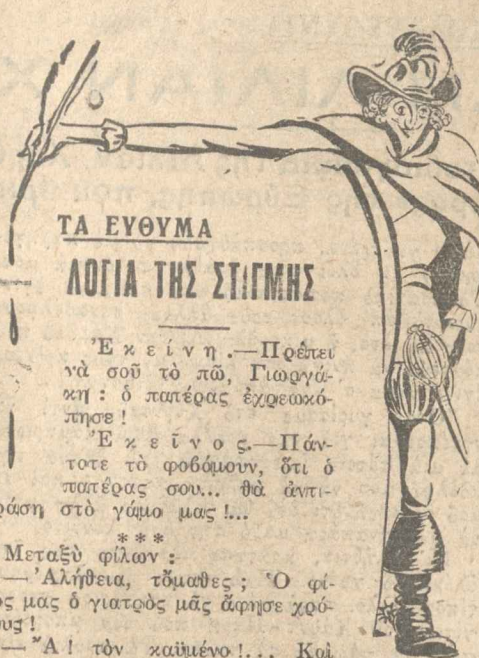
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Έρετε τί άπέδειξαν οι σοφοί επιστήμονες της Εθνάτης; Ότι την άνοιξη δέν μās την φέρνουν, κατά την ποιητική άντίληψη, ούτε τ'ά χελιδόνια, ούτε τ'ά τριαντάφυλλα, άλλά άπόλυστα κάποια μικρόδια πού ύπάρχουν κατά μυριάδας στην άτμόσφαιρα, και πού επενεργούν στη μεταβολή των καιρικών συνθηκών. Άπληδή όπως ύπάρχουν μικρόδια πού φέρνουν τη χολέρα ή την πανούκλα ή τη γρίπη, έτσι ύπάρχουν και μικρόδια πού φέρνουν την πολυεργουμένη άνοιξη!

Αν θέλετε τ'ό πιστεύετε αυτό, όπως επίσης στην καλή διάθεσί σας έγκαινα να πιστεύετε ότι η ψυχή τού άνθρας... έχει βάρος. Την άνακάλυψη αυτή την έκανε ένας Γάλλος δόκτωρ, ο όποιος, λέει, ότι κατάρρωσε να ζυγισή την ψυχή τού άνθρας χρησιμοποιώντας ένα ό-λόκληρο σύστημα λεπτότατων ζυγαριών. Βρήκε μάλιστα ότι η ψυχή έ-ως μετρίου άνθρας ζυγίζει δεκαπέντε όλόκληρα γραμμάρια.

Στο μπάρ: Έκείνη η... Καθιένη Κόστα, έμεινε; Πάρα κανέναν καρέ να ξεμεθύσης. Έκείνος... Τό γ κ α ρ ο δ ν... Τώρα να τού φέρω εγώ τ'ό λογαριασμό και βλέπεις πως γίνεται περδία!...

ΤΑ ΕΝΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Έκείνη...—Πρότεινε να σου τ'ό πω, Γιωργάκη: ο πατέρας έχρησάκησε! Έκείνος...—Πάντοτε τ'ό φοβόμουν, ότι ο πατέρας σου... θά άπιδόρση στο γάμο μας!...

Μεταξύ φίλων: —Άλήθεια, τίμασες; Ό φίλος μας ο γιατρός άς άφρησε χρόνους!

—Α! τόν καίμενο!... Και πως τ'όπασε αυτό; Θά νοσηλεύονταν φαινόταν μόνος του!

Στο δικαστήριο: —Ο π ρ ο ε δ ρ ο ς.—Δέν ντρέπεσαι να έχρησι κάθε μέρα στο δικαστήριο;

—Ο κ α τ η γ ο ρ ο υ μ ε ν ο ς.—Τί λέτε, κ'ό-πρόεδρε; Γιατί να ντρέσταιμι; Μπας και τ'ό δικαστήριο ένε δηλαδή ταβέρνα; Πώς;...

Στο δικηγορικό γραφείο: —Ο δ ι κ η γ ρ ο ς.—Λοιπόν, παρουσιάζε, λές, τ'ό χρεώστη σου τ'ό λογαριασμό...

Κι αυτός τί σου είπε; —Ο π ε λ α τ η ς.—Νά πάω στο διάβολο!

—Ο δ ι κ η γ ρ ο ς.—Κι' εσύ τί έκαμες; —Ο π ε λ α τ η ς.—Τί να κάνω, κ'ό-δελγύρε; 'Ηρθα κατ' ελπίδα... σέ σάς!

Μεταξύ φίλων: —Μά δέν έπρόκειτο μού φαινόταν να παντρευτείς τη δεσποινίδα 'Επιδειξιάδου;

—Ναι, έπρόκειτο... Έμαθα όμως ότι ξεδεύει εκατόν πενήντα χιλιάδες φράγκα τ'ό χρόνο στη ράφτρα της.

—Και, λοιπόν; —Τώρα παίρνω τή ράφτρα!

Ο κ υ ρ ι ο ς.—Ανόητε, γυαλίζεις τ'ά κίτρινα παπούτσια μου με τη δούστρα των μαλλιών της κυρίας;

Ο δ π ρ ε τ η ς.—Δέν πετράζει, κύριε... Η κυρία ένε ξανθιά!

Στο έμπορικό: —Ο έ μ π ο ρ ο ς.—Άλλά, κυρία, σάς όρκίζομαι από λόγο της τιμής μου, ότι μās κα-στίζει είκοσι δραχμές ο πήγας τ'ό θύραμα αυτό. Δέν μπορώ να σάς τ'ό δώσω λιγότερο.

Η κ υ ρ ί α.—Δεκαπέντε, αν θέλετε, α-λοιώς τ'ό παίρνω απ' άλλου. Χαίρετε!

Ο έ μ π ο ρ ο ς.—Μιγάλη, έλα δός τ'ό εσύ τ'ό θύραμα... Έγώ έδωσα... τ'ό λόγο της τιμής μου!

Μεταξύ φίλων: —Ο π ρ ο τ ο ς.—Τά μαλλιά σου, άγαπητέ μου, άρχισαν βλέπω ν' άσπρίζουν!

Ο δ ε υ τ ε ρ ο ς.—(κατάλαμψε είρωνικά την κλασική φράση τού φίλου του).—Τουλάχιστον ύπάρχουν άρετά κ' άς άσπρίζουν.

Ο π ρ ο τ ο ς.—Έχεις δίκιο, άλλά τ'ά δικά μου, για να ξερός, έπρόκειτο τ'ό θάνατο, από την άίτμια!

Στο μπάρ: Έκείνη η... Καθιένη Κόστα, έμεινε; Πάρα κανέναν καρέ να ξεμεθύσης. Έκείνος... Τό γ κ α ρ ο δ ν... Τώρα να τού φέρω εγώ τ'ό λογαριασμό και βλέπεις πως γίνεται περδία!...

ΚΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΙΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι επιθυμούντες να συμβουλευθούν τόν Ιατρόν των «Παναθηναίων», πρέπει να γράφουν στον φακέλο των επιστολών τή φράσι: «ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΑΤΡΟΝ». και να ύπαγράφουν με ψευδώνυμο.

Ρ ε ν α ν, Ένταυθα.—Έκείνο πού ένε ά-ξιο κάποιος προσοχής μεταξύ όλων αυτών των συμπτωμάτων, πού άναφέρετε, ένε τ'ά παρον-σιασθέντα ίκνη λευκαίματος. Σς παρ'ότιο πε-ριστατικό, δυστυχώς, δέν μπορεί να σχηματί-ση κανείς μια οιαδήποτε γνώμη έξ άποστά-σεως. Σας συνιστώ να ύποβληθήτε σέ μια προ-σεκτική Ιατρική έξέταση χωρίς άναβολήν.

Α. Β., Πάτρας.—Πιθανότατα πρόκειται πε-ρί συνεπειών παλαιότερων άταξιών σας. Σας συνιστώ κατ' άρχην ν' άποφραγείτε όλες εκεί-νες τις άφροσύες πού, καθώς άναφέρετε, προ-καλούν τ'ό δυσάρεστο αυτό φαινόμενο. Έπίσης επιμελόμενo καθημερινό τοιαύτο πλύσιμο και κα-τόπιν σκούπισμα στεγνό και θαλάσσιο ιωάννα τώρα τ'ό καλύτερο. Ός φάρμακο μια σειρά από 15 ένέσεις Cacodyl, de Strychnine τών 0,002, την όποιαν μπορείτε να έναλλάξετε με-τά ένα μήνα.

Κ α κ ι α ν, Καρδίτσας.—Ό πυρετός τών 38o-39o και όλα τ'ά άλλα σοβαρά έννοημά-τας δέν δικαιολογούνται από μια άπλη πώσι της μήτρας. Προς άποφυγήν περαιτέρω τα-λαιπωριών και άνωλίας χρόνου τ'ό καλύτερο νομίζω ότι θά ήτο νά άποφραγίσετε τ'ό ταξείδι έως τας Άθήνας και να εισαχθήτε στον «Εδ-ο-αγγελισμό». Δέν βλέπω άλλη καλύτερη λύ-ση σάς, όπως παρουσιάζονται τ'ά πράγματα.

Δ. Δ. Κ., Ζώνηφον.—Διά να άπαντήσω εις όλα τ'ά ερωτήματά σας θά έπρεπε να διαθέσω μόνο για σάς όλη τη στήλη. Άρκεστήτε εις τας οδηγίας πού σας έδωσα. Δι' ιδιαιτέραν ά-πάντησιν πρέπει να εμβιάσετε δο, 50.

Δ. Δ., Κολάμιας.—Έφ' όσον εις τ'ό αίμα σας εύρέθησαν γαμέτια άμυβήλλω πού αν θά μπορούσατε να έπιτύχετε μια φάρμα-κία με μόνο τ'ό φάρμακο πού μεταχειρίζεσθε. Πιστεύω μάλλον ότι τώρα τ'ό καλύτερο θά σάς ένανα-χίσουν ή θέμιες. Σας συνιστώ να συνεχίσετε, αν θέλετε, τ'ό φάρμακό σας, αλλά παραλληλώς κάμψτε και 5 ένέσεις Νέο-salvarsan τών 0,45 ή και Myosalvarsan, μίαν κάθε 5 μέρες. Ά-μα θεραπευθήτε από τη φέρση σας θά έξαπα-νιστούν και όλα τ'ά άλλα έννοημάτα.

Δ ι λ ι α ν, Άλεξάνδρεια.—Σας άπήνη-σα ταχυδρομικώς.

Η ο ρ η, Θεσσαλονίκη.—Η πάθησί σας ένε δυστυχώς από κείνες πού δημιουργούν έ-ξαιρετική νευρικήτητα και ν' αυτό δέν έκ-πλήττωμαι γι' αυτά πού μού γράφετε. Έχετε άδικο να φαντάζεσθε ότι οι γιατροί σας έ-χουν άντικειμενικό περιματισμό. Τούναντι βλέπω ότι πόν ότι έκαμαν ήτο άπόλυτα έπι-στημονικό και ένδοδεκτικό για την περίπτωση σας. Συνεχίσατε με ύπομονή τ'ό διατά σας επί 1 μηνός ταύλαχιστον και γράφατε μου.

Κ. Τ., Καβάλας.—Όχι, επ' ουδενί λόγω δέν έπρεπε να κάμψτε θαλάσσιο ιωάννα. Στην κατάσταση σας μπορεί να έχουν όλέθρια άποτελέσματα. Συνεχίσατε με έπιμέλεια και προσοχή τή διατα πού σας καθόρισα και αν σάς ένε εύκολο, κάμψτε μια σειρά από 7 ένέ-σεις Calcium eSandos τών 10 c. c. και έα-τόπι πάλι Polytitanine eSpes.

Κ ο ρ α δ α λ ο ν, Ένταυθα.—Βέβαια ένε άλήθεια ότι γίνεται τελευταίως κάποια ποσέ-ξη της όσμωσης μιας ηυζωμένης κάψας άποστατικής πίεσης. Στην περίπτωση σας 6-7 μίλις ή ύπερτασις τών 18, με ούριον 0,75 ο ο ο ες τ'ό αίμα, άξίζει πολλή προσοχή. Η θε-ραπεία και ή διατα εν γένει πού σας καθό-ρισαν ένε άριστη και δέν θά είχε κανείς να προσθέση τίποτε. Βρί-σκο μόνον ότι τ'ά θα-λασσινά λουτρά δέν έ-νε άκίνδυνα για τή κα-τάστασ σας και τ'ό φαι-νεται θάς άρσούν πο-λύ. Κατά τ'ά άλλα πρό-νους και άποφυγή ή-περβολών. Μη πασαύ-ρεσθε από τις άπατη-λές έκδηλώσεις δικήνυς ζωντικότητας.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτό ήταν τέχνασμα του Μήτρου. Με τροπο, την κρίσιμη εκείνη στιγμή, είχε άγγιξει με την κάσσο του ντουφεκιού του την κοιλιά του αλόγου. Κανένας, έννοια, δεν είδε τίποτα. Άλλα και κλέβει, θάταν αδύνατο να φαντασθεί πως ο Κυδωνιάτης τόκαμε ξεπίτρες, για νάπομαζήνη λίγο την κοντοσάνα απ' τον πατέρα της.

Το κινήθηκε, τόπασε, το σταμάτησε εκεί κοντά στην καγγελο-πυρτα. Έτρεξε κι' η Τζένη χάιδεψε το αλόγο και του γλυνόμισε. Κι' ακριβώς τη στιγμή που είχε το χέρι της με τώσπο ράβι στη χούτη του, ο Μήτρος, από τώλο μέρος, βάζοντας το δικό του, σά νάθελε να χαιδέψη κι' αυτός τώλογο, της πασάρησε το γράμμα.

—Το νού σου, κυρά μου! της σφύριξε. Είπε από κει που έβρισκε! 'Η Τζένη γλώμισσε περισσότερο. Ένας παλμός την συγκλόνισε. Πρόφτασε όποιο να κρύψει το γράμμα στον κόρφο της, πριν πλησιάσει πολύ ο πατέρας της, που είχε στο μεταξόν καβαλλοκίτρι.

Το αλόγο είχε μερώσει. 'Η Τζένη, με λιγότερη ευκινησία από άλλες φορές, κάθισε στη σέλλα. 'Ο Μήτρος της έδωσε τα γέμια. Κι' οι καβαλλάρηδες βγήκαν από την καγγελοπυρτα και άρχισαν να τρέχουν προς το Κυδώνι.

«Καλά τα κατόφερα! συλλογιόταν, ο Μήτρος με χαρά. "Αμα μάθω τι σφίστηρα, ο σούρ Πιέρος θα μου πη μωρόδο».

'Η Τζένη από τώλο μέρος, αφού της πέτασε η πρώτη εκπύληξη, δεν άπορούσε πιά καθόλου. "Αν ήταν θαύμα να της δώσει γράμμα του Πιέρου ο ίδιος ο άνθρωπος, ο αγράνθρωπος με τα γένεια, που είχε βάλει ο πατέρας της να τη φυλάει, το θαύμα αυτό το είχε κάνει η Άγαστη. Κι' η Τζένη ήξερε πως η Άγαστη κάνει και μεγαλύτερα. Ούτε σκοπιόταν να βρή με ποιά τρόπο κατόφερε ο Πιέρος να κλείη του χεριού του το Μήτρο. Αυτό, αργά η γρήγορα, θα το μάθαινε. Κι' αισθανόταν μια μεγάλη χαρά και μια μεγάλη ανυπομονησία να γυρίσει στο σπίτι να διαβάσει το γράμμα.

Το έβρισε κάθε τόσο κάτω απ' το μπουστό της και το έσπρωχνε βαθύτερα, από φόβο μην ανέβαινε, καθώς χόρευε τώλογο, και της έπεφτε, γιατί η καλοκαιρινή άμια, από λεπτό ύφασμα, ήταν πολύ ανοιχτή στο λαιμό. Καί μ' όλη αυτή την προσοχή, μ' όλες τις σκέψεις που την άποροφούσαν, έτρεφε νάπαντα μέσα σ' όσα της έλεγε ο πατέρας της, που άπάντε ήταν έξαιρετικά όμιλητικός.

Έννοια πως δεν της έλεγε τίποτα σπουδαίο και, πολύ λιγότερο, τίποτα σχετικό με την άγαστη της. 'Ο γέρος καμινιόταν πως αυτό το έπεισόδιο το είχε ξεχασμένο. Μά κι' η Τζένη έπλησσε έδειχνε πως είχε ξεχάσει τον Πιέρο, αφού είχε απελπισθεί πως ήταν δυνατό ποτέ να τον πάρει. Για το γράμμα του εκείνο, που είχε λάβει στη Βενετία, ο γέρος δεν είχε πει τίποτα, ούτε καν στη γυναίκα του. 'Η Τζένη θα το πίστευε μια χαρά πως δεν είχε πια ούτε φόβο, ούτε υποψία, αν δεν την πήγαινε πάλι να την κλείση στο Γεράκι και να βάλει ξένους ανθρώπους —μά και δεν έμπιστευόταν πια στο Νικόλα— να γλύψει για καμιά έπαρση.

Απ' αυτό μόνο η Τζένη συμπέρανε πως ο Πιέρος βουκόταν ακόμα στη Ζάνθο. Γιατί αν έκοντε Δερίδας μάθαινε πως ο έχθος, αφού έφερε να θάμει τον πατέρα του, είχε γυρίσει στη Παρσία, θα καθόταν με την οικογένεια στη χώρα, γιατί ήσαν κάπως νορίς ακόμα για έσοχό.

Και τώρα τί να της έγραφε, τί θα μάθαινε απ' το γράμμα του;

Μ' αυτό η Τζένη το μάντευε εύκολα. Τη στιγμή που είχε με το μέρος του τους φίλους —και γι' αυτό δεν χωρούσε αμ-

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ

(ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΖΑΚΥΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

φιβολία, αφού της έπαινε γράμμα με τον άρχηγό τους— θα της έγραφε χωρίς άλλο να είναι έτοιμη για να φύγει μαζί του. Μήτρος δεν του είχε δώσει το λόγο της από τη Βενετία;...

«Ω, ναι! Τώρα είχαν τελειώσει όλα. Κι' ένα βράδυ, μια νύχτα, πολύ γρήγορα, ο Πιέρος θα πήγαινε να την πάρει...»

'Ο δύστυχος ο πατέρας της!... 'Ο Νικόλας τον είχε προδώσει. Οι Κυδωνιάτες τον άπατούσαν. 'Η ίδια του η κόρη τον γελούσε. Την λυπόταν. Άλλα τί να του κάνει; 'Ας μιν ήταν τέτοιος κι' αυτός, άς μιν είχε αυτές τις ιδέες και τις προλήψεις. Στο χέρι του ήσαν, αν ήθελε, να μη τον προδώει, να μη τον άπεισει, να μη τον γελεί πιά κανένας. 'Η παράλογη έπιμονή του ήταν η ατία... Ποιος του έφταιγε;...

Της έδειξε από μακριά ένα συγκρότημα και της έπρότεινε: —Πάμε να φάμε σίκα;

Ήταν η εποχή τους. Μεγάλα σά ροδάκια, προσπινόμενα —σε ναρτίνες— τα φανέζον οι πουλητάδες— είσοδιασμένα, όλογλυκα και χωρίς ίχνος από το δξύ εκείνο που χαλά τώλα σίκα, τα Ζακυνθιά στην άρχη του καλοκαιριού είνε αληθινή άπλωση. Βαστούν μόνο δεκαπέντε μέρες! Άλλα οι μέρες αυτές είνε πανηγύρι. Γιατί οι Ζακυνθιοί δεν έννοουν να τώγοράζουν μόνο από τα καλάνια των σπηλιόδων που τα φέρουν πρωί-πρωί στη χώρα ή χαρά τους είνε να τα τρώνε έα τόπου, στους συγκροτήματα. Πηγαίνουν τώπογεμα ή το βράδυ πεζοί, με άμαξια, με βάρκες. Οι κίρτοι τους περιμένουν στο λιμάνι, με τροπέζακια σκόρπια κάτω απ' τις ίδιες τις σινάες που το καθένα έχει μια γάστρα με βασιλάκι κι' ένα πύλινο κανάτι με νερό κρύο. Οι παρές καθόνται, πρύνε —μόνο σίκα— πίνυν —μόνο νερό—, μιλούν, γελούν και τραγουδούν με καϊάδες. "Επειτα γυρίζουν στη χώρα τραγουδώντας. Οι νέοι και τα κορίτσια είνε μεθυσμένα απ' τον έξογκό άέρα κι' απ' την άγαστη...'

'Η Τζένη θάθελε νάποφύγη αυτή την άγορπία. Άλλ' από φόβο μην ύποπτευθί ο πατέρας της —ο ένοχος ροδάκι και τη σικά του— δέχτηκε.

Μπήκαν, πέζωσαν σ' ένα μικρό πλάτωμα, έδεσαν τώλογά τους στο στέλο μιας περπονιάς και κάθισαν σ' ένα τροπέζακι εκεί κοντά. Ήταν και πολλές άλλες παρές τη βραδινή εκείνη ώρα, προσάπαν άσπινες οικογένειες από τη χώρα και δεν άπαιε πολύ. 'Η Τζένη άπορούσε με την όρεξή τους. Ούτε σίκα κατωλάβαινε αυτή, ούτε τραγουδία γουστάρει. Λες και καθόταν σ' άναμμένα κάρβουνα. Και κάθε τόσο έλεγε του πατέρα της:

—Παπάκι, πάμε, είνε άργα... 'Ο κόντε άμως γουστάρει. Και της άπαντούσε:

—Κόντε, καμμένη... τί βιά σ' έπιασε;

—Νάξερ τί βία την είνε πίνει!...

Το μαρτύριο βάσταζε μισή σχεδόν ώρα. Έπιτέλους ο κόντε άποράσισε να σηκωθεί. Βοήθησε την κόρη του να καβαλλοκίτρι, καβαλλοκίτρι κι' ο ίδιος και βγήκαν στο δρόμο. Άμέσως η Τζένη άρχισε καλπακού.

—'Ε! πως κάνεις έτσι; σε κινήσαν;

—Μά είνε άργα!...

—Τρότ! Σε μια ώρα θάμαστε στη βέλλα.

—Μά γιατί να μιν τρέξιμμε λίγο; Είνε ώρατα.

—Όρατα είνε, μά τώλογο κουράστηκαν.

—'Ας μιν πηγαίναμε τόσο μακριά...

—'Εσ' το λές αυτό, που προχτές με τρώδες ως το Μαζαράδο;... Μιν είσαι άδιάθετη;

—'Α, να ένα νύμια που της δόθηκε στο στέμα ο πατέρας της.

—Νά... μου πονεί λίγο το στομάχι μου...

—Κάποτε, καμμένη, τί βιά σ' έπιασε, είπε ο κόντες...

Μά δεν έπιασε. —Τά σίκα, είνε ο κόντε, το χρώ νερό... "Ως που να φθάσωμε σιγά-σιγά θα σου περάση. Κι' έβαιαν όλοκληρή ώρα ως νάπαζούσουν, μέσ' στο σκοτάδι, τη φωτισμένη μπαλονόπορτα της βέλλας.

—Σου πέρασε;

—Μου πέρασε.

—Δε σου τώλεγα;

—Ανέθηκε ίσα στην κάμαρά της, τάμα για να ξαλλάξει.

—Έπιτέλους! ψύχθηκε, καθώς έλεινε την πόρτα της με το σούρτι.

Άρπασε στο τροπέζακι το κερί που είχε πάρει από κάτω για νάνε-δη—ήταν σκεπτά στη σέλλα και στους διαδρόμους— κι' έβγαλε από τον κόρφο της το γράμμα.

—Έπιτέλους! έσπασε.

Θά διάβαζε γράμμα του ύστερ' από τόσον καιρό!

Τό φίλσο, το άπαιε και, από φως του κεριού, —δεν είχε πια την ύπομνη νύχτη τη λάμπα της— το διάβασε σε λίγες στιγμές.

Έ'Αγαστη μου...'

Λιγη ασχηματολογία —άλλα πόσο θεική, πόσο βαθιά!— και πολλά γεγονότα. 'Ο Πιέρος της έ έγραφε όλα. Από την ήμερα που έφυγε για το Παρσία, ένω ήταν έτοιμος να πάη στη Βενετία, ως την αφοχισή που τον έρωσε ο Θεός να πάη στο Γεράκι. Και για το γράμμα που της είχε στείλει από τη Μασσαλία στόνομά της, και που βέβαια θά το είχε λάβει και κρατήσει ο πατέρας της και για το άλλο, το φοβερό, που έλαβε άξαφνα από τη Λήδα Μπαργάκι κι' έβαλε πως είχε φύγει από το Κέμα, και για την άγωνία του από πότε ως που να μάθι από το δειστήρι του Ταχυδρομίου πως ήταν στη Φλωρεντία, και για τη χαρά που έκρινε την ήμερα που έφ' έτοιμάζονταν να πάη εκεί να τη βρή, παρουσιάζοντας ο Νικόλας και του έδωσε την είδηση πως γύρισε στη Ζάνθο! Και τώρα έμπρός! Κάθε διάστημα στον κόντε Δερίδα ήσαν μάταια. Θάχανε καιρό και την ελπίδα. Οι άνθρωποι ήταν δικοί τους κι' ο Θεός, χωρίς άλλο, μαζί τους. Θά έκαναν μόνοι τους, αθάνατα, εκείνο που δεν μπορούσε πια να γίνει με την άδεια και με τη θέληση των δικών τους. Θιγόνταν εκείνα που του είχε γράψει εκ μέρους της η Λήδα από τη Βενετία κι' είχε πεποθήσει πως από τότε δεν θάχε άλλάξει γνώμη. Θάταν έτοιμη να τον άκολουθήσει. 'Ηθελε όμως να του το γράφει τώρα κι' η ίδια. Δεν θά της ήταν δύσκολο να του κλείη ένα γράμμα —με δυό λόγια, αν δεν μπορούσε να γράφει πολλά— και να το δώσει του Μήτρου. Αιτός θά πδωνε του Νικόλα. Και άμέσως το λάβαινε, ο Πιέρος θά προσέταμζε το κωρδ στεφάνωμα, σά έκλήρησά του Λόγγου, και θά την είδοσούσε.

Τό άνοιξε και στο φως του κεριού το διάβασε σε λίγες στιγμές.

Αυτό της έγραφε.

'Η Τζένη, με το γράμμα στο χέρι και με τα μάτια στο κινό, έβρισε συλλογισμένη.

Αν το διάβασε σε λίγες στιγμές, η συλλογή της κατόπι βάσταζε πολλήν ώρα. Και το κατωλάβε μόνο όταν της κινήσαν την πόρτα και, οίχοντας μια τρομαγμένη ματιά στο κερί, είδε πως είχε και σχεδόν ως τη μέση.

—Τό τροπέζι είνε έτοιμο!

—Έφτασα!

—Έκρινε το γράμμα στο βάθος ενός σινταριού, έβγαλε βιαστικά την άμια της, πέσας' ένα ρουπάνι του σπιτιού και με το ίδιο κερί κατέβηκε στην τροπέζα.

—Τί έγινες;

—Έδω έμια...

—Σ' ένόχλησε πάλι το στομάχι;

—Λιγάς... είνε ξαλώσε... μου πέρασε...

—Θά φας;

—'Α, ναι! πινά.

—Δεν έχεις λοιπόν τίποτα. Φάε!

Κόνταζε την πατέρα της και της φανόταν αλλοιώτικος. Γιατί τώρα ήξερε την ύπομνησά του. Δεν πίστευε, όπως έδειχνε, πως τώρα όλα ήταν πια περασμένα και ξεχασμένα. Είχε λάβει, είχε διαβάσει κι' είχε κρινε το γράμμα εκείνο του Πιέρου! Άλλα κι' η ύπομνησά της Τζένης που ήταν γνωστή. Κι' αυτή καμινιόταν πως το είχε πάρει άποφαση, πως έγκαρτερούσε. Νά όμως που είχε καταφέρει να έπιμινονήνη με τον Πιέρο από τη Βενετία. Το ίδιο γράμμα του το είχε άποκαλύψει...

Και τον ήξερε, και την ήξερε. Γι' αυτό της φανόταν τώρα αλλοιώτικος; και γι' αυτό φοβόταν μη του φανόταν αλλοιώτικη κι' εκείνη.

Στα τροπέζι, με μεγάλο κόπο κατόφερε να κρατή το ύφος που είχε πάντα και να συνέχεται κάθε φορά που βυθόζταν σε σκέψεις με τα μάτια στο κινό. 'Ο ένοχος ροδάκι και τη σικά του...

Μετά το γεύμα, κατέβησαν το φως της μεγάλης λάμπας του πετρελίου που κρεμόταν πάνω απ' το τροπέζι, και καθόταν στο μπαλκόνι —εφύχωρο μπαλκόνι, ήμικυκλικό, που το κρεμούσαν δυό στήλοι ως κάτω. Το θέαμα του νυχτερινού κάμπος, με τα μύρια φώτα, ήταν όμοιο. Οι θόρυβοι της ήμερας είχαν πάψει. ΕΜόλις άντισκοθε τη σινάδα —που λέει κι' ο Σολωμός— το τρώζιμο κανενός γούλου, το κρώζιμο κανενός νυχτόβιου πουλιού ή το τραγούδι, σιγανό και παθητικό, κανενός νέου χωριάτη. Κάπου-κάπου και κανένα μακρινό μα έπιμονο γαύισμα. Από πάνω ο ουρανός έπαινε τους βαθυγάλαζους άστροκέντητους πέπλους του, γεμάτους μυστήριο και μεγαλείο. Συνήθως η Τζένη, με το κεφάλι άνοιχταμένο στη οράση της φάνης πολυθρόνας, κοίταζε τον ουρανό και συλλογιόταν τον Πιέρο. Της άρεσε πολύ η ρεμβώδης αυτή ώρα που την περνούσε κάθε βράδυ στο μπαλκόνι, ως νάνεβη στην κάμαρά της να πλαγιάσει κι' από το ρεμβασμό να περάση στο δεικρο. Μ' άπάντε έπρεπε να τη στερηθεί. Είχε νάπαντήση στο γράμμα του Πιέρου. Και με την πρόφραση της άδιαθεσίας, κληηνότασε.

—Δε θα ξαναπάμε στα σίκα, της είπε ο πατέρας της. Βλέπω πως δεν άντέχεις σε τέτοια.

—Δεν είνε τα σίκα, ψύχθηκε η Τζένη. Θά κρινόσα που καθήσαμε έξω ύστερ' από τόση καβόλλα.

—Μ' αυτό λέο, είπε ο πατέρας. Είσ' εύαίδητη στο κινό.

—Δεν είνε τίποτα, είνε η μητέρα. Νά καμνήθες άπάντε με κλειστό παράθυρο, να ξεσταθής λιγάκι, κι' άφισό δάσαι περδία.

«Ω, περδία ήταν κι' άπάντε η Τζένη. Τρέχοντας και πηδώντας θανάβαινε τη σέλλα, αν δεν φοβόταν μη την κατωλάβουν...'

Άλλ' ανέθηκε σιγά, με το άνοιχμένο κερί στο χέρι. Κλειδώθηκε στην κάμαρά της —κάνενας φόβος να ύποπτευθύν, γιατί κάθε νύχτα κλειδωνόταν— άναψε τη λάμπα της και κάθισε μετροστά στο τροπέζακι.

Γραφικά είχε —κι' όρατο χαρτί, και χρυσή πέννα, και καλαμάκι με μηχανισμό, σε σχήμα κρήνης, αληθινό κομποτεχνήμα: Γύριζες από πάνω ένα κομμάτι, γέμισε μελάνι μια μικρή δεξαμενή μετροστά, κι' άφου έγραφες, ξαναγύριζες το κομμάτι άνατόπα κι' η μικρή δεξαμενή άδειάζε. Τέτοια γραφικά δεν άπαύχουν πια. Τάμπι κατέστησε ο πέρος στυλογράφος. Κι' άνωμα μια φορά το γραφικό έγραφε το ποιητικό, τώρα...

Τώος κανένας θάπορούσε: Πώς της άφιναν χαρά και πόνες, άφου τη φιλόλογα μιν έπιμινονήνη με τον κείθρος; Μά δεν είχαν φόβο. Άς έγραφε —έλεγον— δυό ή τρεις, τη στιγμή που ούτε να στείλη, ούτε να λάβη γράμμα παρούσε. Μια φορά είχαν γελαστεί —στη Βενετία— και την άφισαν να πίνση φίλες με τη Λήδα. Στη Φλωρεντία την είχαν έντελως άπομονώμένη. Και τώρα στο Γεράκι, εκτός από τους ποτούς ανθρώπους της ύμιας και της φίλας, δεν άφιναν να τη συγώση κανένας. Οι Κυδωνιάτες είχαν άπόσπλη διαταγή να φυλάνη κήρυτα-μέρα μη μιν στο σπίτι, κρυφά ο Νικόλας. Γιατί μόνο άπτός μπόρούσε να της δώσει κανένα γράμμα ή να της πείρη για να το πεί του Πιέρου στη χώρα. 'Η καμινιόσα κι' η μεγαλύτερη δεν έβγαίναν παραξέσι απ' το περιβάλλον της βέλλας. Μά κι' αυτές, και το σταλινί, και τον άμια, κι' όλους, τους πρόσδεσαν οι Κυδωνιάτες. Χωριστά ή φιλία των γονέων, που δεν έχιναν απ' τα μάτια τους τη Τζένη σχεδόν στιγμή κι' ήξεραν που βούκαται κάθε ώρα. Νά, παραδειγματός χόρη, τώρα στην κάμαρά της. 'Η πόρτα της κλειδωνόταν. 'Η έσπαστα της βέλλας άπαρμονή από μέσα. Κι' οι Κυδωνιάτες με τα κομποτεχνήματα φρονού στο περιβάλλον —δυό-δυό με τη σειρά τους— ως το πορτί. Ποιος να μιν, πώς να ζυγώση; Όσο ήθελε άς έγραφε η Τζένη! Δεν μπορούσαν πάλι να της στερήσουν την εύχρηστική κι' αχνη τις σκέψεις της στο χαρτί, τις έντυπώσεις της από ένα βέλλο, από μια έκδρομή, από ένα περιστατικό. Είχε κάποιο λογοτεχνικό ταλέντο κι' από μικρή γέμζε τεράδια. Μια εύχρηστική κι' αυτό, και τώρα τώος ένα ξεθώριασμα...

Γιατί δεν την έπιστεσαν και στην έντέλεια, όταν τους βεβαίωσε πως είχε άπελπισθεί και ξεχάσει. Πάντα φοβόνταν πως ξεκαλούθους νάγασα τον Πιέρο.

(Άκολουθεί)

Η Ζάν 'Αρθούρ είχε μια από τις πιο γοητευτικές καλλιτέχνιδες του Χόλλυγουντ. Η σταδιοδρομία της υπήρξε πραγματικά καταπληκτική, γιατί έκανε, δ'τι, πολλά λίγα κορίτσια μπορούσαν να κάνουν.

Μέσα σε πέντε χρόνια από μαθήματα ενός παραγωγικού έγινε μια από τις διασημότερες καλλιτέχνιδες του Χόλλυγουντ, με μόνη την ικανότητά της και χωρίς τη βοήθεια κανενός υποστηρικτή.

Είχε ευαίσθητη και πολύ μορφωμένη και μολονότι έιν πρώτη δύναμη φαίνεται αδύνατον θέλησας, εν τούτοις έχει φοβερή θέληση. Το αποδεικνύει η πάλη που έκανε για να επιβληθεί και να εγκαθίσταται, μια πάλη κατά τη διάρκεια της οποίας τίποτε δεν υπήρξε να τη λυγίσει.

Η Ζάν 'Αρθούρ θα ήταν ίσως σήμερα μια άφαντη υπάλληλος, θαμμένη σε κανένα γραφείο, αν έδω και πέντε χρόνια, δεν πήγαινε τυχαίως μια μέρα με δυο φίλες της σ' ένα φωτογραφείο για να φωτογραφηθεί. Με έπληξε—και με μεγάλη χαρά—έλθε τότε η μικρούλα Ζάν 'Αρθούρ (ήταν τότε δεκαεπτά ετών μόλις χρόνια) ότι πετύχαινε εξαιρετικά στις φωτογραφίες της και ότι ήταν πολύ πιο όμορφη από ό,τι φανταζόταν. 'Ο φωτογράφος, όταν της έδωσε τη φωτογραφία της, της είπε χαμογελώντας:

—Δυστυχώς, έχετε μεγάλη φωτογένεια, και είμαι βέβαιος πως θα πετύχετε στον κινηματογράφο.

Αυτό της το έπαινε και πολλοί άλλοι ως ότου η Ζάν 'Αρθούρ αποφάσισε να πάει στο Χόλλυγουντ. Και πραγματικά, βίωσα από λίγο καιρό η μικρούλα Ζάν έπληξε στην κινηματογραφική, μαζί με μερικά άλλα κορίτσια που είχαν κάνει εξοχικό σπίτι στη μέση ενός δένδρου. Μόνη πολυτέλεια ήταν να θριαμβεύσει η μικρούλα Ζάν και να κλείσει συμβόλαιο για πέντε χρόνια με την «Παράμουντ». 'Η επωνυμία αυτή τόνοσε το ήθος της Ζάν 'Αρθούρ και της έδωσε την πρώτη μεγάλη εμπιστοσύνη στον έαυτό της.

Λίγοι άστέρες του Χόλλυγουντ έχουν την άρελία και τη φυσικότητα της Ζάν 'Αρθούρ. Κατοικεί με τους γονείς της σ' ένα παλιό εξοχικό σπίτι στη μέση ενός δένδρου. Τό σπύτι έχει ένα θρόνο από ξύλο αλλά δεν έχει καθιστό. Τα έπιπλα και τα φάρτα τα περιποιείται ο πατέρας της Ζάν. Της μέρες που κάνει πολλή ζέση η Ζάν να κοιμάται στον κήφο. 'Υπάρχουν δεν έχει γιατί αυτή κι' η μη-

'Επειδή όμως η Ζάν ήταν ακόμα έτελλος άγνωστη στους κινηματογραφικούς κύκλους, και δεν είχε κανένα προστάτη σοβαρό, άναγκάστηκε να υποστεί ασημένιες εξετάσεις για να προσληφθεί από την Παράμουντ. 'Ο διευθυντής την ενθάρρυνε, αλλά εκείνη ήταν τρομερά νευρική. 'Εξάφνης, σε μια σκηνή, άκουσε κάποιον πίσω της να ψιθυρίζει ότι ήταν ήθοιας «εοφλημένη» και ότι δε θύκανε τίποτε. Τα λόγια αυτά της τράσαν τα γόνατα. Μά, πρόχρημα παράδοξο,

Τρεις διαφορετικές φωτογραφίες της καλλιτέχνιδος Ζάν 'Αρθούρ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΖΑΝ ΑΡΘΟΥΡ

('Αρθρο του 'Αμερικανού δημοσιογράφου Τζών Γκοντφρέντ.

άντι να της κόψουν τη δύναμη, της έδωσαν, αντίθετος, μια τρομερή ενεργητικότητα, που βάσταζε καθ' όλη την διάρκεια των εξετάσεων. 'Ετσι, το αποτέλεσμα ήταν να θριαμβεύσει η μικρούλα Ζάν και να κλείσει συμβόλαιο για πέντε χρόνια με την «Παράμουντ». 'Η επωνυμία αυτή τόνοσε το ήθος της Ζάν 'Αρθούρ και της έδωσε την πρώτη μεγάλη εμπιστοσύνη στον έαυτό της.

Η Ζάν 'Αρθούρ, όπως είχε σήμερα.

και ακόμη άσπρεύγει τον κόσμο. 'Εχει μια καμπίνα πολύ απομονωμένη από τις άλλες.

Τα δυο σπλιά της Ζάν αποτελούν μια από τις σοβαρότερες έννοιες της ζωής της. Το ένα είναι ένα θαλάσσιο φρέ-τεριό και το άλλο ένας πελώριος σάβλος του 'Αγιού Βερνάρδου. Το φρέ-τεριό, μια μέρα που η κυρά του ήταν στο στούντιο, πήγε σ' ένα παλιό δάσος. 'Εκει, τρέχοντας δομητικά, έπεσε σ' ένα κλαδί και έχασε το ένα του μάτι. Μά η απόλυτη αυτή λες και μεγάλωσε, αντί να ελαττώσει τη ζωτικότητα του. 'Η Ζάν λέει ότι θα αποκόψει με σπάση και το κεφάλι του άκου και να μ'ι χάσει το κέρι του. Το άλλο της σπλιά δεν παραιτείται από λιοντάρι. Και όμως, και λοιπό αυτό γίνεται σαν το πιο χαλαρό μικρό σπλιά όταν απαντάει την κυρά του, κάθε φορά που γυρίζει στο σπίτι της από το στούντιο.

Στο στούντιο η Ζάν φέρει απίστευτα πινελιές. 'Αποφύγει τις πολλές φίλες και τις πολλές καλεστές. Δεν συνδυάζει παρά μόνο με όσους γνωρίζει καλά. Της βασίλης της τις περνάει μονάχη σ' ένα μικρό δωμάτιο με ένα παράθυρο, καθώς λέει ο ποιητής, βροχάτο κάπου.

Και η κομφορτής της; Και το σπύτι της; 'Η Ζάν 'Αρθούρ ντύνεται με τον πιο απλό τρόπο. Και όμως, ο Τρόβις Μπλάντ, ο πιο διάσημος ράφτης του Χόλλυγουντ, λέει ότι η Ζάν είναι μια από τις πιο απλές καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου. Κι' αυτό, γιατί έχει ένα φυσικό και όχι επιτέμνη γούστο στο γούστο. 'Ο Μπλάντ προτείνει τις τούλετες της Ζάν για την τανία σ'Ο υποστηρικτής της σπύτι Φού Μανσόν. Της τονάζει αυτές τις φόρες η Ζάν κι' είναι άρα, με τον όποιον καμιά άλλη ήθοιας δεν θα μπορούσε να τις φορέσει. 'Υστερα άρα να υποβάλει η ίδια σχέδια, έπινει, συνδυασμός στο ράφτη. Το μεγάλο μυστικό της κομφορτής του ντυσίματος της Ζάν 'Αρθούρ έγκειται στο ότι έχει θαμώσει να έναρμονίσει μεταξύ τους τις διάφορες λεπτομέρειες της τούλετας της: παπούτσια, κάλτσες, φούτα, καπέλλο, τσάντα, βέλα κτλ. κτλ.

Στο Χόλλυγουντ υπάρχει ένας όμιλος αστέρων, ο οποίος αποτελείται από τις πιο κομφορτικές γυναίκες. Στον όμιλο λοιπόν αυτόν ανήκει και η Ζάν 'Αρθούρ.

Η Ζάν 'Αρθούρ δεν αγαπά να παίξει συμπληρωματικές ρόλους, αλλά ρόλους καθαρά ξεχωριστούς, στους οποίους ο θεατής δεν χιμνιείται στην έκτασή του, αλλά καταβαίνει καλά περί τίνος πρόκειται.

«Το μυστήριο, λέει, έως να μ'ι άρεση στη ζωή (και αυτό, αρσάεται χαμογελώντας αινιγματικά, δεν είναι βέβαιον), μά δεν μ'ι άρεση καθ' όλην την τέχνη».

Πέριαι η Ζάν έκανε συχνά την εμφάνισή της με κάποιο νέο πλίο οράιο από το 'Ελκονά. 'Ο νέος αυτός δεν είχε καμιά γνώση στο Χόλλυγουντ. Μά μέσα εξαιρετική και κανείς δεν ήμπε έποτε τίποτε γι' αυτόν. ...
Σε πέντε χρόνια η Ζάν 'Αρθούρ πέραςε δοκιμασίες που άλλες γυναίκες δεν περνούν σε όλη τους τη ζωή. 'Η δοκιμασία αυτή άφικαν τα όλην τους έλάνο της. Τα μάτια της εξαράζον κάποτε μια βαθιά πικρία και μια βαθιά κοίραση. Μά και χωρίς τις δοκιμασίες αυτές, δεν θαδούσε η Ζάν 'Αρθούρ τόσο γούγορα τον έαυτό της, δεν θα διημοσφούσε μια τόσο ιδιόρρυθμη καλλιτεχνική προσωπικότητα, απ' τις πιο ενδιαφέρουσες του Χόλλυγουντ.

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΡΗΜΙΤΕΣ

Οι ήρωες και τα θύματα της επιστήμης. 'Ο πύργος του Τσουγκοπίσε. Δύο χρόνια στο Νότιο Πόλο. 'Η ζωή των φαροφυλάκων, κτλ.

ΚΑΘΕ άνθρωπος αισθάνεται μια ώριμη εποχή την άνοιξη να βρεθεί διάελα μόνος τους, απομονωμένος από το κόσμο από κάθε έργο πολιτισμού, ελεύθερος να κινήσει τη θέληση και να συγκεντρωθεί στον έαυτό του. 'Όσο μπορούν, φεύγουν μακριά από τις πόλεις και καταφεύγουν ψηλά στα βουνά, άλλοι μεταίνον μόνο τους σε μια βάρκα και ξανοίγονται στην άπειρη θάλασσα κι' όσοι δεν μπορούν να κάνουν τίποτε από αυτά, λείνεται μες στην καμάρια τους κι' άνοιγουν ένα έρημο ήρι του άκουσού, στο οποίο θα ήθελαν να ζήσουν σαν Ροβινσόνς ή Ένα άσχημο σ' κάποιο άποστο βουνό, στο οποίο θα έπληθον να μόνιμον σαν τους παλιούς έρημιτες.

Μά η άνοιξη, η άναρχα, η έπληθνη μοναξιά, αυτή είναι ένα τέλει άλλο πρόβλημα. Δεν έχει καμιά σχέση με τα όραμα άνειρα που κάνει κανένας μοναχός του και φανταίνεται τόσο περισσότερο άφορητή γιατί είναι και άπραγματού.

'Όσοι άρα έξουν ότι πολλοί έξερνουν εινε πρόβλημα να υποβληθούν σε κάθε θύα προς χάριν της επιστήμης. Θυσιάζουν την υγεία τους, θυσιάζουν τα χρημάτα τους. Μά όμως από τις μεγαλύτερες θυσίες στις οποίες υποβάλλονται είναι και ο άπολιτισμός τους από τον πολιτισμένο κόσμο. Τίποτε δεν εινε πιο βαρύ για την ανθρώπινη ψυχή από το να μείνει κανείς επί πολλή καιρό άναρχα, άπολιτισμένος από τους όμοιους του. Συχνά οι άνθρωποι αυτοί που έμειναν επί καιρό μακριά από τον κόσμο, άρρωσταίνον, γίνονται νευρασθενείς, μανθραστοι, προσβάλλονται από μελαγχολία. Και όμως βρίσκονται πάντοτε άνθρωποι, των οποίων ο έρως προς την επιστήμη εινε τόσο μεγάλος, ώστε, σαν πρόθυμοι στρατιώτες της, δέχονται να πάνε μόνοι τους στα πιο άποικιακά μέρη, να ζήσουν μέσα στη άγρομένη άμμο της άπειρης έρημου, ή στους αβύσσους πάγου των πολικών έκτασεων, ή σε έρημους βράχους στη μέση του άπειρου ωκεανού. Οι άνθρωποι αυτοί εινε οι σύγχρονοι έρημιτες και μπορεί κανείς να π'ι ότι άξίζουν περισσότερο θαυμασμό και σεβασμό κι' έκταση από ό,τι οι παλιοί έρημιτες που άποικισμένους άκουσας από την ζωή των πόλεων για να σώσουν τις άμαρτίες τους.

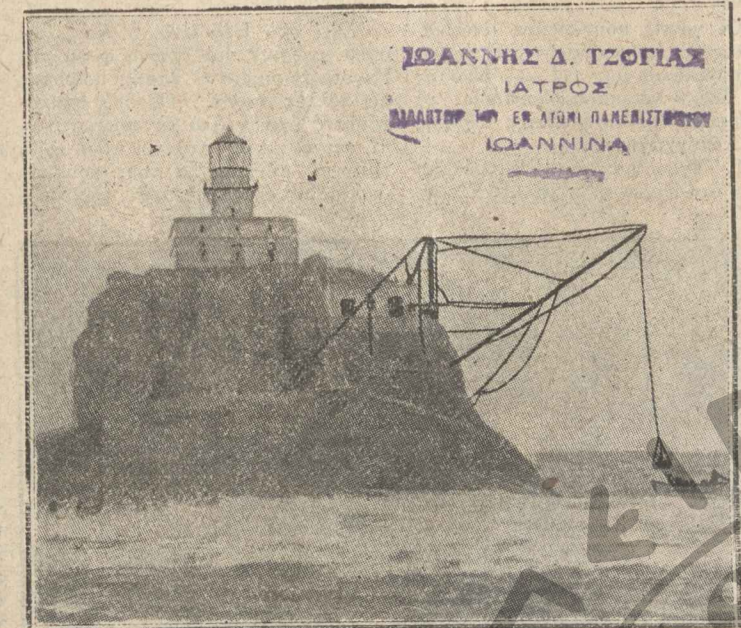
'Εδώ και τριάντα χρόνια, στην ψηλότερη κορυφή της Γερμανίας, στην Τσουγκοπίσε της Βαυαρίας, σε ύψος 2963 μέτρων, βρίσκεται ένας άναρχος τετράγωνος πύργος. Οι τοίχοι του έχουν πάχος ενός μέτρου, τα παραθύριά του εινε προφυλαγμένα με χοντρά διπλά κοίταλλα, για να μπορούν γι' άμνησιν σ'αυ άσπεύραστες γυνώδεις λες του χειμώνα, ή άποιες με ά φάνταστη λάσπη χιανούν τον πύργο απ' όλες τις μερές. Στο ιούργιο του πύργου βρίσκεται η άποθήκη για τα έξια και για τα χάρθωνα. Πάρα πάνω εινε η καμπίνα κι' ένα δωμάτιο που χρησιμεύει γι' άμνησιν άσπεύραστες, γραφείο και τραπεζαρία. Στο τρίτο πάτωμα εινε το έρμηνάκι και η άποθήκη των τρο-

φίμων και τέλος στην ταράτσα που βρίσκεται σε ύψος 2972 μέτρων πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας, υπάρχει μια θάλασσα σάλο-γι από μετεωρολογικά εργαλεία.

Γιατί ο πύργος αυτός εινε ο σπουδαιότερος μετεωρολογικός σταθμός της Γερμανίας κι' από τα ραδιοφάρμακα που θα έξασοτελλή κανένας, κανονίζεται το μετεωρολογικό δελτίο, τα δομολόγια των άεροπλάνων κτλ. Πανήγλη βουνα και άποστοι παγετώνες, χωρίς τον πύργο αυτόν από κάθε άναρχα κατοικία. Για να κατεβή κανείς στο πλησιέστερο ένοδοχείο χρειάζεται όχτη ώρες έπισποης όρεισσίας. 'Εκει ψηλά λοιπόν ζή, σαν έρημιτες, μοναχός του, ο άειευθυντής του μετεωρολογικού σταθμού, χωρίς κανένα ανθρώπινο πλάσμα για συντροφιά, μη έχοντας καμιά άλλη επικοινωνία με τον πολιτισμένο κόσμο, παρά μονάχα με το τηλεσκόπιο και τον άσύρματο. Μά κι' αυτή η επικοινωνία άκόμη

έγνος πολιτισμού. 'Ετσι στο άκρο-τήριο Βούνη, στην βορειότερη άκρη της Εύρώπης, ή σοβιετική κυβέρνηση έγκατέστησε από έτος έτους ένα ραδιοφωνικό σταθμό. Για να μεταφερθούν τα όργανα κι' άλλα και τα μηχανήματα, χρειάστηκε να χρησιμοποιηθούν έδικά παραθαλάσσια, οι δε έργάτες έχησαν βυθισμένοι ως την μέση μέσα στο παγωμένο νερό.

Κι' όταν τελείωσε ο σταθμός έγκατεστάθηκαν εκεί έξη άνθρωποι, έξη έρημιτες, οι οποίοι επί μήνες άλλοιόλους ζούν άπομονωμένοι από όλους τους ανθρώπους και συντηρούμενοι άσολοκισμένοι με κονσόλες. 'Η έργασία τους εινε να έδιδον το μετεωρολογικό δελτίο του καιρού, που έπικρατεί στην άρτια έκείνη περιοχή, να βρίσκονται άναρχα σε επικοινωνία με τους άσπεύραστες των διαφόρων πολικών άποστολών και στο τέλος να διασκέδάζον τους όραίους κατοίκους των ήπειροβίων έπαρχιών μ' ένα

Ο φάρος της νησίδος 'Ορεγκόν στον Ειρηνικό 'Ωκεανό.

τον περισσότερο καιρό εινε έντελλος άνορητική, γιατί τους όχτη μήνες του χειμώνα ο μετεωρολογικός σταθμός εινε τελείως άποδοτικός και άπολιτισμένος από τα χιόνια και έτσι ο δυστυχής μετεωρολόγος, αν τύχη ν' άρρωστίσει (αυτή την εποχή, μπορεί να πεθάνει χωρίς καμιά ιατρική βοήθεια).

'Ο έρημιτης — μετεωρολόγος, ως επί το πλείστον συντηρείται με κονσόλες ή με όργανα και, αν θέλει να π'ι νερό, δεν έχει παρά να άπλώσει το χέρι του, να πάρη ένα κομμάτι πάγο και να τον λιώσει στην κατασκάλα. Το ότι το νερό αυτό εινε έξαιρετικά άνατο, αυτό δεν υπάρχει λόγος να το τονώσουμε.

'Όσοι άρα άπομονωμένοι ή άν εινε ο μετεωρολόγος της Τσουγκοπίσε, γνωρίζει ότι σε άποδοτικό έλλογον γυλιόετρον άπώγον άναρχα καμιά, κι' αυτό εινε μια μεγάλη παρηγοριά γι' αυτόν. 'Υπόχρον όμως κι' άλλοι έρημιτες της επιστήμης που βρίσκονται έκατεστάδες μιλίων μακριά από κάθε

ραδιοφωνικό πρόγραμμα από πλάτες φαροφυλάκες. 'Η θέαση τους εινε έντε έτος. Κάθε χρόνο το πολιτισμένο πλίο έρχεται και άναρχα τους έξη έρημιτες, άφ' όντας άλλους στη θέα τους.

'Επειδή όμως έρημιτες στις άλυσες περιοχές και του βορείου και του νότιου ήμισφαιρίου άπώγον πολλοί. Άπό τους πιο άποδοτικούς είναι οι έρημιτες που βρίσκονται στην έρημο του Νότιου Πόλου για να υποδέχονταν τους φέρους τις πέρες την άποστολή που είχαν άναλάβει. Κάθε δυο ή τρεις μήνες πηγαίνει εκεί ένα άεροπλάνο και τους έφερει νέα από τον πολιτισμένο κόσμο, όργανα, τούρτες, έργαλεία και γυμνάσια από τους δικούς τους. Έμεινε λίγες ώρες εκεί κι' οι φαροφυλάκες έρημιτες το έβλεπαν πάλι να ξαναφεύγει μακριά στην έρημο Γκάμα της Κεντι-

της 'Ασίας, μια από τις φοβερότερες έρημους του κόσμου, ένας 'Αρχαίος επιστήμων, ο δόκτωρ Χάινι, άπεφάσισε να στήσει ένα μετεωρολογικό σταθμό σε άποδοτικό γυλιόετρον από την μισρότερη κατασκάλα. Ζή εκεί με δυο βοηθούς του, κάτω από πρόχειρες σκηνές, που την ημέρα φιλοχούσαν από το κρύο και διατρέχον καθημερινώς τον κίνδυνο να πέσουν θύματα των φοβερών ληστών της έρημου, που μπορεί να τους σκοτώσουν, αυτόν και τους συντρόφους του, χωρίς κανένα όπλο, μόνο μια μόνο για να τους σώσουν τις καρακίνες τους και τις κονσόλες τους. Κι' όμως κι' ο δόκτωρ Χάινι κι' οι βοηθοί του έξακολουθού να ζούν εκεί και θα μείνουν άλλα πέντε χρόνια για να κάνουν έπιστημονικές παρατηρήσεις.

'Ακούσιοι έρημιτες εινε κι' οι φαροφυλάκες. Φάροι δεν στήνονται μονάχα στα άποικια άναρχα. Πολλοί, πάρα πολλοί, βρίσκονται στη μέση της θάλασσας, σε άποδοτικούς κι' έρημους βράχους στη μέση της θάλασσας. ...
'Ακούσιοι έρημιτες εινε κι' οι φαροφυλάκες. Φάροι δεν στήνονται μονάχα στα άποικια άναρχα. Πολλοί, πάρα πολλοί, βρίσκονται στη μέση της θάλασσας, σε άποδοτικούς κι' έρημους βράχους στη μέση της θάλασσας. ...

Οι πιο άποικισμένοι από όλους τους έρημιτες της νησίδος 'Ορεγκόν, στον Ειρηνικό 'Ωκεανό, το νησί αυτό εινε παραπληρώως ένας μεγάλος και άποδοτικός βράχος, μήκους όλην εκατοντάδων μέτρων, στην κορυφή του οποίου εινε κτισμένος ένας από τους άποδοτικότερους φάρους του Ειρηνικού 'Ωκεανού. Στον φάρο αυτόν ζούν τρεις φαροφυλάκες, ή δε άλυσες της νησίδος εινε τόσο άποδοτικές, ώστε ή επικοινωνία με τα βοτάρια γίνεται μονάχα με βάρκα και με γερανούς. Βάρκα εινε αδύνατον να πλησιάσει, χωρίς να σπύσει στους βράχους.

'Η τεχνική στο σημείο αυτό του λυσος περιοχες και του βορείου και του νότιου ήμισφαιρίου άπώγον πολλοί. Άπό τους πιο άποδοτικούς είναι οι έρημιτες που βρίσκονται στην έρημο του Νότιου Πόλου για να υποδέχονταν τους φέρους τις πέρες την άποστολή που είχαν άναλάβει. Κάθε δυο ή τρεις μήνες πηγαίνει εκεί ένα άεροπλάνο και τους έφερει νέα από τον πολιτισμένο κόσμο, όργανα, τούρτες, έργαλεία και γυμνάσια από τους δικούς τους. Έμεινε λίγες ώρες εκεί κι' οι φαροφυλάκες έρημιτες το έβλεπαν πάλι να ξαναφεύγει μακριά στην έρημο Γκάμα της Κεντι-

Ο ΜΟΙΡΑΙΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΝΙΛΣ ΑΣΤΕΡ

(Μια βιογραφία του Σουηδού γόητος του κινηματογράφου γραμμένη από τη Γαλλίδα δημοσιογράφο Jeanne Roudot).

ΕΔΩ και δυο χρόνια, ο Νίλς "Αστερ", ο μυστηριώδης Σουηδός Δόν Ζουάν του Χόλλυγουντ, ο παλός κι' αγαπημένος φίλος της Γκρέτα Γκάρμπο, έγινε άφαντος. Ξαφνικά από τα εστούνια, όπως εξαφανίζονται μ' ένα μαγικό τρόπο τα όμορφα βολιόλινα στα παραμύθια των «Χίλων και μιάς Νικιτός»...

Ο Νίλς "Αστερ" είχε παίξει τότε τον τελευταίο ρόλο του, τον ρόλο ενός όμορφου ψαρά μαγαριταριών στα παραδείσια νησιά της «Ακένιας». Είχε καταγοητεύσει πάρα πολλές θαυμαστές του, είχε κατακτήσει όλες τις γυναίκες καρδιές του Χόλλυγουντ και το ίδιο βράδυ της επερχόμενης του τελευταίου του φιλμ είχε χαθεί, σαν να είχε φύγει ξαφνικά για μια μεγάλη κι' άγνωστη περιπέτεια...

Σήμερα, ύστερα από δυο δολιχόγρα χρόνια σιωπής και μυστηρίου, ο Σουηδός Δόν Ζουάν ξαναγυρίζει στην οθόνη! Πού ήταν λοιπόν όλην αυτήν τον καιρό; Μήπως είχε κάνει τον γύρο του κόσμου, αναζητώντας καινούργιες αποστάσεις στα νοσταλγικά λιμάνια της «Ασίας» ή στις κοσμικές λουτροπόλεις της Αφρικής;

Όχι... Ο Νίλς "Αστερ", στο διάστημα αυτό δεν είχε φύγει ούτε μια μέρα από το Χόλλυγουντ! Είχε αποτραπεί μόνο στην εξωτική Βιλά του στο Μπέρκλι-Χιλς για να κλειστή μέσα σε μια αδιασπαστή ατμόσφαιρα σιωπής και μυστηρίου... Δεν έβλεπε παρά μόνο δυο-τρεις πολύ στενούς φίλους του και δεν παρουσιαζότανε ποτέ στα νυχτερινά κέντρα για να διασκεδάσει με τους συνάδελφους του.

Ο Σουηδός Δόν Ζουάν μάς φανερώσει σήμερα ο ίδιος το κρυφό μυστικό του. Όπως κι' η φίλη του ή Γκρέτα Γκάρμπο, είχε κι' αυτός ένα ξενικό τόνο στην προφορά της αγγλικής και με την επιμονή και τη θέληση που χαρακτηρίζει τους μεγάλους καλλιτέχνες, πήρε την απόφαση να διορθώσει αυτό το ελάττωμα και τώρα, ύστερα από δυο χρόνια, μιλάει τ' αγγλικά καλύτερα κι' απ' τους «ξονάκους», τους βέρονς δηλαδή «Αμερικανούς»! Η εμφάνιση λοιπόν του Νίλς "Αστερ" στα εστούνια του Χόλλυγουντ, χαρτίστρες μ' έναν εξαιρετικό ενθουσιασμό από τις θαυμάστρές του και τους φίλους του. Ο κοινός και γοητευτικός συμπατριώτης της Γκρέτα Γκάρμπο όχι μόνον δεν είχε ξεχαστεί ούτε μια στιγμή, αλλά όλο αυτό τον καιρό είχε σκαυδάλισει τόσο το Κοινό του, ώστε έμεινε καπνισμένος από τις παράξενες ιστορίες και τις αφάνταστες διαδόσεις που είχε προκαλέσει η σιωπή του...

Ο Νίλς "Αστερ", όπως κι' η Γκρέτα Γκάρμπο, γεννήθηκε σε μια μικρή πόλη της Σουηδίας, όπου και πέρασε τα παιδικά του χρόνια, δίχως να έχει συντρόφους στα παιχνίδια του. Μεγάλωσε μέσα στη μοναξιά και στη σιωπή της έσοχης κι' από τότε φώτασε μέσα του αυτή την αγάπη που έχει για τα άγρια, τη μοναξιά και το μυστήριο... Οι γονείς του ήταν εύποροι και τον άφηναν να ζει όπως ήθελε κοντά τους.

Όταν ο Νίλς "Αστερ" έγινε δεκά-ξη χρονών, τον έστειλαν στη Βασιλική «Ακαδημία της Στοιχειώδους» για να προετοιμασθεί για τη διπλωματι-

κή καριέρα...

«Μά, δεν έμεινε εκεί παρά λίγες μονάχα εβδομάδες, μάς εξομολογείται ο Σουηδός καλλιτέχνης. Κατάλαβα γρήγορα ότι δεν θα μπορούσα ποτέ να γίνω διπλωμάτης! Αυτή η καριέρα θέλει πάρα πολύ τάση, ένα φυσικό χάρισμα διασκεδαστικής διπλωτίας και μια έμμεση αγάπη της κοσμικής ζωής... Έγώ όμως αγαπούσα με πάθος τη μοναξιά και γι' αυτό, ύστερα από λίγους καιρούς, ξαναγύρισα κοντά στους γονείς μου. Για πρώτη φορά τότε, όταν με ρώτησαν τι ήθελα να γίνω, τους απάντησα ότι προτιμούσα το θέατρο από τη διπλωματία... Ο πατέρας μου όποτε δεν είχε καμιά διάθεση να σύστηση μαζί μου και μου δήλωσε κατηγορηματικά ότι θα γινόμουν διπλωμάτης ακαθή και δίχως να το θέλω!... Μαντεύετε τώρα τις ατελείωτες φιλονεικίες μας και τα δάκρυά μου... Τέλος όμως, ύστερα από πολλές εβδομάδες κερδισ-σε το πείσμα μου! Οι Σουηδοί, καθώς θα ξέρετε, είναι στροβιλωμένοι. Κάνουν πάντα β, τι τους περάσει από το μυαλό...

Οι γονείς μου λοιπόν, αναγκασμένοι να υποχωρήσουν στα επίμονα παρακάλια μου και μου έδωσαν την άδεια να παρακολουθήσω τα μαθήματα της Δραματικής Σχολής της Κοπεγχάγης... Κι' έγω, για να τους αποδείξω τώρα ότι ήμουν γεννημένος γι' αυτό τον δρόμο...

Αρχισε λοιπόν να γυρίζω το ένα φιλμ ύστερα από τ' άλλο και μέσα σ' ένα χρόνο ο όμορφος και μυστηριώδης αυτός ξένος, που ήταν τόσο στενός φίλος της Γκρέτα Γκάρμπο, έγινε το είδωλό των «Αμερικανιδών» και δεν πρόφτανε να στείλη χιλιάδες διάκληρες φωτογραφιών του σ' όλες τις πολιτείες της «Αμερικής».

Ήσαν ο πιο επικίνδυνος αντίπαλος του Τζόν Τζέιμς, μα κι' ο καλύτερος φίλος του. Ο Νίλς "Αστερ" ήταν ακόμη περιζήτητος στα σαλόνια των αντανάδων εστιάσεων που εθίζονταν μ' εξαιρετική ευχαρίστηση στη συνομιλία του αγαπημένου φίλου της Γκρέτα Γκάρμπο. Και φανταστήτε ότι τον έλεγαν «επιλωματίτη», από μια περιεργή ερμηνεία της τύχης! Ο Σουηδός καλλιτέχνης, που όταν ήταν μικρός άπεφυνε τον κόσμο και κλεινότανε στη σιωπή και στη μοναξιά, είχε γίνει τώρα ένας διάσημος Δόν Ζουάν μ' ένα απαράμιλλο τάση κι' με μια ευγένεια και λεπτότητα στους τρόπους του, περισσότερο από «επιλωματίτη»...

Ο Νίλς "Αστερ", ο «επιλωματίτης», όταν έγινε λοιπόν άφαντος εδώ και δυο χρόνια, άφησε απανηδόντες πολλές γυναίκες καρδιές... Μά δεν μπορούσε να μην έχει καμιά ερωτική περιπέτεια αυτόν όλο τον καιρό ο Σουηδός γόης που κλειστική στη σιωπή και στο μυστήριο. Και σήμερα, ο Νίλς "Αστερ", την ημέρα που έκανε πάλι την τόσο λαμπρή εμφάνιση στο Χόλλυγουντ με τη του επισημοποιημένη χοροεπιδεία στην εξωτική βίλλα του, ανήγγειλε σ' όλους τους εστιάσεις τους γάμους του με την ξανιά και χαριτωμένη Βίβιαν Ντόργαν, μια από τις πιο επικίνδυνες «φωταίες» γυναίκες του Χόλλυγουντ που ερμηνεύει τότε στη σειρά, ύστερα από την Γκρέτα Γκάρμπο και την Μάρλεν Ντρίτλεϊ...

Ο γάμος τους αυτός ήταν ο επίλογος του πιο κρυφού και του πιο τρυφερού ειδυλλίου του Χόλλυγουντ. Ο Νίλς "Αστερ" και η Βίβιαν Ντόργαν ζούσαν ένα ιδανικό χρόνο μαζί κι' έκαναν μακρινές εξορμήδες τη την καριέρα, άρχισαν να μελετούν ακόμη και τη νύχτα και κατάφεραν να γίνουν ένας από τους καλύτερους μηδιδάς και να προσληφθούν άμέσως σ' ένα θέατρο της Κοπεγχάγης, μόλις τελείωσε τη Δραματική Σχολή...

Ο νεαρός Νίλς "Αστερ" άρχισε λοιπόν να παίζει μικρούς ρόλους σε διάφορα θέατρα της Κοπεγχάγης και της Στοκχόλμης, ως την ημέρα που του χαμογέλασε η τύχη... Ένα βράδυ, ο Μαρς Στίλλερ, ο περίφημος σκηνοθέτης που ανέλαβε τη Γκρέτα Γκάρμπο, παρακολούθησε μια παράσταση, στην οποία ο Νίλς "Αστερ" είχε ένα μικρό ρόλο. Ο αλησμόνητος σκηνοθέτης πρόσεξε άμέσως τον νεαρό ηθοποιό, τον κάλεσε στο γραφείο του και του πρότεινε να γυρίσει δοκιμαστικά μια σκηνή. Η δοκιμή αυτή ικανοποίησε τον Μαρς Στίλλερ, ο οποίος από την ημέρα εκείνη άρχισε να τον δίνει όλο ενός κομμού γόητος και κατέκτησε έτσι από την πρώτη στιγμή το γυναικείο Κοινό του. Ο Νίλς "Αστερ" μ' αυτό το πρώτο του φιλμ έγινε μέσα σε λίγες ημέρες ένας από τους πιο περιζήτητους «άστέρους» του Χόλλυγουντ.

Εκεί στο Βερολίνο, ο Νίλς "Αστερ" γνώρισε για πρώτη φορά την Γκρέτα Γκάρμπο κι' έπεισε μαζί της σε πολλές ταινίες. Οι δυο συμπαικτές έγιναν από την πρώτη στιγμή, στενοί κι' αγαπημένοι φίλοι κι' η τρυφερή αυτή φίλη τους κράτησε ακόμη κι' ανάμεσα στην τριαντά-

τη την καριέρα, άρχισαν να μελετούν ακόμη και τη νύχτα και κατάφεραν να γίνουν ένας από τους καλύτερους μηδιδάς και να προσληφθούν άμέσως σ' ένα θέατρο της Κοπεγχάγης, μόλις τελείωσε τη Δραματική Σχολή...

Ο νεαρός Νίλς "Αστερ" άρχισε λοιπόν να παίζει μικρούς ρόλους σε διάφορα θέατρα της Κοπεγχάγης και της Στοκχόλμης, ως την ημέρα που του χαμογέλασε η τύχη...

Ένα βράδυ, ο Μαρς Στίλλερ, ο περίφημος σκηνοθέτης που ανέλαβε τη Γκρέτα Γκάρμπο, παρακολούθησε μια παράσταση, στην οποία ο Νίλς "Αστερ" είχε ένα μικρό ρόλο. Ο αλησμόνητος σκηνοθέτης πρόσεξε άμέσως τον νεαρό ηθοποιό, τον κάλεσε στο γραφείο του και του πρότεινε να γυρίσει δοκιμαστικά μια σκηνή. Η δοκιμή αυτή ικανοποίησε τον Μαρς Στίλλερ, ο οποίος από την ημέρα εκείνη άρχισε να τον δίνει όλο ενός κομμού γόητος και κατέκτησε έτσι από την πρώτη στιγμή το γυναικείο Κοινό του. Ο Νίλς "Αστερ" μ' αυτό το πρώτο του φιλμ έγινε μέσα σε λίγες ημέρες ένας από τους πιο περιζήτητους «άστέρους» του Χόλλυγουντ.

Εκεί στο Βερολίνο, ο Νίλς "Αστερ" γνώρισε για πρώτη φορά την Γκρέτα Γκάρμπο κι' έπεισε μαζί της σε πολλές ταινίες. Οι δυο συμπαικτές έγιναν από την πρώτη στιγμή, στενοί κι' αγαπημένοι φίλοι κι' η τρυφερή αυτή φίλη τους κράτησε ακόμη κι' ανάμεσα στην τριαντά-

τη την καριέρα, άρχισαν να μελετούν ακόμη και τη νύχτα και κατάφεραν να γίνουν ένας από τους καλύτερους μηδιδάς και να προσληφθούν άμέσως σ' ένα θέατρο της Κοπεγχάγης, μόλις τελείωσε τη Δραματική Σχολή...

Ο νεαρός Νίλς "Αστερ" άρχισε λοιπόν να παίζει μικρούς ρόλους σε διάφορα θέατρα της Κοπεγχάγης και της Στοκχόλμης, ως την ημέρα που του χαμογέλασε η τύχη... Ένα βράδυ, ο Μαρς Στίλλερ, ο περίφημος σκηνοθέτης που ανέλαβε τη Γκρέτα Γκάρμπο, παρακολούθησε μια παράσταση, στην οποία ο Νίλς "Αστερ" είχε ένα μικρό ρόλο. Ο αλησμόνητος σκηνοθέτης πρόσεξε άμέσως τον νεαρό ηθοποιό, τον κάλεσε στο γραφείο του και του πρότεινε να γυρίσει δοκιμαστικά μια σκηνή. Η δοκιμή αυτή ικανοποίησε τον Μαρς Στίλλερ, ο οποίος από την ημέρα εκείνη άρχισε να τον δίνει όλο ενός κομμού γόητος και κατέκτησε έτσι από την πρώτη στιγμή το γυναικείο Κοινό του. Ο Νίλς "Αστερ" μ' αυτό το πρώτο του φιλμ έγινε μέσα σε λίγες ημέρες ένας από τους πιο περιζήτητους «άστέρους» του Χόλλυγουντ.

Εκεί στο Βερολίνο, ο Νίλς "Αστερ" γνώρισε για πρώτη φορά την Γκρέτα Γκάρμπο κι' έπεισε μαζί της σε πολλές ταινίες. Οι δυο συμπαικτές έγιναν από την πρώτη στιγμή, στενοί κι' αγαπημένοι φίλοι κι' η τρυφερή αυτή φίλη τους κράτησε ακόμη κι' ανάμεσα στην τριαντά-

τη την καριέρα, άρχισαν να μελετούν ακόμη και τη νύχτα και κατάφεραν να γίνουν ένας από τους καλύτερους μηδιδάς και να προσληφθούν άμέσως σ' ένα θέατρο της Κοπεγχάγης, μόλις τελείωσε τη Δραματική Σχολή...

Ο Νίλς "Αστερ".

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ο άδελφός Μπουασόν κι' ο μυστηριώδης άνεπιός του. Δύο φρικώδεις δολοφονίες που άναστατώνουν το Παρίσι. Η δίκη και η καταδίκη της Μανέττας. Άπάνω στο ικρίωμα, κλπ

ΠIN από εκατόν είκοσι πέντε περίπου χρόνια, στις 15 Μαΐου 1808, η λαμπρή στήνη στήνθηκε στη θολή πλατεία Γρένης, στο Παρίσι, για να κεραιωθεί μια γυναίκα ηλικίας είκοσι πέντε μονάχα χρονών, η Μανέττα Μπουασόν, κατηγορούμενη ότι διέπραξε τρεις φόνους. Έκείνο όμως που δίνει στη θλιβερή αυτή υπόθεση ξαφνικό ενδιαφέρον είναι η λεπτομέρεια ότι η Μανέττα ανέθηκε στη λαμπρή, τιμητική αίθουσα! Και γενικά, η ιστορία της εγκληματικής δράσεως αυτής της ανδρογυναικας είναι τόσο περίεργη, ώστε αξίζει τον κόπο να σας την αναφέρουμε ολόκληρη, με τη χρονολογία της σειράς.

Στα 1805, σε μια άτακτοτη συνοικία των Παρισίων ζούσε μονάχος ο άδελφός Πιέρ Μπουασόν. Οι γείτονες του τον αγαπούσαν για την καλοσύνη του, κι' οι άλλοι κληρούχοι τον σέβονταν για τη μεγάλη μαρφορία του. Οι γνωστοί του βλέποντας τον να ζει ολιμνικός, είχαν τη γνώμη ότι ο άδελφός δεν είχε κανένα συγγενή στον κόσμο. Μια μέρα, όμως, στις αρχές του Δεκεμβρίου του 1805, εγκαταστάθηκε στο σπίτι του άδελφός ένα άγνωστο και άχαρο πλλνγκρι, με χαρακτηριστικά κανονικάτα σαν γυναίκα και με μούτια κατάμουρα, με διάμα θαρό και διεστραγμένο. Ο άδελφός τον παρουσίασε σ' όλους τους γνωστούς του κι' άνεμό του.

Ύστερ' από λίγο καιρό, η γειτονιάς πρόσεξαν ότι το πλλνγκρι εκείνο έβριζε όσο η καλύτερη νοικοκυρά. Αυτός συγγενής το δόματιο του δέλου του, αυτός φρόνιζε, αυτός μαγειρεύε, με τέχνη που θα τη ζήλευε και μια μαγειρίσσα. Η γυναίκα της γειτονιάς είχαν να κάνουν μ' αυτό το φαινόμενο...

Πέρασαν και η γιορτές των Χριστουγέννων. Μια μέρα, οι γείτονες πρόσεξαν ότι είχαν καιρό να δούνε τον άδελφό και τον άνεπιό του. Στην αρχή υπέθεσαν ότι θα είχαν πάει ταξίδι στην ιδιαίτερη πατρίδα τους. Ωστόσο πέρασαν μερικές ακόμα μέρες χωρίς ο ξαφνικώδης να δώσουν σημάδια ζωής. Οι γείτονες άρχισαν να ν' άνησχυζον. Η άπουσία του άδελφού και του άνεπιού του είχε παραταθεί πολύ... Μήπως συνέβαινε τίποτα;

Την την Ιανουαρίου, ο ιδιοκτήτης του σπιτιού, ο οποίος άνησχυζε περισσότερο και από τους γείτονες, άπεφισε να ελδοποίηση την άπουσία. Έστειλε τότε την πόρτα του διαμερίσματος του άδελφού. Άλλά μόλις μπήκανε μέσα, έβγαλαν όλοι κραυγή τρόμου. Ένα φρι-

στά ήλιόλουστα άνοιμάτι της Καλλιμαρτίας, μεταμορφωμένοι κι' άνοιχτοι απ' όλους, σαν τους μυστηριώδεις ήρωες ενός συναρπαστικού σενάριου που έινε από την αρχή ως το τέλος μια μεγάλη ερωτική περιπέτεια... Κανείς δεν υποπτεύθηκε ποτέ ότι εκείνοι οι δυο άγνωστοι που έβγαζαν από τη φαντασία του Μπέρνερν Χιλς μ' ένα δυνατό και πολυτελέστατο αυτοκίνητο, για να γυρίσουν πάντα τη νύχτα, την άρα που κοιμόντουσαν όλοι στη συνοικία των εστιάσεων, ήταν ο Σουηδός Δόν Ζουάν κι' η τρίτη μοιραία γυναίκα του Χόλλυγουντ...

Ο Νίλς "Αστερ" έχει σήμερα μια χαρακτηριστική κορούλα ενός χρόνου κι' άρχισε πάλι να παίζει στα εστούνια της «Μετρό-Γκόλντγουιν-Μάγερ», δίχως να έχει πάλι στην προφορά του εκείνο τον ξενικό τόνο που τόσο τον έπειραζε... Μά δεν είχε πάλι ελεύθερος όπως πρώτα. Τον συνοδεύει πάντα μια όμορφη γυναίκα, η ξανιά και χαριτωμένη Βίβιαν Ντόργαν, ο μοιραίος έρωας της ζωής τους.

ΠIN από εκατόν είκοσι πέντε περίπου χρόνια, στις 15 Μαΐου 1808, η λαμπρή στήνη στήνθηκε στη θολή πλατεία Γρένης, στο Παρίσι, για να κεραιωθεί μια γυναίκα ηλικίας είκοσι πέντε μονάχα χρονών, η Μανέττα Μπουασόν, κατηγορούμενη ότι διέπραξε τρεις φόνους. Έκείνο όμως που δίνει στη θλιβερή αυτή υπόθεση ξαφνικό ενδιαφέρον είναι η λεπτομέρεια ότι η Μανέττα ανέθηκε στη λαμπρή, τιμητική αίθουσα! Και γενικά, η ιστορία της εγκληματικής δράσεως αυτής της ανδρογυναικας είναι τόσο περίεργη, ώστε αξίζει τον κόπο να σας την αναφέρουμε ολόκληρη, με τη χρονολογία της σειράς.

Στα 1805, σε μια άτακτοτη συνοικία των Παρισίων ζούσε μονάχος ο άδελφός Πιέρ Μπουασόν. Οι γείτονες του τον αγαπούσαν για την καλοσύνη του, κι' οι άλλοι κληρούχοι τον σέβονταν για τη μεγάλη μαρφορία του. Οι γνωστοί του βλέποντας τον να ζει ολιμνικός, είχαν τη γνώμη ότι ο άδελφός δεν είχε κανένα συγγενή στον κόσμο. Μια μέρα, όμως, στις αρχές του Δεκεμβρίου του 1805, εγκαταστάθηκε στο σπίτι του άδελφός ένα άγνωστο και άχαρο πλλνγκρι, με χαρακτηριστικά κανονικάτα σαν γυναίκα και με μούτια κατάμουρα, με διάμα θαρό και διεστραγμένο. Ο άδελφός τον παρουσίασε σ' όλους τους γνωστούς του κι' άνεμό του.

Ύστερ' από λίγο καιρό, η γειτονιάς πρόσεξαν ότι το πλλνγκρι εκείνο έβριζε όσο η καλύτερη νοικοκυρά. Αυτός συγγενής το δόματιο του δέλου του, αυτός φρόνιζε, αυτός μαγειρεύε, με τέχνη που θα τη ζήλευε και μια μαγειρίσσα. Η γυναίκα της γειτονιάς είχαν να κάνουν μ' αυτό το φαινόμενο...

Πέρασαν και η γιορτές των Χριστουγέννων. Μια μέρα, οι γείτονες πρόσεξαν ότι είχαν καιρό να δούνε τον άδελφό και τον άνεπιό του. Στην αρχή υπέθεσαν ότι θα είχαν πάει ταξίδι στην ιδιαίτερη πατρίδα τους. Ωστόσο πέρασαν μερικές ακόμα μέρες χωρίς ο ξαφνικώδης να δώσουν σημάδια ζωής. Οι γείτονες άρχισαν να ν' άνησχυζον. Η άπουσία του άδελφού και του άνεπιού του είχε παραταθεί πολύ... Μήπως συνέβαινε τίποτα;

Την την Ιανουαρίου, ο ιδιοκτήτης του σπιτιού, ο οποίος άνησχυζε περισσότερο και από τους γείτονες, άπεφισε να ελδοποίηση την άπουσία. Έστειλε τότε την πόρτα του διαμερίσματος του άδελφού. Άλλά μόλις μπήκανε μέσα, έβγαλαν όλοι κραυγή τρόμου. Ένα φρι-

στά ήλιόλουστα άνοιμάτι της Καλλιμαρτίας, μεταμορφωμένοι κι' άνοιχτοι απ' όλους, σαν τους μυστηριώδεις ήρωες ενός συναρπαστικού σενάριου που έινε από την αρχή ως το τέλος μια μεγάλη ερωτική περιπέτεια... Κανείς δεν υποπτεύθηκε ποτέ ότι εκείνοι οι δυο άγνωστοι που έβγαζαν από τη φαντασία του Μπέρνερν Χιλς μ' ένα δυνατό και πολυτελέστατο αυτοκίνητο, για να γυρίσουν πάντα τη νύχτα, την άρα που κοιμόντουσαν όλοι στη συνοικία των εστιάσεων, ήταν ο Σουηδός Δόν Ζουάν κι' η τρίτη μοιραία γυναίκα του Χόλλυγουντ...

Ο Νίλς "Αστερ" έχει σήμερα μια χαρακτηριστική κορούλα ενός χρόνου κι' άρχισε πάλι να παίζει στα εστούνια της «Μετρό-Γκόλντγουιν-Μάγερ», δίχως να έχει πάλι στην προφορά του εκείνο τον ξενικό τόνο που τόσο τον έπειραζε... Μά δεν είχε πάλι ελεύθερος όπως πρώτα. Τον συνοδεύει πάντα μια όμορφη γυναίκα, η ξανιά και χαριτωμένη Βίβιαν Ντόργαν, ο μοιραίος έρωας της ζωής τους.

Ο Νίλς "Αστερ" έχει σήμερα μια χαρακτηριστική κορούλα ενός χρόνου κι' άρχισε πάλι να παίζει στα εστούνια της «Μετρό-Γκόλντγουιν-Μάγερ», δίχως να έχει πάλι στην προφορά του εκείνο τον ξενικό τόνο που τόσο τον έπειραζε... Μά δεν είχε πάλι ελεύθερος όπως πρώτα. Τον συνοδεύει πάντα μια όμορφη γυναίκα, η ξανιά και χαριτωμένη Βίβιαν Ντόργαν, ο μοιραίος έρωας της ζωής τους.

χτό θέαμα είχε παρουσιαστεί μπροστά τους. Βρίθκανε τον άδελφό ξαπλωμένο στο κρεβάτι του νεκρό και σε κατάσταση μάλιστα προχωρημένης άποσυνθέσεως. Το κρανίο του ήταν θρυμματισμένο από χτυπήματα με σφυρί. Δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία ότι το έλατήριο του έγγληματος ήταν ή κλοπή. Όλα τα συτάρια ήταν διαρρηγμένα, όλα τα έπιπλα άνοχημένα. Ο δολοφόνος δεν άφησε κανένα άνακείμενο άξιας.

Έννοείται ότι ο πρώτος που ύποπτεύθηκαν για δράστη του έγγληματος ήταν ο μυστηριώδης άνεπιός του άδελφού. Χαμένες όμως πήγανε ή προσπάθειες της άστυνομίας για την άνευρέσι του. Καί ύστερ' από ένα χρόνο περίπου, ή ύπόθεσις αυτή κομψήθηκε στα ντουλάπια του άναρχοτικού γραφείου.

Το Σεπτέμβριο του 1806, ένα άλλο έγγλημα έγινε στο Παρίσι, στην όδο 'Αγίου 'Υακίνθου. Πράττει έδω να σας πούμε ότι την εποχή εκείνη οι φόνος στη γαλλική προτεύουσα δεν ήταν τόσο σπανιοί όσο σήμερα και ότι τα κατοικητήρια προένοιόσανε μεγάλη έκταπσι στο λά.

Στις 27 Σεπτεμβρίου λοιπόν έξαφανήθηκε μυστηριώδης από το σπίτι του ο νεαρός εργατικός Πρεβό. 'Υστερ' από δέκα μέρες, οι γείτονες θεώρησαν καθήκον τους να ελδοποίηση την άπουσία. Τα άστυνομικά όργανα βρήκανε την πόρτα του διαμπίτου του Πρεβό κλειδαμένη απ' έξω. Την άνοιξαν μ' άντικλειδί

κι' είδανε τότε το πτώμα του άστυχημένου εργατικού ξαπλωμένο μαρς στο κρεβάτι του, με το κεφάλι άνοιγμένο από χτυπήματα του κορυφού. Όλα τα χημάτια του έλειπαν. Λίγες μέρες πρίν, μερικοί περικοί είχαν δει τον Πρεβό παρέα μ' ένα νέο ήλικας έικοσι περίπου έτών, του οποίου τα χαρακτηριστικά έμοιαζαν καταπληκτικά με τα χαρακτηριστικά του άνεπιού του άδελφού Μπουασόν. Κι' μια λεπτομέρεια που την κατέθεσε ξαφνικά ένας μάρτης, έδωσε νέο φως στο μυστήριο των δυο φόνων. Ο Πρεβό είχε πεί σ' ένα φίλο του, ο οποίος έινχε να τον δει μια μέρα με το άνεπιό εκείνο πλλνγκρι:

— Ο νέος που με είδες μαζί του, έινε γυναίκα τιμημένη άνδρικά!... Έινε, έέρε, φίλη μου. 'Ο άνεπιός λοιπόν του άδελφού Μπουασόν, ήταν γυναίκα! 'Ότε ο άγιος εκείνος άνθρωπος, δεν ήταν τόσο άγιος όσο τον νόμιζαν!... Τώρα έ-έπρεπε γιατ' το άχαρό εκείνο πλλνγκρι, με τα κανονικά χαρακτηριστικά, ήξερε να μαγειρεύει τόσο καλά!

Μά, όπως την πρώτη φορά, έτσι και τώρα, πήγανε χαμένες όλες ή προσπάθειες της άστυνομίας για ν' άνακαλύψη και να συλλάβη την επανιδννήν αυτή άντρογυναικα, που είχε ήδη διαπράξει δύο φόνους... Καί χρειάστηκε να δώση και πάλιν ή δολοφόνος αυτή, για να κατορθώσουν επί τέλους να την πιάσουν. Στις 30 Νοεμβρίου 1807, μια «κυρία» ήδον όλίγον έλαφρόν, κατήγγειλε στην άστυνομία ότι

μια άλλη γυναίκα της έπετέθη για να τη σκοτώση και να τη ληστεύση.

— Ποιά ήταν αυτή ή γυναίκα; τη ρώτησαν στο τηλέμα. — Έινε μια που συνηθίζει να φορά πάντοτε άνδρικά. Το όνομά της έινε Μανέττα... Το έ-άπθετό της δεν το ξέρω... Στι γειτονιά μας όμως όλοι μας τη φωνάζουμε Αβγούστο... Δουλεύει σ' ένα κορείο... Άποψε το βράδυ τη συνάντησα στο δρόμο... Κοιθενόσασαε λίγο κι' ύστερα την προσκάλεσα ν' άνέθη στο διαμπίτιό μου, να πάρουμε μαζί ένα τσάι... Δεν έφερε καμιά άντίρρηση... Έκεί δίως που συζητούσαμε στην άμαρά μου, την είδα ξαφνικά να βγάη μέσ' απ' το επανωφόρι της ένα σφυρί, να μού επάτθεται και να με χτυπήη στο κεφάλι... Το ετύχημα για μένα ήταν ότι είχα περασμένη από τα μαλλιά μου μια χοντρή χτένα κι' έτσι δεν έσπλσκη από το χτύπημα...

Η Μανέττα, βλέποντας ότι άπέτυχε ή πρώτη της έπίθεσι, προσπάθησε να με πνίξη... Έγώ όμως ήμουν από δυνατή απ' αυτήν και την έκανα να το βάλει στα πόδια... Προβόλες όμως ή έλεσεν ή μού κλέψη κάτι χημάτια που τα είχα άφήσει σ' ένα τραπέζι, και να φύγη.

Η άστυνομία άποφάσισε αυτή τη φορά να μην ήσυχάση, άν δεν συλλάβει την επανιδννήν Μανέττα. Δεν της έμεινε, βλέπετε, καμιά άμφιβολία ότι αυτή ήταν ή δολοφόνος του άδελφού και του εργατικού.

'Υστερ' από δυο μέρες, ή άντρογυναικα έπρεπε στα χέρια των άστυνομικών όργάνων. Τότε μονάχα έγινε γνωστόν ότι το έπίθετό της ήταν Μπουασόν.

— Γιατ' φοράς άνδρικά; τη ρώτησαν. — Γιατί έτσι μ' άρέσει! άποκρίθηκε. — Όσον καιρό ή Μανέττα έμεινε προσφυλακισμένη, έξακολουθούσε να φορά άνδρικά.

Και με άνδρική περιβολή παρουσιάστηκε στο δικαστήριο. Φαντάζεστε τώρα πόσο κίνησε την περιέργεια των Παρισινών ή δικη αυτή. Η άθροια του δικαστηρίου είχε μεταβληθεί σε κοσμικό έντευκτήριο. Η Μανέττα Μπουασόν όμολόγησε τα έγγλήματά της με καταπληκτικό κινισμό, ριχνοντας συγγενούς βλέμματα θριμμεντικά στο άκουσθήριο, σαν να ήταν περφηγία για τα κατορθώματά της.

— Γιατί σκοτώσατε τον άδελφό Μπουασόν και τον εργατικό Πρεβό; τη ρώτησε ο πρόεδρος. Καί γιατί άπεπειράθητε να δολοφονήση την Μάρς;

— Καί θέλει ρώτημα; άποκρίθηκε ή Μανέττα. Για να τους κλέψω!

Ο δικηγόρος της έκανε τ' άδύνατα δυνατά για να σώση το κεφάλι της πελάτιδος της. Τί μπορούσε όμως να κάνει, αφού ή ίδια ή κατηγορούμενη τον διέκαπε κάθε τόσο για... να τον διαψεύση!

— Μην τον άκούτε, κύριε πρόεδρε! φώναζε ή Μανέττα γελώντας. 'Ο άνδρας αυτός που προσπάθη έώρα να με σώση, ή ψεύτης έινε ή τρελλός! Κοιμοταγείται την άλήθεια σε βάθος που με κάνει ν' άγανακτώ κι' έγώ... Προσέει να φυλάγεστε από αυτόν! Προσπαθεί να σας πείη ότι δεν έρώτωσα!...

'Υστερ' απ' όλα αυτά, δεν έινε όδοζόλο να καταλάβετε τί είδους άπάραξη έβγαλε το δικαστήριο.

Στις 15 Μαΐου 1808 ή Μανέττα άνέθανε στη λαμπρότα, με το χηάτο στο χέρι — και ντυμένη πάντοτε άνδρικά. Τα τελευταία της λόγια ήταν: — Άνάμωσα πάντοτε την άλήθεια στη ζωή μου!...

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» άγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παλός είδους, έπίσης και διάκληρες βιβλιοθήκες, εις τιμάς άρκετά ικανοποιητικές. Γράφανε, άποστέλλοντες σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνα.

ΟΛΟΙ οι πολιτισμένοι λαοί έχουν πάντα τις ίδιες περιττές μωδές και βλέπουν με τον ίδιο τρόπο την ομορφιά. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και στις απολιτισμένες χώρες. 'Η άγριας φύλης των Ιθαγενών που ζουν στην Κεντρική Αφρική, στα νησιά της Ωκεανίας και στις ανεξερεύνητες περιοχές της Νοτίου Αμερικής, έχουν ή καθένα τους παράξενες μωδές και θεωρούν όμορφο, ή, είναι για μας φρικαλέο και αποκοροιστικό.

Η μωδές αυτές είναι τόσο πολλές και τόσο περίεργες, ώστε δεν ξέρει κανείς από πού να προταχίση. 'Ας μιλήσουμε όμως στην άσχημη για τη μωδα της ομορφιάς του προσώπου που έγκραται στις κανονικές φυλές των Γκερέ της Λιβερίας. 'Η φιλάρεσκος γυναίκες των Γκερέ αντί να κοινοποιούν το πρόσωπό τους όπως κάνουν οι γυναίκες στις πολιτισμένες χώρες, το βάφουν κάθε εβδομάδα με κόκκινη άχρα!... Το πρόσωπό τους λοιπόν μ' αυτό τον τρόπο μοιάζει σαν μια αποκορηγμένη μάσκα από τις πιο τρομακτικές που κάνει τον κάθε λευκό άποικο να τρέμη πανικόβλητος στη θέα της...

Το κίτρινο όμως δέρμα του προσώπου των Γκερέ δεν είναι τίποτα, αν το συγκρίνεις κανείς με την αποκορηγμένη παραμορφωσι που κάνουν στο σχήμα του κρανίου τους οι άγριοι. 'Ομάγκουας, μια φυλή Ιθαγενών που ζει στις όχθες του Αμαζονίου. Οι 'Ομάγκουας συμπαθούν με δυο λείες και τετράγωνες πλάκες το κεφάλι κάθε νεογέννητου παιδιού τους για να δώσουν στο κρανίο του τριγωνικό σχήμα!... 'Η πλάκες αυτές του μορφοποιούν μενόμενες στο μέτωπο πέντε ολόκληρη χρόνια, όσο χρειάζεται δηλαδή για να παραμορφωθεί σε άρπαστο δαχμό το σχήμα του κρανίου. Οι 'Ομάγκουας έτσι καταφέρνουν να μετατρέπουν αποκοροιστικά το πρόσωπό τους και να δίνουν στο κρανίο τους το μυστικό και τριγωνικό σχήμα που έχει η μάσκα ενός άποικου. Το πιο τρομερό όμως απ' όλα είναι τα μάτια τους, γιατί τα τόξα των φρυδιών υψώνονται υπερβολικά και δίνουν στο πρόσωπό τους μια φρικαλέη έκφραση. Την ίδια μωδα της παραμορφώσεως του κρανίου μ' άλλο τρόπο έχουν κι οι Κομπίτες, μια από τις πολυάριθμες Περιοιτικές φυλές της Νοτίου Αμερικής. Οι Κομπίτες όμως δεν μεταχειρίζονται πλάκες, όπως οι 'Ομάγκουας. Αυτοί βασανίζουν τα μωρά τους με πιο βάρβαρο άσχημο τρόπο. Κάνουν δηλαδή τις κοιλίες τους βαθυπλώνοντας τον κορμό ενός δένδρου και τ' αναγκάζουν να κοιμούνται εκεί μέσα δυο ολόκληρα χρόνια... Αυτές οι κοιλίες όσος μοιάς χορούν στην άσχημη τα νεογέννητα. Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα τι γίνεται... 'Όσο μεγαλώνουν τα μωρά, παράγουν με το κεφάλι τους το άπαιστο μέρος της κοιλίας κι έπειτα τα δόντια του κρανίου τους είναι άσχημα μαλακά, πλατύνουν διαρκώς κι' αντί το κεφάλι τους να είναι στρογγυλό, γίνεται ίσο σαν ένα

Ο ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ ΣΤΙΣ ΑΠΟΛΙΤΙΣΤΕΣ ΧΩΡΕΣ

ΜΟΔΕΣ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΕΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Πώς βάφουν το πρόσωπό τους ή γυναίκες των Γκερέ. 'Η μωδα του τριγωνικού κρανίου στους 'Ομάγκουας. 'Ο έξωραϊσμός της μύτης των άγριων 'Ινδών. Πώς στολίζουν τα χείλη τους ή διάφορες φυλές, κλπ.

οργή πια! 'Όταν πετίζουν λοιπόν να δώσουν στο κεφάλι αυτό το σχήμα, οι Κομπίτες φυλάει τη μαρτυρία κοίνα για το κανονικό τους παιδί και γιορτάζουν με θρησκευτικούς χορούς και με θολοκίχτες ενοχίες την πετυχημένη... παραμορφωσι του νέου μέλους της φυλής τους.

Οι Μασκασόες πάλι, μια από τις

Ιθαγενείς του Ζαμβέζη

πο άγριες φυλές των 'Ινδιών, παραμορφώνουν τη μύτη τους και την πλατύνουν σε άρπαστο δαχμό, γιατί θεωρούν αυτή την αποκοροιστική μωδα ως το άδικο άσχημο της ομορφιάς!...

Μόλις γεννηθούν τα παιδιά τους, οι Μασκασόες τα ξεπλύνουν σε μια πλεχτή κοίνα κι' έπειτα πλένουν τη μύτη τους με την παλάμη του άρσενος τους χεριού και την τριβούν από πάνω με την παλάμη του δεξιού που τη δοιούνη κάθε τόσο σε έσπτο λάδι...

Με και πολλές φυλές της Μαλασίας έχουν την ίδια μωδα, γιατί έχουν τη γνώμη ότι η κανονική μύτη μοιάζει με το ριγός του σόλου, πράγμα που δεν είναι διόλου κομψοτεπικό για έναν άδικοτεπτό Μαλαίο!... Πλατύνουν λοιπόν κι' αυτό το μύτη τους σε σημείο

που χάνεται όλοτετα το σχήμα της και δεν απομένουν απ' αυτήν παρά μονάχα δυο τρίτες στο άπαιστο χείλος που αποτελείται από το άπαιστο ρουθούνα της μωδής...

Οι άγριοι όμως Μπτοκοκόντες της Βραζιλίας έχουν μια πολύ μακάβρια μωδα. 'Η γυναίκες τους στολίζουν το λαμίο τους με ένα περιδέραιο που έχει αντί για μαργαριτάρια τα δόντια των πεθαμένων συγγενών τους!

Οι Ιθαγενείς πάλι της νήσου Σάντα Κατερίνα που είναι κοντά στις άσπες της Βραζιλίας τρυπούν μ' ένα περίεργο τρόπο το κάτω χείλος τους και καταφέρνουν να βγάσουν μ' αυτό τον τρόπο πολεμικά σφαιρίσματα που τρομοκρατούν τους άπαιστούς τους!...

Ύστερα από τις μωδές των γυναικών πρέπει τώρα να πούμε και τα λόγια για τον τρόπο με τον οποίο εξοραίζουν οι άγριοι τα δόντια τους. Θα έχετε βέβαια ότι μερικές φυλές του Σιάμι και του Άνναμ, διόλου άσχημες αλλά πολιτισμένες από τα πανάρχαια χρόνια, έχουν τη μωδα να βάφουν μαύρα τα δόντια ή γυναίκες τους για να γίνονται πιο όμορφες.

Αυτή όστόσο η μωδα δεν είναι τίποτε άλλο παρά μονάχα περίεργη. 'Όλες όμως οι μωδές καλλώνουν 'Ισημερινού και της νήσου Βορηνότροπώντα γ' άφισουν τα δόντια τους όπως είναι και τα λυμάρουν μ' έναν φρικαλέο τρόπο για να τα κάνουν να μοιάζουν με τα δόντια των θηριών!... 'Όσοι λοιπόν γυναίκες έχει τα πιο μυτερά δόντια θεωρείται ως πενταόμορφη από τις φυλές

Οι άνδρες πάλι σχηματίζουν στο μέτωπό τους ένα κόκκινο άστρο για να γίνονται πιο όμορφοι και συγγενούς για να φιλοξενούνται από τον...πονοκέφαλο! Αυτά τα στολίσματα τους όσος δεν μπορούν να συγκριθούν με τις όμορφες... παραμορφώσεις που κάνουν στο κάτω χείλος τους. Οι Μπτοκοκόντες από μικρά παιδιά σκάουν το χείλος τους και περνούν σ' αυτό μια μικρή σφήνα από έλεφαντόδοντο...

Το περίεργο τώρα είναι ότι κι' άλλες άγριες φυλές, σε διάφορα μέρη της γης, παραμορφώνουν με τον πιο αποκοροιστικό τρόπο τα χείλη τους. Στην Αφρική παραδείγματος χάριν, ή φυλή των Γιαουμάτα που ζει μέσα στις ζούγκλες του 'Ισημερινού, τρυπεί και τα δυο χείλη της και περνάει μέσα σ' αυτά δυο μικρούς ξύλινους δίσκους... 'Η μωδα

ήμος αυτή παίρνει τρομακτικές διαστάσεις ανάμεσα στις φυλές των Ιθαγενών που κατοικούν στις όχθες του Ζαμβέζη. 'Η μαύρες καλλώνες εκεί πέρα συνήθουν από μικρές να εφαρμόζουν στα τρία χείλη τους μικρούς δίσκους από έλεφαντόδοντο ή από σκληρό ξύλο. 'Όσο περνούν λοιπόν τα χρόνια μεγαλώνουν κι' αυτούς τους δίσκους των χελλιών τους κι' έτσι, όταν φτάσουν στα είκοσι χρόνια, έχουν στα παραμορφωμένα χείλη τους δυο τέτοιους δίσκους σαν πιάτα που δίνουν μια αποκοροιστική και θηριώδη όψη στο πρόσωπό τους. Αυτοί όσος οι Ιθαγενείς του Ζαμβέζη θεωρούν ως την πιο όμορφη γυναίκα εκείνη που κατορθώνει να έχει στα χείλη της τους μεγαλύτερους δίσκους απ' όλους τις άλλες!...

Η τρομερή πάλι φυλή των Γιαουμάτες, που κατοικούν στις δυτικές άκτες της Παρεντολής, στολίζουν το άπαιστο χείλος τους με τρία τετράγωνα κηρύττα που μοιάζουν σαν ξάρια και που εφαρμόζουν σε τρεις τρίτες, τις άσπες άνοιχουν στο χείλος τους οι Γιαουμάτες από μικρά παιδιά.

'Όσο τώρα για τις γυναίκες των Ιθαγενών που ζουν κοντά στις πηγές του 'Ορενάνου, ή μωδα τους ξεπερνάει σε τροβλία κι' αυτές άσχημες μωδές των μαύρων καλλώνων του Ζαμβέζη. 'Η πρωτόγονος αυτή 'Ινδός σχίζουν το άπαιστο χείλος τους και περνούν ένα μακρύ και κυρτό νήμι από έλεφαντόδοντο που μοιάζει σαν ένας τερατώδης χαλινάδοντας.

Οι Ιθαγενείς πάλι της νήσου Σάντα Κατερίνα που είναι κοντά στις άσπες της Βραζιλίας τρυπούν μ' ένα περίεργο τρόπο το κάτω χείλος τους και καταφέρνουν να βγάσουν μ' αυτό τον τρόπο πολεμικά σφαιρίσματα που τρομοκρατούν τους άπαιστούς τους!...

Ύστερα από τις μωδές των γυναικών πρέπει τώρα να πούμε και τα λόγια για τον τρόπο με τον οποίο εξοραίζουν οι άγριοι τα δόντια τους. Θα έχετε βέβαια ότι μερικές φυλές του Σιάμι και του Άνναμ, διόλου άσχημες αλλά πολιτισμένες από τα πανάρχαια χρόνια, έχουν τη μωδα να βάφουν μαύρα τα δόντια ή γυναίκες τους για να γίνονται πιο όμορφες.

Αυτή όστόσο η μωδα δεν είναι τίποτε άλλο παρά μονάχα περίεργη. 'Όλες όμως οι μωδές καλλώνουν 'Ισημερινού και της νήσου Βορηνότροπώντα γ' άφισουν τα δόντια τους όπως είναι και τα λυμάρουν μ' έναν φρικαλέο τρόπο για να τα κάνουν να μοιάζουν με τα δόντια των θηριών!... 'Όσοι λοιπόν γυναίκες έχει τα πιο μυτερά δόντια θεωρείται ως πενταόμορφη από τις φυλές

Οι άνδρες πάλι σχηματίζουν στο μέτωπό τους ένα κόκκινο άστρο για να γίνονται πιο όμορφοι και συγγενούς για να φιλοξενούνται από τον...πονοκέφαλο! Αυτά τα στολίσματα τους όσος δεν μπορούν να συγκριθούν με τις όμορφες... παραμορφώσεις που κάνουν στο κάτω χείλος τους. Οι Μπτοκοκόντες από μικρά παιδιά σκάουν το χείλος τους και περνούν σ' αυτό μια μικρή σφήνα από έλεφαντόδοντο...

Το περίεργο τώρα είναι ότι κι' άλλες άγριες φυλές, σε διάφορα μέρη της γης, παραμορφώνουν με τον πιο αποκοροιστικό τρόπο τα χείλη τους. Στην Αφρική παραδείγματος χάριν, ή φυλή των Γιαουμάτα που ζει μέσα στις ζούγκλες του 'Ισημερινού, τρυπεί και τα δυο χείλη της και περνάει μέσα σ' αυτά δυο μικρούς ξύλινους δίσκους... 'Η μωδα

αυτές του δικού Κομεράν. Θεωρούμε δε περικότο να σάς αναφέρουμε ότι ή μωδα αυτή είναι πολύ τραχινή, γιατί αυτοί οι άγριοι είναι ανθρωποφάγοι!...

Η γυναίκες όμως των Λασιόνα που ζουν στις όχθες της λίμνης του Αλβέρτου δεν λυμάρουν τα δόντια τους, αλλά κάνουν κάτω από άμμορο. Βγάζουν τέσσερα μικροσκοπικά δόντια τους, δυο από πάνω και δυο από κάτω, κι' εφαρμόζουν στη θέση τους ένα χρωματιστό κηρύττα που κόβει σαν ξυράφι. Φαντάζεστε λοιπόν πόσο τρυφερός είναι ή διακοσμητικός τους... Μπορούν να κόψουν μ' αυτό το κηρύττα άσχημη και το δέρμα του ανθρώπου!...

Μα κι' ή παραμορφώσεως των αυτιών από τις βάρβαρες μωδές των άγριων είναι δε έσοι θαυμάσιες κι'... αποτρόπαιες. 'Η γυναίκες των Σαομάβα, μιας φυλής έθνοφροσίων που κατοικεί στη Γη του Πυρός, τρυπούν τ' αυτιά τους στη μέση και κρεμούν απ' αυτά πελώρια και ισοδύναμα κηρύττα που κηρύττουν το καθένα ένα κηρύττο!

Μια άλλη φυλή Μαορί της νήσου Μπόρα-Μπόρα της Ωκεανίας εφαρμόζει στα τρυπομένα αυτιά της παραμορφωμένη κηρύττα, μεγάλα σαν την παλάμη του χεριού, που κάνουν τα αυτιά της κηρύττα... γαϊδουράκια!

Η γυναίκες πάλι των Ιθαγενών της Σαομάβα βάζουν τα αυτιά τους μ' ένα ζυγοφό κόκκινο χρώμα που δίνει μια τρομακτική όψη στο πρόσωπό τους. 'Η μωδα αυτή όσος στα νησιά του Σολομόν είναι διασημική. 'Εκεί πέρα ή άγριες καλλώνες αποκοροιστούν τα μαλλιά τους με τον άσβδητη και τα κάνουν αίτρινα. Δεν μπορούν, βλέπετε, να προμηθευθούν εύκολα όξινι, όπως ή φιλάρεσκος γυναίκες της Λέσως...

Μερικές τώρα άγριες φυλές της Νέας Καλιδοσίας έχουν παράξενες μωδές και στο ντύσιμό τους. 'Επειδή όμως οι Ιθαγενείς αυτοί ζουν διόλκιμοι, σκαπίζουν το δέρμα τους με ανηλεειμικούς στιγματισμούς τόσο πολυάριθμους και τόσο φανταστικούς, ώστε, με την άλγεια, νομίζει κανείς ότι είναι ντυμένοι με περιεργα και έξωτικά υφάσματα...

Έκείνοι όσος που έχουν την πιο παράξενη μωδα, είναι οι κίτρινοι Ιθαγενείς μιας περιοχής της Βιρμανίας. 'Η γυναίκες των Παντοφών, όπως λένε αυτή την κίτρινη φυλή, φορούν στο λαμίο τους το ένα άπαιστο σ' άλλο τόσα πολλά χάλκινα περιδέραια, ώστε τον μεγαλύτερο σιγά-σιγά σε άπαιστο βοήθω, γιατί θεωρούν τον λαμίο της καμφοσταφίδας ως τον πιο όμορφο και τον πιο κομψό απ' όλους!...

Αυτά λοιπόν τα μαρτυρικά περιδέραια των κίτρινων καλλώνων των Παντοφών που φορούνται για το σαγηνευτικό χαμόγελό τους, ζυγίζουν συνήθως τρία ολόκληρα κιλά!...

'Υπόσχονται όμως κι' απολιτισμένες φυλές που έχουν όμορφες και γαργαλές μωδές. Οι Παπούα, παραδειγματός χάριν, της Νέας Γουινέας στολίζουν τα μαλλιά τους με πολυάριθμα φτερά πουλιών, και βάζουν κάτασπρο το πρόσωπό τους. Την ίδια μωδα, φυσικά, ακολουθούν και ή γυναίκες τους, ή άσπες κόβουν κοντά τα έδεννα μαλλιά τους και συναγωνίζονται μεταξύ τους ποιά θα στολίσουν το κεφάλι της με τα πιο όμορφα και τα πιο σπάνια φτερά. Μα αυτή ή μωδα, όπως μάς βεβαιώνει ο Άγγλος έξερευνητής Πέτερ Γκάντ, δεν διαφέρει και πολύ από την προπολεμική μωδα των γυναικών της Εθιοπίας, που στολίζουν τα μικρά καπέλα τους με πολυάριθμα παραδείσια φτερά, άσπριώς όπως κι' ή καλλόνες της Νέας Γουινέας.

Βλέπετε λοιπόν ότι και οι άγριοι ξέρουν να ελασπώνουν όμορφες, μα κι' αποτρόπαιες μωδές...

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

—'Ο άνθρωπος είναι το μόνο ζώον που ήνακαστεύεται σε υποθέσεις άγστες μ' αυτό.

—'Η λύπη αναγκάζει τον άνθρωπο να μιλάει ελεεινά...

—Μην εμπιστευθείτε στα έξωτερικά μόνο φαινόμενα. Το ταμπούλο που' δλιν το θόρυβο που κάνει, είναι γεμάτο με άερα.

—'Όταν ένας άνθρωπος δεν είναι ικανός για τίποτε, τότε άρχίζει να είναι ικανός για όλα.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΛΜ

Τα στούντιο της Γαλλικής Έταιρείας Γκιμόν άνηχούν τις ή μέρες αυτές από άδιάκοπα... νιαουρίσματα. Γιατί γυρίζεται εκεί ένα νέο φίλμ, στο όποιο παίζουν μεγάλο ρόλο ένα σωρό γάτες, κάθε είδους και κάθε χρώματος.

Καθώς είναι όμως γνωστόν, τα αλλοροειδή αυτά, άγαπουν την σιγή και δεν μπορούν να υποφέρουν το πολύ δυνατό φως. 'Ετσι, ή γάτες, ή άσπρες είναι κλεισμένες στα στούντιο Γκιμόν, έκνευρίζονται πολύ στο έντονο φως των ήλεκτρικών προβολέων, άνησυχούν, κλείνουν κάθε τόσο τα ματάκια τους, άγριεύουν, και νιαουρίζουν.

Έκτός όμως από την ενόχληση του ήλεκτρικού φωτός, ή γατοειδές δεν υποφέρουν από τίποτε άλλο στα στούντιο της Γκιμόν. Τρίβει την καλύτερη τροφή—γάλα, μυριφάνια, πουλιά—και κοιμούνται επάνω σε άπαλα δελουδένια στρωματάκια.

—'Ποιά είναι γιά σάς, ή τελευταίτη γυναίκα», ρώτησαν πρό ήμερών τον γνωστό 'Ξέν πρεμιέ» του κινηματογράφου, Ρενέ Λαρέβε.

—'Μος άρέσει κάθε όμορφη γυναίκα, άπάντησε ο Λαρέβε. Δεν κυνηγώ τις τέλειες. Μια ύψηλή και λεπτή μελαχροινή, με θέλγει τόσο, όσο μια κοντή και παχουλή ξανθούλα. 'Αλλά όσο κι' αν είναι όμορφη μια γυναίκα, δεν μπορεί να με κρατήσει πολλήν ώρα κοντά της, αν δεν είναι έξυπνη.

'Τυχαίνει κάποτε να μου άρέσει από μακριά μια γυναίκα, και γιά επιδιώξω την γνωριμία της. 'Αλλά τις περισσότερες φορές απογοητεύομαι μόλις ή γυναίκα αυτή άνοίξει το στόμα της. Τι άνοήσιες που λεί!... Μου έογεται μια άπαιστανήχη επιθυμία να φύγω όσο μισρό πιο μακριά της.

Με την εύκαιρία αυτή, σάς εξομολογούμαι ότι υπάρχει και κάποιος άλλος τύπος γυναικας, που δεν μου άρέσει καθόλου: 'Η γυναίκα της παρασμένης άποχής, της έποχής που δεν ξέρω γιατί την άνοιάζουν: 'Ο καλός παλιός καλός Ζήτω ή μοντέρνα γυναίκα! Είναι ειλικρινής και γεμάτη ζωή, και μέσα σε λίγα χρόνια προόδευσε πολύ περισσότερο από τον άνδρα. Είναι άπλη, γενναία, και μολονότι εργάζεται, έξέει να μένη πάντα γυναίκα.

Στην έρώτησι κάποιου δημοσιογράφου: 'Με τι μέσον κατορθώνετε να κλαίτε τόσο φυσικά όταν παίζετε στον κινηματογράφο», ή χαριτωμένη δεντέτα Ζανίν Μέρρεν άπάντησε: —'Αν θέλετε να το μάθετε αυτό, έλάτε να με έλθτε μεθαύριο στο στούντιο. Πρόκειται να παίζω άκριβώς σε μια σκηνή...δακρύων.

Ο δημοσιογράφος πήγε πρόχρημα στο

στούντιο, και όρχις έκαί την Ζανίν Μέρρεν να παίζη σε μια σκηνή του νέου φίλμ. Το κορίτσι του συντάγματος.

Η θελκτική δεντέτα, ύπεδύετο το κορίτσι, ένα είδος όηρητριάς κάποιου μπάρ, στο όποιο συγγάζουν στρατιώτες.

Την στιγμή, λοιπόν, που το κορίτσι σερδιρίζει έναν όμιλο στρατιωτών, μαθαίνει έξαφνα ότι έ αγαπημένος της την πρόδωσε. Και άρχίζει να κλαίη.

Ο δημοσιογράφος, ό όποιος είχε φτάσει στο στούντιο, άκριβώς την στιγμή που πρέπει να κλάψη ή Ζανίν Μέρρεν, περίμενε ότι έξαφνα ή δονήσασα θ' άρχιζε να παίζη κάποιο παθητικό σκαπό, ό όποιος θα προκάλούσε τα δάκρυα της πρωταγωνίστριας.

Η όρχήστρα όμως σόπαινε... Μόνο, παρουσιάστηκε έξαφνα ό σκηνόθετης του έργου, κρατώντας ένα πιάτο γεμάτο φιλοκοιμήνες φέτες κρεμμυδιών. Η Μέρρεν πήρε το πιάτο απ' τα χέρια του σκηνόθετου, κι' άρχισε να εισπνέη το...άρωμα των κρεμμυδιών.

Σε λίγο, άφθονα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια της θώρας καλλιτέχνιδας.

Η σκηνή των δακρύων, γιά να επιτύχη όσον το δυνατόν καλύτερα, γυρίστηκε τρεις φορές. Και τρεις φορές επανελήφθη ή εισπνοή των κρεμμυδιών από την Ζανίν Μέρρεν.

Να λοιπόν πως κλαίω με τόσο φυσικότητα στον κινηματογράφο, είπε ή γοητευτική κι' έξυπνη δεντέτα, στον δημοσιογράφο. Και πιστέψατέ με... Η περισσότερες δεντέτες κλαίει με τον ίδιο τρόπο. 'Όλα όσα λένε περί παθητικής μοναχίας, και περί συγκινητικών αναμνήσεων που προκάλούν τάχα τα δάκρυα, είναι ρεκαλιές.

Οι άστέρες δεν πρέπει να κατεβαίνουν από τον θρόνο τους κάτω στην γή.

Αυτή είναι ή γνώμη, όσον είδαν και άκουσαν τελευταία, δυο διάσημες δεντέτες, την Μαρσέλ Σαντάλ και την Πόλα Νέγκρι, να χορεύουν και να τραγουδούν στα μεγαλύτερα Παρισινά θέατρα.

Τόσο ή Μαρσέλ Σαντάλ, όσο και ή Πόλα Νέγκρι, φάνονται πολύ λιγότερο νέες και ώριμες στην σκηνή παρά στην όθονη, και ή φωνή τους είναι μετριωτάτη, γιά να μην ποίμε, ασήμαντη.

Πολλοί από τους θαυμαστάς των δυο καλλιτεχνιδών, πήγαν στα θέατρα, κρατώντας στα χέρια τους πολύτιμα ζουκουλία, με την πρόθεση να τα πετάκουν στην σκηνή, μόλις θα έμπαιζόντουσαν οι δυο περίφημοι άστέρες.

Αλλά, απογοητεύτηκαν τόσο άνηκρύζοντας στην πραγματικότητα τα ιδιόματά τους, ώστε έφυγαν από τα θέατρα όπως πήγαν, με τα μπουκέτα τους στα χέρια...

Ιθαγενείς Μαροκκινούς

Ιθαγενής του 'Ισημερινού.

Ο δούξ του Σατώ-Ρινόν, μιά δόξαληξη εβδομάδα είχε γίνει άφαντος από τις Βερσαλλίες. Μά τι είχε πάθει λοιπόν αυτός ο νεώτερος Καζανόβας; Ποι έχε κρυφτεί; Γιατί είχε εγκαταλείψει τα τρελλά του ειδήλια με τις άμορφες κυρίες της Αύλης;...

Οι φίλοι του οι καρδινάλιοι ήταν άπαρηγόρητοι. Γιατί στα σαλόνια του Σατώ-Ρινόν περνούσαν ενάμιστες ώρες, αδιάφορο αν χάνανε κάθε φορά στα χαρτιά το χρονίον τους με τις φοβιχτες. Είχε τόσες άμορφες γυναίκες στον πύργο του αυτός ο αδιόρθωτος γυναιξές;...

Φαντάζεται λοιπόν τώρα κανείς τη χαρά τους όταν έμαθαν ότι ο φίλος τους έτοιμάσε μιά μεγάλη χοροπεριόδη. Τα σαλόνια του είχαν κλειστεί για να μεταμορφωθούν σ' ένα ανατολίτικο παλάτι με φαντασμαγορικό και παρομπιθένιο διάκοσμο. 'Ο καίσιμος ο δούξ του Σατώ-Ρινόν!... Πόσο ίδρωσε για να θαμπώσει με τον πλούτο του την πιο σκληρόκαρδη γυναίκα του κόσμου!...

Αυτό το μυτικό του το ήξερε όλος ο κόσμος στις Βερσαλλίες. 'Ο δούξ του Σατώ-Ρινόν ήταν τρελλά έρωτευμένος με την 'Ινδή πριγκίπισσα Μαχίτα Ραμπαγιάνα, μιά έξοτική καλλονή που είχε ανασταώσει το Παρίσι και την Αύλη, από την ημέρα που άφησε τα μυθώδη της άνακτορα στην Καρόστρα κι έστην Ερώτηση για να γνωρίσει από κοντά την αριστοκρατία της και τους έρωτές της. 'Η 'Ινδή πριγκίπισσα όμως ήταν τόσο ψυχρή, τόσο αδιάφορη!... Τιποτα δεν μπορούσε να την συγκινήσει. Ούτε ο αλγογερός έρωας του νεώτερου Καζανόβα που είχε κατακτήσει όλες τις γυναικείες καρδιές των Βερσαλλιών. Αυτό κατανόησε πια σωστή προσβολή! Κανείς λοιπόν εντοπίσθηκε δεν θα κατάφερε να σπείξει στην άγκαλιά του την άμορφη κόρη του μαχαργιά της Καρόστρας;

'Ο δούξ του Σατώ-Ρινόν, όσες φορές είχε βρεθεί μπροστά στην έξοτική πριγκίπισσα, αντίκριζε το περριοντιτικό της χαμόγελο. Κι' όσες φορές πάλι είχε δει την ευκαρία να της ψιθυρίσει, την ώρα που έκαναν τα θεαματικά πορτοκηνήματα στο μεγάλο κανάλι του πάρκου των Βερσαλλιών, τις πιο τρυφερές έρωτικές έξομολογήσεις, ή σκληρόκαρδη Μαχίτα Ραμπαγιάνα του έριχνε μια λοξή ματιά και τον περιγελούσε.

—Τι κομμάτι που είσαστε! του έλεγε μ' ένα ειρωνικό γέλιο. Τόσο φρεντικά λοιπόν αγαπάτε, εσείς, εδω στη Δύση; 'Ο έρωτευμένος πήγαινε να πεθάνει από την άπελπισία του. Και μιά γυναίκα ως τότε δεν είχε μπορέσει ν' αντισταθεί στον έρωτά του. 'Όλες τους είχαν γείρει το κεφάλι τους άπάνω στα μυρωμένα μεταξοτά του στήθους του, έτοιμες να σωριαστούν μπροστά του, από μιά γλυκειά νόσση που τους παρέλυε τα γόνατα. Κι' όμως η πριγκίπισσα της Καρόστρας, αυτή η 'Ινδή παρθένας που δεν ήξερε άκαμνη τον έρωτα, τοίμοιπες να γελιά περιφρονιτικά μπροστά του και να μη δίνει καμιά σημασία στην παράφορη αγάπη του. Θεέ μου! Πώς μπορούσε να μη της δώσει ένα μικρό μάθημα έρωτικής συμπεριφοράς ο δούξ του Σατώ-Ρινόν, ο διάδοχος του Καζανόβα;

Στην τελευταία λοιπόν γιορτή της Αύλης, την ώρα που πετούσαν ψηλά ως στον ούρανο τους πίδακές τους τα χίλια έλατό αναβούρτια του πάρκου των Βερσαλλιών, ο δούξ του Σατώ-Ρινόν πήγε κοντά της

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΖΑΝΟΒΑ

και την παρακάλεσε:

— Πριγκίπισσα, καταδεχίτη να τιμήσετε τη χοροπεριόδη που διοργανώσαμε για σας σ' ένα έξοχό μου πύργο...

'Η Μαχίτα Ραμπαγιάνα τον πρόταξε πάλι ειρωνικά κι' αντί να τον ευχαριστήσει, τον άπάντησε μ' ένα νο το στερεότυπο:

—Τι κομμάτι που είσαστε! Έπιμένετε ναρθω στη γιορτή σας;

—'Ω, αν ξέρατε τι μεγάλη τιμή που θα ήταν για μένα!...

—Θάρω λοιπόν, αφού το θέλετε... Έλπίζω να διασκεδάσω πάρα πολύ μαζί σας!...

'Ο δούξ του Σατώ-Ρινόν έκανε μιά βαθειά υπόσφιξη μπροστά της ψιθυρίζοντας, δίχως βέβαια ν' άκουσθ, εαυτό θα το δοκιμάσει κι' γύρισε στον πύργο του για να έτοιμάσει τη μεγάλη χοροπεριόδη του, στην όποια είχε καλέσει όλη την Αύλη των Βερσαλλιών...

'Υστερα λοιπόν από μιά έβδομάδα ο πύργος του είχε μεταμορφωθεί σ' ένα φαντασμαγορικό άνακτορο που έμοιαζε με τα όνειρά της οράγια των «Χίλιων και μιάς Νυκτός». Μιά από τις αθούσες του, ή πιο μεγάλη είχε μεταβιηθεί σε «Βασίλειο του 'Ηλιου». Μεταξάτα με απώλες άποχρώσεις, πολύχρωμα χαλιά, χρυσά κοσμήματα κι' αναβούρτια χρυσάλλα, αποτελούσαν ένα παρομπιθένιο διάκοσμο, αντίξω της πιο άμορφης γυναικείας του κόσμου...

'Η κυρίες της Αύλης ήταν μαγεμένες. Οι μεγάλοι αθένητες είχαν άπομεινει μ' άνοιχτό στόμα. Κι' αυτός άόκητο ο βασιλεύς θα θαμνονότανε, αν τίχαινε να περάσει από τον πύργο του έρωτευμένου δούκους του Σατώ-Ρινόν...

'Όλος ο κόσμος λοιπόν ξετρελλάμένος απ' ότι έβλεπε, άρχισε να διασκεδάσει με μιά έξωλλή μ' άπερριστατη χαρά.

Άξαφνα όμως, μέσα στο πανδαμνίο, άντηρήσαν η άργυρές σάλπιγγες του πύργου και την ίδια στιγμή η κυρίες κι' οι άδικοι ξεχώθηκαν περίεργοι στους έξώστες.

'Ο δούξ του Σατώ-Ρινόν την υποδέχτηκε μ' εγένεια.

γάλο παύσιν διαμάντι στο μέτωπο. 'Ηταν άσπρη κανένα δνείρο; Μήπως δεν ήταν άλήθεια;

'Η 'Ινδή πριγκίπισσα σηκώθηκε ξαφνικά και κύτταξε ένδραση τον άρρενικό μαχαργιά που έσχεότανε άργιά με ήγειμονό θήμα. Για να σάλη μπροστά στο θρόνο της και να φίληση τ' άδαμαντοστόλιστα σανδάλια της.

Πότε είχε έδρει αυτός ο πριγκίπης από την Ανατολή; Ποιός ήταν; Πόσο ήταν διαφορετικός απ' όλους αυτούς τους εγνείς της Δύσεως που ξεγελούν τις γυναίκες και τους κλέβουν την καρδιά!...

'Η Μαχίτα Ραμπαγιάνα νόμισε ότι έβλεπε ένα μαγικό δνείρο. Με τα μάτια καρφωμένα στο πορφύρα χέλι του, τον πήρε από το χέρι και τον κράτησε δίπλα της, τρωπώντας από μιά παράξενη ταρση, ως τα έμμερσιματα. Κάθε τόσο πηρνε τα παρθένα της μιλία και τον πρόταξε τόσο γλυκά, σάν να τον άρεσε ότι σε λίγο θα τον έκανε πόντισμένο κι' απ' αυτήν άκαμνη την ίδια.

Κι' άλήθεια, όταν τέλειωσε πια η γιορτή κι' η Μαχίτα Ραμπαγιάνα άνδρεψε στ' άμύξ της, πήρε πάλι από το χέρι τον άμορφο μαχαργιά, τον έβαλε να καθήση δίπλα της, κι' έφυγε μέσα στο θαμπό φως της χαρμυγής, με την παραμπήνα άκοιλοφία της...

'Ο φίλος θα ήτανε πια στη μέση τ' ούρανο, όταν η κόρη του μαχαργιά της Καρόστρας έστηνε από το πιο άμορφο δνείρο της ζωής της και πήδησε γυμνή στο χρυσό κεντητό χαλί που ήταν μπροστά στο πριγκιπικό κρεβάτι της.

Την ίδια όμως στιγμή, έρωξε μιά μικρή κορυφή και παραπονέθηκε στενάζοντας:

—'Ω, Θεέ μου!... Στραμπούληξα το πόδι μου!...

'Ο μαχαργιάς τότε άνοιχρώθηκε αδιάφορος και μ' ένα τυπικόλο χαμνομυθίο, μολίς κοιποδέρθηκε να της άπαντήσει:

—Δεν είναι τίποτα! Θα περάσει με λίγες εντριβές... Ξερώ εγώ από αυτά τα πράγματα... Κάνω... πεντινιόρο τόσο χρόνια τώρα σ' όδο και του Σατώ-Ρινόν!... Είμαι ένας απ' τους ύπηρετές του!...

—'Ω, φρονίμω! 'Η 'Ινδή πριγκίπισσα φρούζε απ' το θυμό της. Έβγαλε το άδαμαντοστόλικο σανδάλι της και το πέταξε στο μούτρω του άρρενικού αυτού άπατόνι... Κι' ύστερα γέλασε άξαφνα από τα μάτια του.

Μα γιατί τάλεγε όμως τα τελευταία αυτά λόγια του με τόσο νοστιμιά; Γιατί ξεγελίσε απ' την ηχητή του, εκείνη τη στιγμή, ένας βαθύς καμμός;... Γιατί;... Γιατί;

Θά σάς το εξήγησουν με άμειους, άγαπητοί μας άναγνώστες! Άντικρυ στο σπάτι της γοργάς μάνας του, βρισκόταν εν' άλλο φτωχικό μ' νοκοκομένο σπιτί, όλοστόλικο από άνομιμένες γλώσσες...

Μονάχη ιδιοκτήτρια του σπιτιού ήταν μιά δροσερή χωριατοπούλα, πεντάρφανη μ' μυαλόμνη, ή γλυκειά Ρόξ-Μαρί, άλλοτε ταχτική αντηρόφισσα του Ζάν-στα παιδικά τους παιχνίδια—και τώρα λογάρια με ήμερομύθιο σ' ένα άγροτικό άγρόκτημα...

Πάντα ο Ζάν την άπαιη σάν με ιδιόκτηση συγκίνησι, και συχνά την άποξήπιδες κάθε φορά που πήγαινε στο χωριό,

Μά δεν παραπονέθηκε διόλου για αυτό ο πονηρός πεντινιούριστας. Και σε λίγο παρουσιάστηκε μπροστά στο δούκα του Σατώ-Ρινόν, τον αθένητο, και του διηγήθηκε καταλεπτός τα πάντα. Να, ή κόρη του μαχαργιά της Καρόστρας θα θυμώτανε σ' όλη της τη ζωή την έσοδιχησι του περριοντιμένου Καζανόβα, ό όποιος την έρωξε, μ' ένα καταχθόνιο κώλο, στην άγκαλιά ένωσ ύπηρετή του!...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Άπαράτητον άπόκτημα διά κάθε ειθλιόηκην, είνε το έργον του γυνωσάδεχον κ. Π. Ν. Δνιοπούλου, υπό τον τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τό συντάξας ιδιότερος είνε τούς άναγνώστες μας.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ERNEST PRÉVOST

ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ο Ζάν Ντυμπού, πόν άν και πολύ νέος άκόμη, ήταν άρχιπάτρη σ' ένα μεγάλο μηχανουργείο του Παρισιού, δεν έννοουσε να ξεχάση το άμορφο χωριό του. Μικρός καθώς έφυγε από κεί, πήρε μαζί του και τη θύμση του, κι' όσες φορές του καλοκαίρι άράωναν λιγάκι ή δουλειές, έβρισκε την ευκαιρία να πετάγεται με άδεια ως το χωριό του, άσων τον περιέμενε πάντα με άνοιχη την άγκαλιά της ή γοργά μητέρα του.

Προτίμησε βέβαια το Παρίσι απ' το άμορφο χωριό του, ο Ζάν. Μά δεν του άρεζαν κ' άδικο, γιατί κ' ένώ, όπως και τόσο άλλοι, προτιμήτασε τόσο γλυκά, σάν να τον άρεσε ότι σε λίγο θα τον έκανε πόντισμένο κι' απ' αυτήν άκαμνη την ίδια.

Κι' άλήθεια, όταν τέλειωσε πια η γιορτή κι' η Μαχίτα Ραμπαγιάνα άνδρεψε στ' άμύξ της, πήρε πάλι από το χέρι τον άμορφο μαχαργιά, τον έβαλε να καθήση δίπλα της, κι' έφυγε μέσα στο θαμπό φως της χαρμυγής, με την παραμπήνα άκοιλοφία της...

Μά ο Ζάν τοίλχυστον—μιά σπάνια έξοχία σε τόσες περιπτώσεις—δεν έννοουσε, όπως είπαμε, να ξεχάση το χωριό του. Πήγαινε σ' αυτό κάθε καλοκαίρι, έλυνε τα στήθη του στο δροσερό και καθαρό έρα του, έτρεχε όλημέρη στα άνομιμένα του λιβάδια, και ρεβιδάσε άφες όλόκληρες, κομμένες όλομνάχως σης πιο άμειους γυναιξές του κοπιτικό μεγάλο δάσους...

Μιά μέρα καλοκαιριού—ή όλιγοήμερη άδειά του κόντενε πια να τελειώση—ο Ζάν έβησε να έπισκεφθί ένα άνθρώπατο και πανσπουταμένο με λεικές δάσος, πεδίο άλημονήτων περριπολήμων, στην παιδική του ήλινα, με τα ξάνατα τον πλανών χωρών...

Το λιβάδι άπέχε μιά-δυό άφες απ' το χωριό του, και γειτόνευε με το χωριό Φλαμπί. Τα γερά όμως πόδια του Ζάν περριονούσαν τις άνομισεις, κι' ένώ δρακοκλήσε άκούραστο το γαλήνιο μονοπάτι, μονόγροσσε χομιογέστα:

—Λίγες μέρες μού μένουν ακόμα, για να χαρή την έξοχή... Άς τη χορτάσω τοίλχυστον όσο πιο πολύ μπορώ, πριν να με καταπιά ός το χρόνο το δρόμικο Παρίσι... 'Ω! να μπορούσα να έμενα δωτέρα για πάντα!...

Μα γιατί τάλεγε όμως τα τελευταία αυτά λόγια του με τόσο νοστιμιά; Γιατί ξεγελίσε απ' την ηχητή του, εκείνη τη στιγμή, ένας βαθύς καμμός;... Γιατί;... Γιατί;

Θά σάς το εξήγησουν με άμειους, άγαπητοί μας άναγνώστες! Άντικρυ στο σπάτι της γοργάς μάνας του, βρισκόταν εν' άλλο φτωχικό μ' νοκοκομένο σπιτί, όλοστόλικο από άνομιμένες γλώσσες...

Μονάχη ιδιοκτήτρια του σπιτιού ήταν μιά δροσερή χωριατοπούλα, πεντάρφανη μ' μυαλόμνη, ή γλυκειά Ρόξ-Μαρί, άλλοτε ταχτική αντηρόφισσα του Ζάν—στα παιδικά τους παιχνίδια—και τώρα λογάρια με ήμερομύθιο σ' ένα άγροτικό άγρόκτημα...

Πάντα ο Ζάν την άπαιη σάν με ιδιόκτηση συγκίνησι, και συχνά την άποξήπιδες κάθε φορά που πήγαινε στο χωριό,

Μά δεν παραπονέθηκε διόλου για αυτό ο πονηρός πεντινιούριστας. Και σε λίγο παρουσιάστηκε μπροστά στο δούκα του Σατώ-Ρινόν, τον αθένητο, και του διηγήθηκε καταλεπτός τα πάντα. Να, ή κόρη του μαχαργιά της Καρόστρας θα θυμώτανε σ' όλη της τη ζωή την έσοδιχησι του περριοντιμένου Καζανόβα, ό όποιος την έρωξε, μ' ένα καταχθόνιο κώλο, στην άγκαλιά ένωσ ύπηρετή του!...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Άπαράτητον άπόκτημα διά κάθε ειθλιόηκην, είνε το έργον του γυνωσάδεχον κ. Π. Ν. Δνιοπούλου, υπό τον τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τό συντάξας ιδιότερος είνε τούς άναγνώστες μας.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Άπαράτητον άπόκτημα διά κάθε ειθλιόηκην, είνε το έργον του γυνωσάδεχον κ. Π. Ν. Δνιοπούλου, υπό τον τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τό συντάξας ιδιότερος είνε τούς άναγνώστες μας.

Μά σπάνια τη συναντούσε: 'Η φιλεργη χωριατοπούλα έφενγε για το πατήμα που δοίλωνε βαθειά χαρμυμια μας. 'Όστόσο, φανταζόμαστε πως θυμότουσαν κι' οι δυό τους τ' άξέχαστα και ξέννοιαστα και τόσο έντυχιμένα παιδικά τους χρόνια, που τα πέρασαν πλάι-πλάι στο γραφικό τους χωριούδα, άχώρις στις χαρές και στα παιχνίδια.

Κι' όλοι ψιθυρίζαν με άνεπαιστη συγκίνησι, ένώ το γαϊδουράκι άπομνηνικά τους άφινε να τα σιγολένε, μασοουλίζοντας οαμμένο στις κορφοβίλες του δροσερού γρασιδιού:

—Θυμάστε, Ζάν...

—Θυμάσαι, Ρόξ-Μαρί...

—Τότε που άρρωστήσατε...

—Τότε που τρέχαμε εκεί...

—Τότε που χτυπήσατε τον Ζάν...

Κι' ό πρώιμος όλόκληρος φίλος χρώσωνε τις άφες άναμνήσεις τους με τις γλυκές χαμσορόβινες άχτινες του, ένώ τα πουλιά πιτιβίζαν χαρμυμια όλόγυρά τους, και τα λουλούδια του άγρου τίναζαν άνατριχισμένα απ' τους κάλινες τον τη νυχτερινή λάχνη, σκορπίζοντας συγχρόνως το άγνό τους μύρο στον άέρα...

Σεχώτρησαν όλότεια τα δυό αυτά παιδιά στον χείμαρρο των άναμνήσεων τους, κι' ή γαλήνια μέθη της στιγμής έκεινης ξεγαρομμένη με την οράσια καλσύνη της φύσεως όλόγυρά τους, τα γέμισε από άνεπαιστη έντυχία κι' από άμειμνη χαρά...

Και σόπασαν πάλι ξαφνικά: 'Η Ρόξ-Μαρί σαρμμένη στα χαλινάρια έκανε πώς τα ταχτοποιούσε άφρημένη, ένώ ο Ζάν κντιόντας την με λαχτάρα, έξακρίδωνε πώς δεν χρεαζόντουσαν—έκείνη τη στιγμή, τοίλχυστον—καμιά άπόλτος ταχτοποιία!...

—'Όστόσο, έλεγε μέσα του: —Πόσο είν' άμορφη ή γλυκειά μου Ρόξ-Μαρί!... Πόσο ξεχωρίζει απ' τις διαβολέμενες Παριζιάνες... Τι γοητεία στο προσώπιό της, τι άβυσσότητα στο βλέμμα της, και τι νοκοκομωμένη και σερνιότητα στο χοριόκιο ντύσιμό της!...

Σταμάτησε τον κορυό μονόλογό του, και βλέποντας την Ρόξ-Μαρί σαρμμένη άκόμα στα χαλινάρια, χαμώλεσε στοργικά. 'Η βστορα πωτενίχη του, εκείνη τη στιγμή, ένας βαθύς καμμός;... Γιατί;... Γιατί;

Θά σάς το εξήγησουν με άμειους, άγαπητοί μας άναγνώστες! Άντικρυ στο σπάτι της γοργάς μάνας του, βρισκόταν εν' άλλο φτωχικό μ' νοκοκομένο σπιτί, όλοστόλικο από άνομιμένες γλώσσες...

Μονάχη ιδιοκτήτρια του σπιτιού ήταν μιά δροσερή χωριατοπούλα, πεντάρφανη μ' μυαλόμνη, ή γλυκειά Ρόξ-Μαρί, άλλοτε ταχτική αντηρόφισσα του Ζάν—στα παιδικά τους παιχνίδια—και τώρα λογάρια με ήμερομύθιο σ' ένα άγροτικό άγρόκτημα...

Πάντα ο Ζάν την άπαιη σάν με ιδιόκτηση συγκίνησι, και συχνά την άποξήπιδες κάθε φορά που πήγαινε στο χωριό,

Μά δεν παραπονέθηκε διόλου για αυτό ο πονηρός πεντινιούριστας. Και σε λίγο παρουσιάστηκε μπροστά στο δούκα του Σατώ-Ρινόν, τον αθένητο, και του διηγήθηκε καταλεπτός τα πάντα. Να, ή κόρη του μαχαργιά της Καρόστρας θα θυμώτανε σ' όλη της τη ζωή την έσοδιχησι του περριοντιμένου Καζανόβα, ό όποιος την έρωξε, μ' ένα καταχθόνιο κώλο, στην άγκαλιά ένωσ ύπηρετή του!...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Άπαράτητον άπόκτημα διά κάθε ειθλιόηκην, είνε το έργον του γυνωσάδεχον κ. Π. Ν. Δνιοπούλου, υπό τον τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τό συντάξας ιδιότερος είνε τούς άναγνώστες μας.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Άπαράτητον άπόκτημα διά κάθε ειθλιόηκην, είνε το έργον του γυνωσάδεχον κ. Π. Ν. Δνιοπούλου, υπό τον τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τό συντάξας ιδιότερος είνε τούς άναγνώστες μας.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Άπαράτητον άπόκτημα διά κάθε ειθλιόηκην, είνε το έργον του γυνωσάδεχον κ. Π. Ν. Δνιοπούλου, υπό τον τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τό συντάξας ιδιότερος είνε τούς άναγνώστες μας.

Μά σπάνια τη συναντούσε: 'Η φιλεργη χωριατοπούλα έφενγε για το πατήμα που δοίλωνε βαθειά χαρμυμια μας. 'Όστόσο, φανταζόμαστε πως θυμότουσαν κι' οι δυό τους τ' άξέχαστα και ξέννοιαστα και τόσο έντυχιμένα παιδικά τους χρόνια, που τα πέρασαν πλάι-πλάι στο γραφικό τους χωριούδα, άχώρις στις χαρές και στα παιχνίδια.

Κι' όλοι ψιθυρίζαν με άνεπαιστη συγκίνησι, ένώ το γαϊδουράκι άπομνηνικά τους άφινε να τα σιγολένε, μασοουλίζοντας οαμμένο στις κορφοβίλες του δροσερού γρασιδιού:

—Θυμάστε, Ζάν...

—Θυμάσαι, Ρόξ-Μαρί...

—Τότε που άρρωστήσατε...

—Τότε που τρέχαμε εκεί...

—Τότε που χτυπήσατε τον Ζάν...

Κι' ό πρώιμος όλόκληρος φίλος χρώσωνε τις άφες άναμνήσεις τους με τις γλυκές χαμσορόβινες άχτινες του, ένώ τα πουλιά πιτιβίζαν χαρμυμια όλόγυρά τους, και τα λουλούδια του άγρου τίναζαν άνατριχισμένα απ' τους κάλινες τον τη νυχτερινή λάχνη, σκορπίζοντας συγχρόνως το άγνό τους μύρο στον άέρα...

Σεχώτρησαν όλότεια τα δυό αυτά παιδιά στον χείμαρρο των άναμνήσεων τους, κι' ή γαλήνια μέθη της στιγμής έκεινης ξεγαρομμένη με την οράσια καλσύνη της φύσεως όλόγυρά τους, τα γέμισε από άνεπαιστη έντυχία κι' από άμειμνη χαρά...

Και σόπασαν πάλι ξαφνικά: 'Η Ρόξ-Μαρί σαρμμένη στα χαλινάρια έκανε πώς τα ταχτοποιούσε άφρημένη, ένώ ο Ζάν κντιόντας την με λαχτάρα, έξακρίδωνε πώς δεν χρεαζόντουσαν—έκείνη τη στιγμή, τοίλχυστον—καμιά άπόλτος ταχτοποιία!...

—'Όστόσο, έλεγε μέσα του: —Πόσο είν' άμορφη ή γλυκειά μου Ρόξ-Μαρί!... Πόσο ξεχωρίζει απ' τις διαβολέμενες Παριζιάνες... Τι γοητεία στο προσώπιό της, τι άβυσσότητα στο βλέμμα της, και τι νοκοκομωμένη και σερνιότητα στο χοριόκιο ντύσιμό της!...

Σταμάτησε τον κορυό μονόλογό του, και βλέποντας την Ρόξ-Μαρί σαρμμένη άκόμα στα χαλινάρια, χαμώλεσε στοργικά. 'Η βστορα πωτενίχη του, εκείνη τη στιγμή, ένας βαθύς καμμός;... Γιατί;... Γιατί;

Θά σάς το εξήγησουν με άμειους, άγαπητοί μας άναγνώστες! Άντικρυ στο σπάτι της γοργάς μάνας του, βρισκόταν εν' άλλο φτωχικό μ' νοκοκομένο σπιτί, όλοστόλικο από άνομιμένες γλώσσες...

Μονάχη ιδιοκτήτρια του σπιτιού ήταν μιά δροσερή χωριατοπούλα, πεντάρφανη μ' μυαλόμνη, ή γλυκειά Ρόξ-Μαρί, άλλοτε ταχτική αντηρόφισσα του Ζάν—στα παιδικά τους παιχνίδια—και τώρα λογάρια με ήμερομύθιο σ' ένα άγροτικό άγρόκτημα...

Πάντα ο Ζάν την άπαιη σάν με ιδιόκτηση συγκίνησι, και συχνά την άποξήπιδες κάθε φορά που πήγαινε στο χωριό,

Μά δεν παραπονέθηκε διόλου για αυτό ο πονηρός πεντινιούριστας. Και σε λίγο παρουσιάστηκε μπροστά στο δούκα του Σατώ-Ρινόν, τον αθένητο, και του διηγήθηκε καταλεπτός τα πάντα. Να, ή κόρη του μαχαργιά της Καρόστρας θα θυμώτανε σ' όλη της τη ζωή την έσοδιχησι του περριοντιμένου Καζανόβα, ό όποιος την έρωξε, μ' ένα καταχθόνιο κώλο, στην άγκαλιά ένωσ ύπηρετή του!...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Άπαράτητον άπόκτημα διά κάθε ειθλιόηκην, είνε το έργον του γυνωσάδεχον κ. Π. Ν. Δνιοπούλου, υπό τον τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τό συντάξας ιδιότερος είνε τούς άναγνώστες μας.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Άπαράτητον άπόκτημα διά κάθε ειθλιόηκην, είνε το έργον του γυνωσάδεχον κ. Π. Ν. Δνιοπούλου, υπό τον τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τό συντάξας ιδιότερος είνε τούς άναγνώστες μας.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Άπαράτητον άπόκτημα διά κάθε ειθλιόηκην, είνε το έργον του γυνωσάδεχον κ. Π. Ν. Δνιοπούλου, υπό τον τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τό συντάξας ιδιότερος είνε τούς άναγνώστες μας.

Μά σπάνια τη συναντούσε: 'Η φιλεργη χωριατοπούλα έφενγε για το πατήμα που δοίλωνε βαθειά χαρμυμια μας. 'Όστόσο, φανταζόμαστε πως θυμότουσαν κι' οι δυό τους τ' άξέχαστα και ξέννοιαστα και τόσο έντυχιμένα παιδικά τους χρόνια, που τα πέρασαν πλάι-πλάι στο γραφικό τους χωριούδα, άχώρις στις χαρές και στα παιχνίδια.

Κι' όλοι ψιθυρίζαν με άνεπαιστη συγκίνησι, ένώ το γαϊδουράκι άπομνηνικά τους άφινε να τα σιγολένε, μασοουλίζοντας οαμμένο στις κορφοβίλες του δροσερού γρασιδιού:

—Θυμάστε, Ζάν...

—Θυμάσαι, Ρόξ-Μαρί...

—Τότε που άρρωστήσατε...

—Τότε που τρέχαμε εκεί...

—Τότε που χτυπήσατε τον Ζάν...

Κι' ό πρώιμος όλόκληρος φίλος χρώσωνε τις άφες άναμνήσεις τους με τις γλυκές χαμσορόβινες άχτινες του, ένώ τα πουλιά πιτιβίζαν χαρμυμια όλόγυρά τους, και τα λουλούδια του άγρου τίναζαν άνατριχισμένα απ' τους κάλινες τον τη νυχτερινή λάχνη, σκορπίζοντας συγχρόνως το άγνό τους μύρο στον άέρα...

Σεχώτρησαν όλότεια τα δυό αυτά παιδιά στον χείμαρρο των άναμνήσεων τους, κι' ή γαλήνια μέθη της στιγμής έκεινης ξεγαρομμένη με την οράσια καλσύνη της φύσεως όλόγυρά τους, τα γέμισε από άνεπαιστη έντυχία κι' από άμειμνη χαρά...

Και σόπασαν πάλι ξαφνικά: 'Η Ρόξ-Μαρί σαρμμένη στα χαλινάρια έκανε πώς τα ταχτοποιούσε άφρημένη, ένώ ο Ζάν κντιόντας την με λαχτάρα, έξακρίδωνε πώς δεν χρεαζόντουσαν—έκείνη τη στιγμή, τοίλχυστον—καμιά άπόλτος ταχτοποιία!...

—'Όστόσο, έλεγε μέσα του: —Πόσο είν' άμορφη ή γλυκειά μου Ρόξ-Μαρί!... Πόσο ξεχωρίζει απ' τις διαβολέμενες Παριζιάνες... Τι γοητεία στο προσώπιό της, τι άβυσσότητα στο βλέμμα της, και τι νοκοκομωμένη και σερνιότητα στο χοριόκιο ντύσιμό της!...

Ανέκδοτα απ' τη ζωή του Τρότσκι

(Γραμμένα από τον ίδιο)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΕΠΕΙΤΑ από δύο χρόνια όμως θυμήθηκα ξαφνικά αυτό το περιστατικό μέ-
 χρι της ελαχίστης λεπτο-
 μερείας. Και τότε για πρώτη φορά κατάλαβα ότι ο αξιωματικός αυτός ήταν ένας προδότης, ο οποίος είχε υποδείξει τηλεφωνικώς στους Λευκούς το σημείο που βρίσκονταν για να ρίξουν εκεί ακριβώς τις βόμβες τους. Άγνοα τι απέγινε από τότε.

Τη στιγμή που ξαναγύρισα στο θαρό-
 νι μου, αλλεπάλληλες ομοιορροντίες άκου-
 στηκαν απ' όλες τις μεριές. Έπρεξε
 στον εξώστη και είδα να πετάει από πλά-
 νω μας ένα αεροπλάνο των Λευκών, το
 οποίο, όπως φαινόταν, είχε βάλει στόχο
 το τράινο μας. Τρείς βόμβες έπεσαν ή
 μια κατόπιν της άλλης γύρω μας, δια-
 γράφοντας μεγάλα τόξα, μα χωρίς να
 κάνουν κακό σε κανένα. Συγχρόνως από
 τις στέγες των θαγόνων, πυροβολούσαν
 κατά το αεροπλάνο με βλήματα και πυ-
 ραυλάκια, χωρίς να μπορούν να το
 κάνουν τίποτε. Οι άντρες μας έκαναν
 σαν μεθυσμένοι και δυσκολεύτηκα πολύ
 να τους κάνω να πάψουν να πυροβολούν.
 Φαίνεται πως ο προδότης αξιωματικός
 είχε υποδείξει στους έγχθρους την ώρα
 που θα γύριζα στο θαρόνι μου.

Οι προδότες ενεργούσαν με μεγαλεί-
 τερη ασφάλεια. Όσο η στρατιωτική κα-
 τάσταση της Έπαναστάσεως γινόταν πιο
 απελπιστική.

Είχα πάρει μαζί μου στο τράινο μου
 καμιά πενήντα νέα, μέλη του κόμ-
 ματος της Μόσχας. Καθένας απ' αυτούς
 έκανε ότι μπορούσε και μ' έναν τρελό
 ήρωισμό άφηφουσαν ασυλόγιστα και
 τους πιο μεγάλους κινδύνους. Κοντά σ'
 αυτούς στρατοπέδευε το 4ο συντάγμα
 των Λεττόνων. Ήταν το χειρότερο απ' ό-
 λη την μεραρχία τους που είχε διαλυ-
 θεί. Οι στρατιώτες αυτοί κοιμόντουσαν
 στις λάσπες κάτω από την αδιάκοπη
 βροχή και ζητούσαν όλοένα να τους ά-
 ντικαταστήσουμε. Μά με ποιους; Στο τέ-
 λος ο διοικητής και με μια επιτροπή του
 συντάγματος μου ανακοίνωσαν ότι αν
 δεν αντικαθιστούσαμε το σύνταγμα αμέ-
 σως, «ή συνέπειες» θα ήταν επικίνδυνες
 για την Έπανασταση. Αυτό ήταν μια
 καθαρή απειλή. Εγώ τότε προσκάλεσα
 στο θαρόνι μου τον διοικητή του συντάγ-
 ματος και τον πρόεδρο της επιτροπής.
 Εκεί, με ύψος περίλυπο, υποστήριξαν
 τις απόψεις των. Άντί κάθε άλλης ά-
 παντήσεως τους είπα τότε ότι τους συλ-
 λαμβάνω. Συγχρόνως, ο διοικητής του
 τράινο μου τους άφωπλισε μπροστά μου.
 Δεν είμαστε παρά μόνον οι δύο μας στο
 θαρόνι. Όλη η άλλη ακολουθία μου πο-
 λεύουσε στο μέτωπο. Άν λοιπόν αυτοί
 τους οποίους συλλάβαμε, έπρόβλεπαν την
 πασομικρή αντίσταση, ή αν τί σύνταγμα
 λάβαινε το μέρος τους κι εγκατέλειπε
 τις θέσεις τους, ή κατάστασις θα γινόταν
 απελπιστική. Ο αναγκάζομασε να παρα-

δώσουμε το Σβιγιάσκ και την γέφυρα που
 διέσχισε το Βόλγα. Άν, μάλιστα, το
 τράινο μου κυριευόταν από τους έγχθρους,
 αυτό θα έξασκουσε ολέθρια επίδρασι στον
 στρατό.

Μά ή σύλληψις απέτυχε κι' έτσι τ' ά-
 ποφύγαμε όλ' αυτά. Την ίδια ημέρα,
 στην ήμερησία μου διαταγή, ανακοίνωσα
 ότι ο συνταγματάρχης θα παραπεμπόταν
 στο Έπαναστατικό Δικαστήριο. Μά κι'
 αυτό δεν συγκίνησε το σύνταγμα των
 Λεττόνων, το οποίο εξακολούθησε να πα-
 ραμένει στις θέσεις του.

Οι κομμουνιστάι εξόριζαν τους στρα-
 τιώτες να πολεμήσουν, τους παρακαλού-
 σαν, τους άπειλούσαν και τους έδιναν οι
 ίδιοι το παράδειγμα. Μά ήταν φανερό
 πως δεν έφτανε αυτό για να μεταβληθή
 ή κατάσταση των πνευμάτων. Χρειαζό-
 ταν να καταφύγουμε σε πολύ αυστηρά μέ-
 τρα. Συνέταξα λοιπόν την παρακάτω ή-
 μερησία διαταγή, ή οποία τυπώθηκε στο
 τυπογραφείο του τράινο μου και ή ο-
 ποία διαδόθηκε σ' όλους τους στρατιώ-
 τες:

«Δίνω την εξής προειδοποίηση: Άν
 κανένα τμήμα του στρατού υποχωρήσει
 χωρίς άνωτέρα διαταγή, ο κομισσάριος
 του αποσπάσματος αυτού θα τουφεκίζεται!

πρώτα και κατόπιν ο διοικητής του. Οι
 γενναίοι και ήξιοι στρατιώτες θα είνε
 τοποθετημένοι σ' επίκαιρα σημεία. Έ-
 τσι οι άνανδροι αυτοί που φοβούνται για
 το πετό τους και μίς προδίδουν, δεν θα
 ξεφύγουν απ' τις σφαίρες του. Έγγυώ-
 μαι γι' αυτό προσωπικώς σ' ολόκληρη
 την Έρυθρή Στρατιά.»

Η μεταβολή της καταστάσεως δεν έ-
 πηλθε μονομιάς. Όπως άλλωστε ήταν φυ-
 σικό, έπειτ' από την έκδοσι της διατα-
 γής αυτής. Μερικά αποσπάσματα εξακο-
 λουθούσαν να εγκαταλείπουν τις θέσεις
 τους χωρίς λόγο, ή διασκορπιζόντουσαν
 μόλις γινόταν μια ήπιοςήποτε σοβαρή
 σύγκρουσις. Έτσι το Σβιγιάσκ βρισκόταν
 σχεδόν στο έλεος των έγχθρων μας. Έ-
 πειδή μάλιστα υπήρχε κίνδυνος να αιχ-
 μαλωτισθή, το πλεμικό συμβούλιο της
 3ης στρατιάς με προσκάλεσε να εγκατα-
 λείψω το τράινο μου και να εγκαταστα-
 θώ σ' ένα βατόρι που είχαμε στο Βόλ-
 γα. Το μέτρο αυτό ήταν λογικό βέβαια
 μά εγώ άρνήθηκα γιατί φοβόμουν πως

θα έκανε κακή εντύπωσι σ' έναν στρατό
 ένκενυρισμένο σαν τον δικό μας σ' ελά-
 χιστα σίγουρο για τον έαυτό του.

Ακριβώς τότε, ή κατάσταση του με-
 τώπου επιδεινώθηκε ξαφνικά. Ένα νεο-
 φερμένο σύνταγμα, στο οποίο υπολογίζα-
 με έξαιρετικά, εγκατέλειψε τις θέσεις
 του με τον κομισσάριόν του και τον δι-
 οικητήν του έπικεφαλής, κυρίως, κατά
 την απειλή των λογγών, το βατόρι κι' έ-
 πιβιάστηκε σ' αυτό με την πρόθεσι να
 φύγη για το Νίζνι—Νοβγκόροντ.

Μια πνοή αγωνίας πέρασε άμέσως ά-
 πό το μέτωπο και όλων τα θέματα
 στρεφόντουσαν προς τον Βόλγα. Η κα-
 τάστασις φαινόταν περισσότερο από κάθε
 φορά απελπιστική. Ώστόσο, το έπιπ-
 λειο έμενε στην θέσι του, αν κι' έλπι-
 βρισκόταν σ' άπόστασι ενός χιλιόμετρου
 κι' ή οδίδες έσκαζαν κατά εκατοντάδες
 λόγυρά του.

Κατά την κρίσημν εκείνη στιγμή, κα-
 τέφυγα στον άναντικατάστατο άφρασι-
 μένο μου Μάρκιν, για τον οποίο μίλη-
 σα άλλοτε έκτενώς. Ο Μάρκιν μου συ-
 νέστησε να έχω έμπιστοσύνη σ' αυτόν.
 Μπαίνοντας λαμπόν σ' ένα πλοίαριο, το
 οποίο σε λίγες στιγμές μετέβαλε σε κα-
 νονοφόρο, κι' έχοντας μαζί του καμιά
 είκοσι καλούς πολεμιστάς πλησίασε το
 βατόρι με τους λιποτάκτες. Διευθύνον-
 τας τότε ένα κανόνι έναντίον τους, άξιω-
 σε την άμηση ύποταγή τους.

Έκείνη την στιγμή, όλα κρεμόντου-
 σαν από το αποτέλεσμα του τομήματος
 του Μάρκιν. Ένας μονάχα πυροβολισμός
 έφτανε για να προκαλέση την κατα-
 στροφή.

Ώστόσο, οι λιποτάκτες παραδόθηκαν
 χωρίς να προβάλουν αντίστασι. Το βα-
 πόρι πλησίασε στην ακτή κι' άρχισαν
 ν' αποβιβάζωνται ένας-ένας.

Άμέσως τότε συνέστησα ένα έκτακτο
 στρατοδικείο που καθόδικα εις θάνα-
 τον τον κομισσάριο, τον διοικητή και με-
 ρικούς από τους στρατιώτες του συντάγ-
 ματος. Χρειαζόταν, βλέπετε, φωτιά για
 να κλείση ή πληγή.

Κατόπιν εξέγησα στο σύνταγμα την
 κατάστασι χωρίς να κρύψω τίποτε, χω-
 ρίς να παρουσιάσω την κατάστασι λιγώ-
 τερο κρίσιμη απ' ό,τι ήταν. Τοποθέτησα
 μερικούς κομμουνιστάς μεταξύ των στρα-
 τιωτών του συντάγματος, ώρισαν καινούρ-
 γιο διοικητή του και το έστειλα πάλι
 στις θέσεις του.

Όλ' αυτά έγιναν τόσο γρήγορα, ώστε
 ο έγχθρος δεν μπορούσε να έπωφεληθή
 καθόλου από την μοναδική αυτή ευκαι-
 ρία.

Έπρεπε να οργανώσουμε άεροπορία
 και για τον σκοπό αυτό, προσκάλεσα τον
 μηχανικό-πλοίο Ακάσεφ. Άν κι' αναρ-
 χικός ο Ακάσεφ, εργαζόταν ώστόσο μα-
 ζύ μας. Έδειξε πρωτοβουλία και κα-
 τάρτιος τάχιστα έναν έναέριο στολίσκο.
 Χάρις σ' αυτόν, άποκτήσαμε επιτέλους
 έναν χάρτη του έγχθρου μετώπου κι' οι
 άρχηγοί της 3ης στρατιάς δεν ένεργού-
 σαν πια στα τυφλά.

Οι άεροπόροι μας τώρα πετούσαν κα-
 θε μέρα πάνω απ' το Κάζαν και το 6-μ-

βάριζαν, πανικοβάλλοντα τον πληθυσμό
 του. Άργότερα, όταν κυριεύσαμε το Κά-
 ζαν, μου έφεραν, μεταξύ άλλων ντοκου-
 μέντων, και το Ημερολόγιο μιας νεαρής
 αστής. Τις σελίδες, λοιπόν, του Ημερο-
 λογίου αυτού που ήταν άφιερωμένες στον
 πατριό, τον οποίο προκαλούσαν τ' αερο-
 πλάνα μας, τις διαδεχόντουσαν άλλες σε-
 λίδες άφιερωμένες σ' ένα...έρωτικό
 φλέρτ.

Στις 28 Αυγούστου, οι Λευκοί έπε-
 χείρησαν μια κυλιωτική κίνησι έναντίον
 μας. Έπικεφαλής ενός ισχυρού αποσπά-
 σματος, ο συνταγματάρχης Κάππελ, ο
 οποίος έγινε άργότερα ο φημισμένος στρα-
 τιγός της Λευκής Στρατιάς, έπωφελο-
 μενος της νύχτας, γλύστρησε πίσω μας,
 κυρίως τον μικρό σταθμό που ήταν έγ-
 γύστα σε μίς, κατέστρεψε την σιδηρο-
 δρομική γραμμή, άνέτρεψε τους τηλε-
 γραφικούς σήλους και άφου μίς έκοψε
 έτσι κάθε ύποχρήσι, έπετέθη κατόπιν
 κατά το Σβιγιάσκ.

Έπειδή φοβόμαστε μήπως εξασθενη-
 σουμε το μέτωπό μας, το οποίο δεν θα
 στείταν καθόλου, δεν ζήτησαμε απ' αυτό,
 παρά μόνον δυο-τρείς λόχους, ενώ συγ-
 χρόνως ο άρχηγός του τράινο μου συγ-
 κέντρωσε όσους άντρες βρέθηκαν μπρο-
 στά του στα θαρόνια και στον σταθμό,
 ακόμα και τον μάγειρό μας.

Εντυχώς είχαμε αρκετά όπλα, πυ-
 ραυλάκια και χειροβομβίδες και το
 πλήρωμα του τράινο μας άπετελείτο
 από καλούς πολεμιστάς.
 Έτσι, μπροστά σχεδόν στο τράινο
 μου, άρχισε μια μάχη που δάσταξε ό-
 κτω ολόκληρες ώρες. Είχαμε αρκετά
 θύματα κι' από τις δυο μεριές και στο
 τέλος ο έγχθρος άποκαυμμένος όπισθο-
 χώρησε.

Εντωμεταξύ, ή διακοπή κάθε επικοι-
 νωίας με το Σβιγιάσκ, είχε προκαλέσει
 στην Μόσχα τεραστία συγκίνησι. Δεν ή-
 ξεραν τί είχαμε άπογίνει και μίς έστελ-
 ναν όλοένα διαστικά μικρά αποσπάσματα
 ή ενόχους.

Σε λίγο κατορθώσαμε να επιδιορθώ-
 σουμε την σιδηροδρομική γραμμή κι' έ-
 τσι τα νεοφερμένα στρατεύματα ένώθη-
 καν μαζί μας.

Εντωμεταξύ, ή έφημερίδες του Κά-
 ζαν έγραφαν ότι όλες μου ή συγκοινωνι-
 νίες είχαν κοπεί, ότι ήμουν αλχημάλωτος.
 Ότι είχα σκοτωθεί, ότι βραπέτευσα με ά-
 εροπλάνο κι' ότι πρόφτασαν να κρατή-
 σουν ως τρόπαιο τον σκύλο μου. Το ώ-
 ραιο είνε ότι δ...σκύλος μου, καθώς έ-
 γραφαν οι έγχθροι μίς, αλχημάλωτηκε
 και σε όλα τ' άλλα μέτωπα του έμφυ-
 λίου πολέμου. Την μια φορά τον περιέ-
 γραφαν ως μπουλντόγκ χρώματος σκο-
 λάτας, την άλλη ως φός-τερριέ και την
 άλλη ως σκυλί του Αγίου Βερνάρδου.
 Έγώ γελοῦσα με όλ' αυτά, γιατί ή αλή-
 θεια είνε ότι δεν είχα ποτέ μου σκύλο.

Κατά την πιο κρίσιμη νύχτα της πα-
 ραιονής μου στο Σβιγιάσκ, καθώς γύρι-
 ζα από την περιπολία μου στις τρείς με-
 τὰ τα μεσάνυχτα, άκουσα, έξαφνα, μέσα
 στο θαρόνι του τράινο όπου ήταν εγκα-
 τεστημένη ή διεύθυνσι των επιχειρή-
 σεων, μια φωνή πολύ γνωστή μου να λέη
 έντονα: *

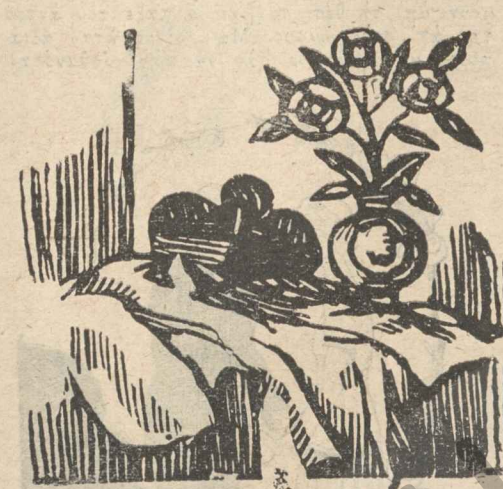
—Θά τραβήξω τόσο μακριά το παι-
 γνίδι του, ώστε θα καταστραφή, και θα
 καταστρέψω και μίς μαζί του... Άκού-
 στε με έμένα ποτ' σας το λέω...
 Στάθηκε καταπληχτος μπρός στο κα-
 τώφλι της πόρτας. Μπροστά μου, γύρω
 από ένα τραπέζι, σκυμμένοι πάνω από

κάποιο χάρτη, βρισκόντουσαν δυο νεαροί
 αξιωματικοί του γενικού επιτελείου. Αυ-
 τός που τους μιλούσε έτσι ήταν σκυμμέ-
 νος προς αυτούς, μισοακουμπισμένος στο
 τραπέζι και μόν γύριζε τα νύχτα. Χωρίς
 άλλο είδε την ξαφνική έκπληξι που ζω-
 γραφίστηκε εκείνη την στιγμή στα πρό-
 σωπα των συνομιλητών του, γιατί άμέ-
 σως γύρισε το κεφάλι του προς την
 πόρτα.

Ήταν ο Μπλαγκονρόβωφ, πρώην ύπο-
 λοχαγός του τσαρικού στρατού και νεο-
 φώτιστος μπολσεβίκος, κομισσάριος στο
 επιτελείο.

Μόλις μ' αντίκρυσε, ο τρόμος κι' ή
 νεροπή ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.
 Ός κομισσάριος που ήταν, είχε άπο-
 στολή ν' άναπερώνη τον ζήλο και το
 ήθικό των αξιωματικών. Άντί αυτού ό-
 μως, σε μια τόσο κρίσιμη στιγμή τους έ-
 ξερέβιζε έναντίον μου (γιατί για μένα
 τους μιλούσε) και τους παρώτρυνε να λι-
 ποτακτήσουν.

Μολονότι τον είχα πιάσει επ' αυτοφώ-
 ρω, δεν έπίστευα ούτε στα μάτια μου,
 ούτε στ' αυτιά μου. Ο Μπλαγκονρόβωφ
 κατά το 1917, είχε διακριθεί ως μαχη-
 τικώτατος έπαναστάτης. Ήταν κομισσά-
 ριος στο φρούριο Πετρού και Παύλου,
 κατά τις ημέρες του πραξικοπήματός
 μας του Οκτωβρίου και μίς είχε ύπο-

στηρίζει. Κατόπιν του είχα αναθέσει ά-
 ποστολές βαρυτάτης εθύννης, και πάντα
 τα είχε καταφέρει καλά.

Μια μέρα μάλιστα είχα πει στον Λέ-
 νιν, άστειεύόμενος:

—Ένας αξιωματικός σαν κι' αυτόν
 μπορεί να γίνει μια μέρα Ναπολέων. Τά
 όνόματά τους, μάλιστα, ταιριάζουν.
 Μπλαγκονρόβωφ σημαίνει σχεδόν Βονα-
 πάρτης (*).

Ο Λένιν γέλασε στην αρχή μ' αυτή
 την σύγκρισι, μά κατόπιν, παίρνοντας ό-
 φος σοβαρό, μου έπρε με ύψος σχεδόν ά-
 πειλητικό:

—Ε, λοιπόν, έμεις θα τους όδλωνε
 στην θέσι τους τους Βοναπάρτηδες.

Τον Μπλαγκονρόβωφ έπίσης έστειλα
 στο άνατολικό μέτωπο, όταν μίς πρόδω-
 σε εκεί ο Μονρόβιεφ. Πριν φύγει, του έ-
 ξεγηούσα στο Κρεμλίνο τί έπρεπε να κά-
 νει. Τότε έκείνος μου έπρε με κάποια
 δυστροπία:

—Όλ' αυτά γίνονται γιατί ή Έπα-
 ναστασις βρίσκεται προς την όβσι της.
 Αυτά λεγόντουσαν στα 1918.

—Είνε δυνατόν, τον ρώτησα, άρανα
 κτισμένος, ν' άπογοιτευθήκατε τόσο γρή-
 γορα;

(*) Πράγματι, ρωσικά το όνομα Μπλαγκονρόβωφ
 έχει την ίδια περίπου σημασία με το Ιταλικό Μπονο-
 ναπάρτε.

Τότε ο Μπλαγκονρόβωφ, σαν να με-
 τάνιωσα, άλλαξε τόνο άμέσως και μου
 ύποσχέθηκε να κάνη ό,τι του ζητούσα.
 Έτσι ήσυχασα.

Και να που τώρα, στις πιο κρίσιμες
 στιγμές, τον είχα πιάσει ν' άς προδί-
 δη. Βγήκαμε μαζί στον διάδρομο του
 τράινο για να μνή ξεγηγηόμαστε μπροστά
 στους αξιωματικούς.

Ο Μπλαγκονρόβωφ, τρέμοντας, παλι-
 δνός, έφερε το χέρι του στο πηλίκιό
 του.

—Μην με παραδώσετε στο στρατοδι-
 κείο! μου επαναλάμβανε με ύφος άπελ-
 πισμένο. Είμαι άξιος, βέβαια, για κάθε
 τιμωρία... Μά στείλτε με ως στρατιώτη
 στην πρώτη γραμμή.

Είχα πείσει οίκοιτά έξω στην προφη-
 τεία μου: ο ύποψήφιος μου Ναπολέων
 δεν ήταν παρά μια μουσκαμένη γάτα...

Δεν τον έστειλα στο στρατοδικείο, μά
 τον μετέθεσα σε μια άνευθυνη θέσι όπου
 θα ήταν ακίνδυνος.

Σήμερα, ο Μπλαγκονρόβωφ είνε ένα
 από τα μέλη της Γκεπεού και στυλοβά-
 της του Σταλινικού καθεστώτος.

Η τύχη της Έπαναστάσεως κρινόταν
 μεταξύ του Σβιγιάσκ και του Κάζαν.
 Δεν υπήρχε κανένας δρόμος ύποχωρήσε-
 ως για μίς εκτός από το Βόλγα. Το έ-
 παναστατικό Σοβιέτ του στρατού είχε
 διακηρύξει ότι το ζήτημα της άσφα-
 λείας μου στο Σβιγιάσκ δυσκόλευε την
 έλευθερία της δράσεώς του κι' επέμενε
 να εγκατασταθή στο Βόλγα. Αυτό ήταν
 δικαίωμα του Σοβιέτ, έφθον άλλωστε ή
 παρουσία μου δεν θα στενοχωρούσε τους
 άρχηγούς των στρατευμάτων, ούτε και
 θα περιώριζε την έξουσία τους.

Συμμορφώθηκα, λοιπόν, με την επιθυ-
 μία τους κι' επιβιάστηκε, όγι στο βα-
 πόρι που ήταν έτοιμασμένο για μένα μίς
 σ' ένα τορπιλλόβλο.

Πράγματι, τέσσερα μικρά τορπιλλόβ-
 λα είχαν μεταφερθεί με μεγάλες δυσκο-
 λίες και συγχρόνως πολλά ποταμιόπλοια
 είχαν εξοπλιστεί με πυροβόλα και
 κανόνια.

Ο στολίσκος αυτός, υπό την άρχηγία
 του Ρασκολνίκωφ, έπιχειρούσε εκείνη
 την νύχτα, μια έπιθεσι κατά του Κά-
 ζαν. Έπρεπε όμως να περάσουμε μπρός
 απ' τις άποκρημνες ακτές, στις όποιες
 ήταν εγκατεστημένες ή πυροβολαρχίες
 των Λευκών. Πέρ' απ' τις ακτές αυτές,
 το ποτάμι έστριβε και γινόταν ακόμα πιο
 πλατύ. Εκεί βρισκόταν ο στολίσκος των
 έγχθρων και, στην άντικρυνή όψη, το
 Κάζαν.

Τά καρδιά μας άρχισαν να προχω-
 ρούν το ένα πίσω απ' το άλλο, με σδυ-
 σμένα τα πότα. Δυο γέροι πλοίοι του
 Βόλγα στεκόντουσαν πλάι στον καπετά-
 νιο. Τους είχαμε πάρει διά της βίας, εί-
 χαν έναν θανάσιμο φόδο, μίς μισούσαν,
 καταριόντουσαν την ύπαρξή τους, έρε-
 μαν... Ώστόσο, όλα τώρα εξαρτιόντου-
 σαν απ' αυτούς. Ο καπετάνιος τους θύ-
 μιζε κάθε τόσο ότι θα τους θανάτωνε ά-
 μέσως άπάνω στην γέφυρα, αν μίς έρρι-
 χναν σε καμιά άμμουδιά.

Είχαμε φτάσει άπέναντι σε μια ακτή
 που διαγραφόταν συγκεκριμένα μέσα
 σκοτάδια, όταν, έξαφνα, αλλεπάλληλα
 βλήματα πυροβόλων άρχισαν να
 μαστιγώνουν το ποτάμι. Συγχρόνως ένας
 κανονιοβολισμός άντήχησε. Εμείς προ-
 χωρούσαμε άσπηλοι. Πολλές σφαίρες
 χτυπούσαν στο κρηπίδιον της γέφυρας
 που μίς προστάτευε ως την μέση και γι
 αυτό αναγκαστήκαμε να σκύψουμε.

(Ακολουθεί)

MBRA

Ὁ Ἀνδρέας βοήθησε τὴ μνη-
σπὴ του νὰ φορέσῃ τὸ γούνισμα
ἐπανωφόρι της.

λύσεις και ελπίε στη ρεύουν...

MBRA

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ Ο ΜΕΝΤΙΝΕ

ΠΙΝ από μερικά χρόνια, ο φίλος μου και παλιός συμμαθητής Μεντίνε, είχε διορίστη υπάλληλος σε κάποιο υπουργείο. Έξασπασμένος όμως πάντα να είναι ο ίδιος που ήταν και στο σχολείο, δηλαδή το πιο ταπεινό πλάσμα που μπορεί κανένας να φανταστεί. Έτσι βέβαια η ιδιότης του αυτή να του χρησίμευε πολύ για να γίνει δημοφιλής υπάλληλος, αφού για το επάγγελμα αυτό είχε τη μόνη αναγκαία διαστροφή, εκτός από την ταπεινότητα. Ο Μεντίνε είχε και μ' άλλη, επίσης κακή συνήθεια, την οποία άσχετα στα θρανία του σχολείου: Έγραφε στίχους. Ομοίως, μάλιστα, ότι στην τελευταία τάξη του γυμνασίου είχαμε σκεφθεί να γράφουμε μαζί μια ύπεροχη υπόθεσι πεντάσκατης τραγωδίας που λογαριάζαμε να τη δώσουμε να παιχθεί στη Γαλλική Κομωδία. Μά η τραγωδία αυτή έγινε άφορη να φάμε μια γενναία κατσάδα από τον καθηγητή μας των λατινικών.

Μια μέρα λοιπόν, ενώ ο Μεντίνε καταγινώταν ανάμεσα στους συναδέλφους του με τις συνήθειες του σχολείου, με το να κυττάει δηλαδή να πετάνε ή μιγες, ένας κληρικός μπήκε στο γραφείο και με τόνο επίσημο και ψηφικό, του είπε ότι τον ζητούσε ο τιμητάρχος. Οι συνάδελφοί του κίνησαν περιέργια το κεφάλι τους: το να τον φωνάζει ο τιμητάρχος ήταν κακό σημάδι. Κάποια καταστροφή επέκειτο, διχώς άλλο...

Ο Μεντίνε, με το κεφάλι σκυμμένο, μπήκε στο δωμάτιο του τιμητάρχου του. Ύστερα από δέκα λεπτά αναστή, αφού ο κ. τιμητάρχος τελείωσε την δήθεν ανασήλωση διαφόρων φανταστικών φαινομένων, ήρθε το πρόσωπό του. Ένα πρόσωπο σπουδαίου ανδρός, ήλπιον, που ήταν κολλημένη, σαν μάσκα, η έκφραση του απορροιασμένου, διάφοσε και ξαναδιώρισε τα γνωστά του στη γαμψή αξιοκρατική του μάτη, και τέλος ξεπλώθηκε στην πολυθρόνα του, πατώντας στα δάχτυλά του ένα μολύβι. Η στάση και η κινήσεις αυτές ήταν τα προσηνύματα ενός από τους λόγους εκείνους, τους κύριους και αποτελεσματικούς, τους οποίους συνήθιζε τόσο ο κ. τιμητάρχος. Ο Μεντίνε ανατίναξε.

«Κύριε, άρχισε να του λέει ο τιμητάρχος, είστε ένας υπάλληλος άκριβης, πεθορικός, εύγενής, το άναγνώριζο, άλλ' έχετε ένα ελάττωμα, ένα μεγάλο ελάττωμα, ένα πολύ μεγάλο ελάττωμα: γράφετε στίχους. Το ελάττωμα αυτό εινε αντίθετο προς όλες τις ιδιότητες που απαιτείται το επάγγελμα του δημοσίου υπαλλήλου. Κύριε, η συνηγορία (το συνηγορία) το είπα με τον έδιο τόνο που θα έπρεπε το «ελάττωμα», δεν οδηγεί ποτέ μονάχα στα ύψηματα και στις σοφίες, στο νοσοκομείο, και κάποτε στο φρενοκομείο, και προκαλεί μια άνοηση του εργαζομένου, έντελως άνοησία που την ήρεμία που απαιτείται το επάγγελμα μας.

«Θα μου άπαντήσετε ότι δεν έχετε τί να κάνετε και ότι δεν έχετε πώς να σκοτώσετε τον καιρό σας. Το ξέρω πολύ καλά. Μά τι διαβολό! Θα μπορούσατε να γράψετε να κάνετε ότι και οι άλλοι συνάδελφοί σας, κύριε: να κόβετε τα νύχια σας, να έχετε το μολύβι σας, να γράφετε στους φίλους σας, να μετράτε πόσα σελίδα με στωική ού-

ρά περνούν χωρίς από τα παράθυρά σας. Έτσι θα είστε χρησιμός στην υπηρεσία σας και θα προδίδετε πολύ σύντομα.

«Δεν έγραφα ποτέ στη ζωή μου στίχους, κύριε, και ούτως ή άλλως είμαι τιμητάρχος και παρασημοφορημένος με τη Λεγεώνα της Τιμής. Με καλούν στα επίσημα γεύματα και δίνω κι' εγώ εσπερίδες, τις οποίες τιμούν και υπουργοί, και θα παντρεύω τις κόρες μου με ανδράποους της ανώτερης κοινωνικής τάξεως. Η δημοσιότητα ληρία άδερφεί παντού, κύριε, ή ποιήσεις ποτέ δεν...

«Μ' αυτό, θα καταλαβαίνετε τώρα και σεις πολύ καλά, ότι μάς εινε αδύνατον να διατηρήσουμε στους κόλπους μας έναν υπάλληλο που έχει τάσεις τόσο ασυνήθιστους με τη σοβαρότητα του δημοσιονομικού υπαλλήλου. Κύριε, με λύπη μου λαμβάνω την τιμή να σας άποχαιρετήσω».

Ο Μεντίνε είχε μερικά οκτώλεπτα που τον έπεριεραν να ξησικήσει με τη βδομάδα μετά την παύση του.

Όταν όμως σάθιραν τα λεπτά του, τον είδα έγραφα μια μέρα να δομάει σαν σφύριγμα στην κάμαρά μου και να πέφτει στη μοναδική μου καρέκλα, πρόγραμμα που μ' άναγκασε να καθήσω εγώ στο καρέβάτι.

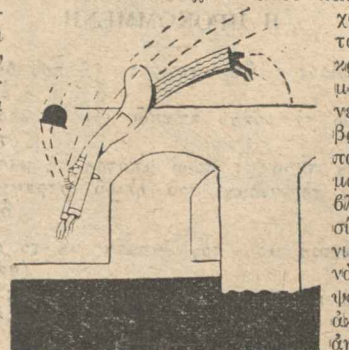
«Φίλε μου, φώναζε, είμαι χαμένος! Δανάεισέ μου ένα λουδοβίκο ή δώσε μου τα πιστόλια σου!

—Καλέ μου Μεντίνε, του άποκοιμήθηκα, έρεεις τί άγία σου έχω, μά δεν μπορώ να σου δανείσω ένα λουδοβίκο, γιατί τα χαρτιά μένα αυτά έχουν κεραιώματα δεν τα γνώρισε ποτέ το πούγγι μου... Δεν μπορώ επίσης να σου δανείσω τα πιστόλια μου, γιατί εινε οικογενειακά κειμήλια και γιατί, άλλωστε, δεν έπαυσα να έχω την τύχη ότι συντελέσει στην τόσο πρόσφορο θάνατο μιας από τις μεγαλύτερες μέλ- λουσες ποιητικές δόξες της Γαλλίας.

Το τελευταίο αυτό επιχείρημα φάνηκε ότι ήταν πιο πειστικό και απέτρεψε τον Μεντίνε από την έκταξή του άπονενομένου διαβήματος που μελετούσε. Η αλήθεια όμως εινε ότι χάρις στη βαθιά πείρα που μολύθηκε τριανταπέντε χρόνων έπαρής με τους άνδρες, έχανα την αβίασθη σκέψη: Ο φιλάρετος από δω λέει πως θα σκοτωθώ, άλλ' αυτά τα πράγματα λέγονται μονάχα, μά δεν γίνονται ποτέ. Το μόνο λοιπόν που θα κάνω, θα εινε να πού- λισα τα πιστόλια μου

Είμαι τιμητάρχος και παρασημοφορημένος με τη Λεγεώνα της Τιμής.

Σκέφτηκα βέβαια να πέρω στο Σηκούνα...

στον πρώτο πάληση που θα συναντήσω και να τραγανίσω τα λεγά που θα πάρω. Φίλε μου Μεντίνε, όλα κι' όλα, μά κορόδο εγώ δεν γίνονται...

Ύστερα από λίγους καιρός, καθώς έκαγα μια μέρα περίπου, πούλ τους του Σαιν-Κουκουρά, θέλοντας να απολαύσει τη δροσιά που αναδίνεται από τα χορτάκια, τα ραντιμένα ακόμα από την άνοιξη λάχνη, το μάτι μου έπεσε σ' ένα σχοινί που κρεμόταν απ' το μεγαλύτερο κλάδο ενός δέντρου. Η περιέργια μου κινήθηκε αμέσως. Πλησίασα λοιπόν και είδα ότι το σχοινί ήταν ένας βρόγχος περασμένος στο κλαρί. Σήμωσα ακόμα περισσότερα και τότε είδα στη ρίζα του δέντρου, πάνω στο που προσεγγίκα...

Είπα στο φίλο μου μερικά παρήγορα και εμψυχωτικά λόγια και ύστερα συνεχίσαμε μαζί τον περίεργο και τραβήξαμε ως την Τουσέ για να γεμιστούμε.

Έτσι, κατά καλή τύχη συναντήσαμε τον σηματοδότη διευθυντή της εφημερίδας, στην άσκη δημοσίου τα σχολαστήρια μου.

Ο Μεντίνε που εινε ένας πολύ έξυπνος νέος όταν έφαι καλά άρεσε τον σηματοδότη διευθυντή της εφημερίδας, στην άσκη δημοσίου τα σχολαστήρια μου.

Και τώρα ο Μεντίνε έφτασε να πληρώνεται 10 φράγκα τον μήνα, ενώ εγώ πληρώνομαι ακόμα για την πεζογραφία μου μια δεκάρα την άρδα! Έχει ένα θαυμάσιο δρόμο καρέβάτι, ενώ εγώ κοιμώμαι ακόμα σ' ένα σιδερένιο παληοκαρέβάτι, και εινε ντυμένος πάντα της ώρας, ενώ εγώ φορώ παντελόνια αλαντίς τριμμένα! Μά το πιο ξεφρενικό απ' όλα εινε, ότι χτες ακόμα μ' έβαλε να πληρώσω στο καφενείο τα δεκάκια που του χρωστώ από το μπιλιάρδο, έδω και δώδεκα μήνες!

Μόλις κρατιέμαι από τη φούρα μου. Μά θάρη μια στιγμή, το ασηνάκι μου, που θα ξεσπάσω, που θα γινω έξω φρενών, και που θα το φωνάζω κατάμουτρα:

—Φίλε μου Μεντίνε, μπορεί να ειναι ένας πρώτης τάξεως ποιητής, μά ειναι, με το σημάδεο, και ένας πρώτης τάξεως γαϊδάρης!

καλλιτεχνική φύση μου. Πήρα αυτό το σχοινί και ήρθα έδω πέρα να κρεμαστώ. Μά, που να πάρω ο διάβολος, εινε τόσο άμορφη η φύση το πρωί! Πού να βρής το κουράγιο να κρεμαστώ; Παράτησα λοιπόν την κρεμάλα και άρχισα να γράφω στίχους. Τόχει η μοίρα μου, βλέπεις: όλες μου η σπουδαίες επιχειρήσεις, ό,τι γενναίο, ό,τι ανδρικό, ό,τι σοβαρό πάω να κάνω, που το καλά ή καταραμένη αυτή ποιήσι!

Είπα στο φίλο μου μερικά παρήγορα και εμψυχωτικά λόγια και ύστερα συνεχίσαμε μαζί τον περίεργο και τραβήξαμε ως την Τουσέ για να γεμιστούμε.

Έτσι, κατά καλή τύχη συναντήσαμε τον σηματοδότη διευθυντή της εφημερίδας, στην άσκη δημοσίου τα σχολαστήρια μου.

Ο Μεντίνε που εινε ένας πολύ έξυπνος νέος όταν έφαι καλά άρεσε τον σηματοδότη διευθυντή της εφημερίδας, στην άσκη δημοσίου τα σχολαστήρια μου.

Και τώρα ο Μεντίνε έφτασε να πληρώνεται 10 φράγκα τον μήνα, ενώ εγώ πληρώνομαι ακόμα για την πεζογραφία μου μια δεκάρα την άρδα! Έχει ένα θαυμάσιο δρόμο καρέβάτι, ενώ εγώ κοιμώμαι ακόμα σ' ένα σιδερένιο παληοκαρέβάτι, και εινε ντυμένος πάντα της ώρας, ενώ εγώ φορώ παντελόνια αλαντίς τριμμένα! Μά το πιο ξεφρενικό απ' όλα εινε, ότι χτες ακόμα μ' έβαλε να πληρώσω στο καφενείο τα δεκάκια που του χρωστώ από το μπιλιάρδο, έδω και δώδεκα μήνες!

Μόλις κρατιέμαι από τη φούρα μου. Μά θάρη μια στιγμή, το ασηνάκι μου, που θα ξεσπάσω, που θα γινω έξω φρενών, και που θα το φωνάζω κατάμουτρα:

—Φίλε μου Μεντίνε, μπορεί να ειναι ένας πρώτης τάξεως ποιητής, μά ειναι, με το σημάδεο, και ένας πρώτης τάξεως γαϊδάρης!

Μόλις κρατιέμαι από τη φούρα μου. Μά θάρη μια στιγμή, το ασηνάκι μου, που θα ξεσπάσω, που θα γινω έξω φρενών, και που θα το φωνάζω κατάμουτρα:

—Φίλε μου Μεντίνε, μπορεί να ειναι ένας πρώτης τάξεως ποιητής, μά ειναι, με το σημάδεο, και ένας πρώτης τάξεως γαϊδάρης!

Ο περίφημος δόκτωρ Λέττιν, ο ιδρυτής των θαλασσιών θεραπευτηρίων του Μωγκράτ, έληγονόμηνε από τον κατέρα τον μια περιουσία, άποτειομένη εξ έλκελλοιου σχεδόν από... δούλους, που είχε σ' ένα ύποστατικό του στη Ζαμιάνα.

Όταν όμως ο Λέττιν, που ήταν ακόμα νεαρός γιατρός, πήγε στις Δυτικές Ινδίες για να παραλάβει την περιεργή εκείνη κληρονομία, άπελευθέρωσε τους δούλους, μολονότι αυτοί ήσαν προσημνισμένοι να τον ακολουθήσουν. Ο δόκτωρ Λέττιν έμεινε τότε άριστος καιρό στη Ζαμιάνα, προσφέροντας δωρεάν τα ιατρονομικά του φάρτα στους δυστυχισμένους ιδιογενείς. Ο ίδιος έζησε λιτότητα σαν άσκητής. Ένας βιογράφος του λέει ότι ο Λέττιν έγινε θεληματικά ζητιάνος, ενώ έκαταλλεόμενος τους δούλους του, μπορούσε να γίνη πάμπλουτος.

Αυτό όμως δεν το έπείρασε ποτέ ο άνθρωπος του αγαθού γιατρού, ο οποίος έπέστρεψε στην Εδωάρτη, αν όχι πλούσιος από χρήματα, άλλ' από γνώσεις και επιστημονικές παρατηρήσεις.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΑΡΠΑΞΑΝΕ ΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ

(Άρθρο του Άγγλου άντισυνταγματάρχου Ούιλλιομ Ρίγκμπυ)

ΔΩ και λίγα χρόνια ύπηρετούσα στη Ροδεσία της Νοτίου Άφρικής. Το σύνταγμα μου βρισκόταν κατασχετημένο από τους άγγλους. Παράτησα λοιπόν την κρεμάλα και άρχισα να γράφω στίχους. Τόχει η μοίρα μου, βλέπεις: όλες μου η σπουδαίες επιχειρήσεις, ό,τι γενναίο, ό,τι ανδρικό, ό,τι σοβαρό πάω να κάνω, που το καλά ή καταραμένη αυτή ποιήσι!

Είπα στο φίλο μου μερικά παρήγορα και εμψυχωτικά λόγια και ύστερα συνεχίσαμε μαζί τον περίεργο και τραβήξαμε ως την Τουσέ για να γεμιστούμε.

Έτσι, κατά καλή τύχη συναντήσαμε τον σηματοδότη διευθυντή της εφημερίδας, στην άσκη δημοσίου τα σχολαστήρια μου.

Ο Μεντίνε που εινε ένας πολύ έξυπνος νέος όταν έφαι καλά άρεσε τον σηματοδότη διευθυντή της εφημερίδας, στην άσκη δημοσίου τα σχολαστήρια μου.

Και τώρα ο Μεντίνε έφτασε να πληρώνεται 10 φράγκα τον μήνα, ενώ εγώ πληρώνομαι ακόμα για την πεζογραφία μου μια δεκάρα την άρδα! Έχει ένα θαυμάσιο δρόμο καρέβάτι, ενώ εγώ κοιμώμαι ακόμα σ' ένα σιδερένιο παληοκαρέβάτι, και εινε ντυμένος πάντα της ώρας, ενώ εγώ φορώ παντελόνια αλαντίς τριμμένα! Μά το πιο ξεφρενικό απ' όλα εινε, ότι χτες ακόμα μ' έβαλε να πληρώσω στο καφενείο τα δεκάκια που του χρωστώ από το μπιλιάρδο, έδω και δώδεκα μήνες!

Μόλις κρατιέμαι από τη φούρα μου. Μά θάρη μια στιγμή, το ασηνάκι μου, που θα ξεσπάσω, που θα γινω έξω φρενών, και που θα το φωνάζω κατάμουτρα:

—Φίλε μου Μεντίνε, μπορεί να ειναι ένας πρώτης τάξεως ποιητής, μά ειναι, με το σημάδεο, και ένας πρώτης τάξεως γαϊδάρης!

Μόλις κρατιέμαι από τη φούρα μου. Μά θάρη μια στιγμή, το ασηνάκι μου, που θα ξεσπάσω, που θα γινω έξω φρενών, και που θα το φωνάζω κατάμουτρα:

—Φίλε μου Μεντίνε, μπορεί να ειναι ένας πρώτης τάξεως ποιητής, μά ειναι, με το σημάδεο, και ένας πρώτης τάξεως γαϊδάρης!

Ο περίφημος δόκτωρ Λέττιν, ο ιδρυτής των θαλασσιών θεραπευτηρίων του Μωγκράτ, έληγονόμηνε από τον κατέρα τον μια περιουσία, άποτειομένη εξ έλκελλοιου σχεδόν από... δούλους, που είχε σ' ένα ύποστατικό του στη Ζαμιάνα.

Όταν όμως ο Λέττιν, που ήταν ακόμα νεαρός γιατρός, πήγε στις Δυτικές Ινδίες για να παραλάβει την περιεργή εκείνη κληρονομία, άπελευθέρωσε τους δούλους, μολονότι αυτοί ήσαν προσημνισμένοι να τον ακολουθήσουν. Ο δόκτωρ Λέττιν έμεινε τότε άριστος καιρό στη Ζαμιάνα, προσφέροντας δωρεάν τα ιατρονομικά του φάρτα στους δυστυχισμένους ιδιογενείς. Ο ίδιος έζησε λιτότητα σαν άσκητής. Ένας βιογράφος του λέει ότι ο Λέττιν έγινε θεληματικά ζητιάνος, ενώ έκαταλλεόμενος τους δούλους του, μπορούσε να γίνη πάμπλουτος.

Αυτό όμως δεν το έπείρασε ποτέ ο άνθρωπος του αγαθού γιατρού, ο οποίος έπέστρεψε στην Εδωάρτη, αν όχι πλούσιος από χρήματα, άλλ' από γνώσεις και επιστημονικές παρατηρήσεις.

Ελάιγε και ξεφάνιζε με τρώο. Σήμωσα και τον φίλο μου και σκόπευσα, αν κι' ήξερα πως δεν μπορούσα να κάνω τίποτε, γιατί το δ-πλο μου ή-αν για πουλιά. Άσπασο, ή θέα μου τρώαζε τόσο τον πύθη-κο, ώστε παράτησε το παιδάκι κι' έφυγε τρέχοντας σαν άστραπη.

Η γυναίκα όμως το ε προς έ-μένα, και, κλαίγοντας, γονάτισε, ά-γκάλιασε τα γόνατά μου και τα φι-λούσε, λέγοντάς μου, ότι στο έξιξι-αυτή και όλη η οικογένειά της θα ή-τανε σκλάβοι μου, για όλη τη ζωή τους.

Φαίνεται πως είχε αφήσει το παι-δί της λίγα μέτρα από πέρα, ενώ έ-κλεινη άφρονε το χωράφι της, δ-ταν προβάλε ξαφνικά ο πύθηκος. Ή-ταν ένας απ' τους μεγαλύτερους πύθη-κους που είχα ιδεί σ' όλη την Άφρική.

Συνώδυνσα τη γυναίκα, ως το χωράφι της και στο δρόμο συλλογιό-μουν την αποκάλυψη που μου είχε γίνει. Άφου ο πύθηκος έπεσε πάνω με της άρπάξη το παιδί, αυτό σή-μαινε ότι δεν ή-ταν πρώτη φορά που συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα.

Άρα, και το λευ-κό ζωντανό πράγ-μα, που είχα ιδεί στην άγκαλιά της πύθηκος, λίγες θι-δ ομιάδες πιο πρίν, ή-ταν παιδί άνδρικού.

Όστόσο, η γυ-ναίκα αυτή μου έλεγε, πως ή-αν η πρώτη φορά που πύθηκος είχε επι-χειρήσει ν' άρ-πάξη παιδί ίθα-γενών, μολονότι ο πύθηκος, όταν βλέπουν γυναίκες μόνες στα χωρά-φια, συχνά άρ-πούν καταπάνω τους και τις δι-άχνουν για να φάνε τα σπαρτά.

Έγώ, όμως, εί-χα πάρε την ά-πάφασί μου να διαλέξω τον τά-μυστήριο και να σώσω το παιδάκι—άν ή-ταν πραγ-ματικώς παιδάκι—απ' τους πύθη-κους. Μόλις γύρι-σα στο στρατόπεδο, διάλεξα τρεις στρατιώτες μου για να με συνο-δεύουν την άλλη μέρα, κι' έστει-λα να παρακαλέσω ένα φύλαρχο απ' τα περίχωρα να μου δανείσει και-μια πενήντα άνδρων τους, που θα χρησιμοποιούσε για να δώσουν την άγέλη των πύθηκων από όλη τη άλλα μέρη και να την φέρουν στο σημείο εκείνο που θα είχα στή-σει έναν κατσίκο με τους τρεις άν-δράτους μου.

Προί-προι την επομένη ο φύ-λαρχος μου έστειλε τους πενήντα-ι-περαστικούς χωράφες, συνοδευόμε-νος από φύλακτά, σαν γαργαλάτα σκλ-υλιν. Όμωρα καλαπίζοντας, και, μόλις έβγαινε σ' ένα ύψωμα, δέ-κονα σ' άπόσταση λίγων μέτρων το πιο περίεργο θέαμα που μπορεί να ιδεί κανείς.

Μια ιδιογενής γυναίκα κάλυπε μ' έναν πύθηκο, ο οποίος προσπαθούσε να της άρπάξη το παιδί της, που

προς το μέρος όπου βρισκόμαστε έ-μεινε. Μπροστά επήρναν η πύθη-κός και τα μικρά, κι' έπειτα οι μεγάλοι και ρωμαλέοι άρσενικοι. Όταν έφτασαν κοντά μας, πυρο-βολήσαμε. Το ξαφνικό άκουσμα του πυροβόλου μου, έκανε να ραγίσω η καρ-διά μου. Ήταν σαν ένα ξαφνικό μικρού παιδιού.

Άλλά δεν είχαμε καιρό για συγ-κινήσεις. Οι μεγάλοι πύθηκοι, καμ-μια είκοσιάρια εν όλο, έρχόντουσαν καταπάνω μας, όλοι μαζί, πε-τώντας μας πέτρες, σόβλους, χώ-μα και μικρά κλαριά δέντρων.

Ένας μάλιστα απ' τους συντρό-φους μου πληγώθηκε έλαφρά. Άλ-λ' αν έπαυσε τους πυροβολι-σμούς μας. Ή θέσις μας ή-αν επι-κέντρη σ' η' ξερεα ότι μόνο με τους άδύνατους πυροβολισμούς είχαμε έλπίδα να διώξουμε τους πύθηκους, από τους οποίους είχαμε σκοτώσει και πληγώσει άρκετούς.

—Άκουμη μά όμορφονιά, παι-διά! φώναζε.

Μά την στιγμή που ξαναπυροβο-λούσαμε είδα κάτι ν' άπορριξη. Μια πύθηνα προσπα-θούσε να ζωντανό πράγ-μα, που είχα ιδεί στην άγκαλιά της πύθηκος, λίγες θι-δ ομιάδες πιο πρίν, ή-ταν παιδί άνδρικού.

Όστόσο, η γυ-ναίκα αυτή μου έλεγε, πως ή-αν η πρώτη φορά που πύθηκος είχε επι-χειρήσει ν' άρ-πάξη παιδί ίθα-γενών, μολονότι ο πύθηκος, όταν βλέπουν γυναίκες μόνες στα χωρά-φια, συχνά άρ-πούν καταπάνω τους και τις δι-άχνουν για να φάνε τα σπαρτά.

Έγώ, όμως, εί-χα πάρε την ά-πάφασί μου να διαλέξω τον τά-μυστήριο και να σώσω το παιδάκι—άν ή-ταν πραγ-ματικώς παιδάκι—απ' τους πύθη-κους. Μόλις γύρι-σα στο στρατόπεδο, διάλεξα τρεις στρατιώτες μου για να με συνο-δεύουν την άλλη μέρα, κι' έστει-λα να παρακαλέσω ένα φύλαρχο απ' τα περίχωρα να μου δανείσει και-μια πενήντα άνδρων τους, που θα χρησιμοποιούσε για να δώσουν την άγέλη των πύθηκων από όλη τη άλλα μέρη και να την φέρουν στο σημείο εκείνο που θα είχα στή-σει έναν κατσίκο με τους τρεις άν-δράτους μου.

Προί-προι την επομένη ο φύ-λαρχος μου έστειλε τους πενήντα-ι-περαστικούς χωράφες, συνοδευόμε-νος από φύλακτά, σαν γαργαλάτα σκλ-υλιν. Όμωρα καλαπίζοντας, και, μόλις έβγαινε σ' ένα ύψωμα, δέ-κονα σ' άπόσταση λίγων μέτρων το πιο περίεργο θέαμα που μπορεί να ιδεί κανείς.

Μια ιδιογενής γυναίκα κάλυπε μ' έναν πύθηκο, ο οποίος προσπαθούσε να της άρπάξη το παιδί της, που

προς το μέρος όπου βρισκόμαστε έ-μεινε. Μπροστά επήρναν η πύθη-κός και τα μικρά, κι' έπειτα οι μεγάλοι και ρωμαλέοι άρσενικοι. Όταν έφτασαν κοντά μας, πυρο-βολήσαμε. Το ξαφνικό άκουσμα του πυροβόλου μου, έκανε να ραγίσω η καρ-διά μου. Ήταν σαν ένα ξαφνικό μικρού παιδιού.

Άλλά δεν είχαμε καιρό για συγ-κινήσεις. Οι μεγάλοι πύθηκοι, καμ-μια είκοσιάρια εν όλο, έρχόντουσαν καταπάνω μας, όλοι μαζί, πε-τώντας μας πέτρες, σόβλους, χώ-μα και μικρά κλαριά δέντρων.

Προχώρησα ακόμη, αλλά πριν προφτάσω να την πιάσω, και από πάντων να πιάσω το άσπρο πράγμα που κρατούσε, την είδα να πηδάει μέσα στο δάσος.

Έκλεισα τα μάτια μου και ά-κουσα ένα γόοιο. Όταν τα ξανά-νοιξα, κάτω στο βάθος της χαρά-δρας, είδα δυο σημάδια, ένα μαύρο μεγαλύτερο κι' ένα άσπρο μικρό-τερο. Κατέβηκε με προσοχή ως έ-κει κάτω και βότκα την πύθηνα νεκρή.

Στην άγκαλιά της ή-αν ένα παι-δάκι, μάγις, το οποίο με κύταζε θρηνώντας, με μια παθητική έκ-φραση στα μάτια. Το μέτερερα στην άγκαλιά μου ως το στρατόπε-δο, όπου ο γιατρός διαπίστωσε πως είχε σπάσει η ραχοκοκαλιά της. Την ίδια νύχτα το φτωχό παιδάκι ξεπνέθηκε.

Από τότε, δεν ξαναπήγα πει-α ποτέ να κινήσω πύθηκους και ού-τε θέλω να τους βλέπω στα μάτια μου.

ΟΥ-Ι-ΛΙΑΜ ΡΙΓΚΜΠΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

—Άστε ταξιδεύει η γυναίκα σας;

—Ναι, ο γιατρός της σύστησε να καθήση δυο-τρεις μήνες στην έ-σοχη.

—Μτά! Και εινε άρρωστη;

—Όχι... Άλλά ο γιατρός εινε πολύ...φύλος μου!...

—Ανεψιός... Δόσε μου το λάχιστον πεντακάσια για ν' αγορά-σω τό...πιστόλι...

—Θεα, παίζε, σε παρακαλώ, πιά-νο!

—Τόσο σου άρέσει, λοιπόν, η μουσική, μικρό μου;

—Όχι, έλλά ο μπαμπάς δέ μου δόση μουτζούρα για νάρω να σου κούρω τις νότες.

Ο Πάνης ξελαλόμενος, στον κα-ναπέ και κατεβάζοντας άρσενικούς τα πούρα του κυρίου του, φιλοσοφεί και μονολογεί:

—Δεν θα ήθελα, αλήθεια, ποτέ να ήμουν άφρονος, προικμένου μά-λιστα να έχω έναν ύπνερκο σαν καί μένα.

Ο χήρος... Όμολογώ ότι δεν τα πέρασα πάρα πολύ καλά με τη μακαρίτισσα τη γυναίκα μου. Άκό-μα και τα τελευταία λόγια της ή-ταν μια τρομερή άπειλή για μένα!

—Μά τι σου έλεγε;

—Θα συναντηθώ μια μέρα έ-κει επάνω και μου έδειξε τον ού-ρανο.

Ο άναχα... Γιατί, κο-ρίτσι μου, έδωλες φωτιά στην κοι-τίνα;

Η όψη... Γιατί ήθε-λα να συναντηθώ μ' ένα έξυπνό μου...προσέστη, κύριε άναχα...

Το παιδάκι που είχαν αρπάξει οι πύθηκοι.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ή μόδα, τό σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΑ

Πρό όλων ημερών λανσάρισμα στο Παρίσι, από τους μεγάλους ειδικούς οίκους καπέλων, ένα καπέλλο για κυρίες, σε σχήμα άνδρικού φέτρ, λίγο πιο πλατύ.

Τό καπέλλο αυτό γίνεται από ψάθα, από ύφανση μεταξωτή, από καστόρι και από βελούδο, καθώς και από άσπρο λινό ή πικέ.

Φοριέται δε τόσο με άλλα κοστούμια, όσο και με βαρείες τουαλέτες, όπως γίνεται από ταφρά χρωματιστό.

Η κομψή Παρισινή φορούν τό νέο αυτό καπέλλο, με τό μπόρο κατεβασμένο εμπρός, και σπικωτό πίσω και στό ένα πλάι.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Μιά από τίς τελευταίες εννοιώτες είναι και τά κοσμήματα από σενίλ χρωματιστό, πλεχτό με κροσέ, ή με βελόνα του ραφίσματος, επάνω σε κουδιστόρα, καθώς βλέπετε και στην εικόνα. Από διπλό ή μονό σενίλ, πλεχτό, θα ιδούμε χαριτωμένα βραχιόλια και περιβέραια χρωματιστά ή μαύρα αν θέλετε.

Δέν φαντάζεστε πόσο τ' άσυνήθιστα άκόμια αυτά κοσμήματα περιγαίνουν επάνω στό γυμνό δέμα του λαμού και των χειρών, φτάνει να εινε πλεγμαία με προσοχή.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Η φούστες με τίς τράντες, ή ό ποιές φορέθηκαν τόσο τόν χειμώνα και την άνοιξη, θα φορεθούν και τό καλοκαίρι, Εύτυχώς. Γιατί ή φούστες αυτές εινε πολύ πρακτικές και μπορούμε να τίς φορέσουμε με ό ποια μπλούζα θέλουμε, κι έτσι κάθε φορά θα φαίνεται πως φορούμε μία νέα τουαλέττα.

Η φούστες με τίς τράντες, όταν μάλιστα ανεβαίνουν επάνω από την τάγια, εινε πολύ κατάλληλες για τίς πολύ ευσταγές κυρίες, ή όποιες δέν πρέπει ποτέ να φορούν φούστες εφραμιστές άκριβώς επάνω στην τάγια και μπλούζες άνοιχτές.

Με μία φούστα με μπουτέλλες, μία παχειά κυρία θα μπορού να φορέση και μπλούζα άνοιχτήχρωμη.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Τώρα τό καλοκαίρι, έκτός από τό πρόσωπο, μαυρίζουν στόν ήλιο και τά χέρια.

Και πρέπει να ξέρετε, κυρίες μου, ότι δέν εινε πειά τόσο τίς μόδας τό μαυρισμένο δέμα, κι αν μπορεί ν' άρσση άκόμια ένα πρόσωπο ήλιοκαμμένο, πάντα όμως ένα χέρι πολύ μαυρισμένο, δέν κάνει καλή εντύπωση.

Η Αμερικανίδες, όσο κι αν εκθέτουν τό πρόσωπό τους και τό σώμα τους στόν ήλιο, στις άκρογιαλιές των λουτρούδιων, προσφυλάγουν όμως τά χέρια τους με γάντια μετα-

ξωτά, λινά και βαμβακερά, γιατί αυτά θεωρούνται ως τα πιο υγιεινά.

Τά δερμάτινα γάντια Κέντημα κορτό για πουκάμισο ή νυχτικό.

Μόλις άντληρήθετε ότι τά χέρια σας έπαιθαν από ήλιοκαμμία, να τ' αλείψετε άμέσως με άσπραδι σπγού, με νερό καπουζιού ή άκόμια και με χυμό σταφυλιών.

Εάν τό ήλιοκαμμία εινε πολύ δυνατό, αλείψετε τό βράδυ τά χέρια σας με λίγη από την έξής πομάδα:

Vaseline 30 gr.
Lanoline 10 »
Oxyde de zinc 8 »

Κατάπιν πονιδράρετε τά χέρια σας

με πούδρα ρυζιού και φοράτε ένα ζευγάρι παλμά γάντια.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Μη μιλάτε πάρα πολύ, ούτε πολύ λίγο σε μία συναναστροφή. Μη μιλάτε διαρκώς για τόν έαυτό σας.

Μη μιλάτε ιδιαίτερος σε κανένα, όταν βρίσκονται και άλλα άτομα σ' ένα σαλόνι.

Μη κοιτάξετε με βλέμματα λοξά, κυρτά και μη χαμογελάτε ειρωνικά όταν μιλάει κάποιος.

Μη δείχνετε μεγάλη προσοχή στο ντύσιμο των κυριών και μην εξετάζετε με περίεργο βλέμμα τίς λεπτομέρειες της τουαλέτας των.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

Η παραπάνω εικόνας δείχνουν πως μπορείτε να καπσκνεύ άστε μόνες σας τά νέα πλεχτά περιδέ- ραγια και ερα- χόδια από σενίλ διπλό και μονό, χρωματιστό ή μαύρο.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΑ

Σατυρική Σελίδα

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΟΥΒΕΝΤΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Σε τούτο τον τόπο
—άλλοι και συμφορά του—
τὸ στραβὸ κι' ἀνάποδο,
ἔχει τὰ γούστα του
καὶ τὰ πείσματά του
κάθε δίποδο, βρὲ γυιέ μου,
(καὶ τετράποδο.

Ὁ κ. Τσαλδάρης κοιμάται
Ὁ κ. Βενιζέλος-δρυχάται.
Ὁ κ. Παπανδρέου ἔχει ἔρωτα.
Κι' ὁ κ. Πάγκαλος σκοτάδια
(ἀξημέρωτα.

Ὁ κ. Σοφιανόπουλος ἔχει ὤ-
(φος,
Ὁ κ. Κονδύλης ἔχει ἔτιφος,
Ὁ κ. Μιχαλάντρεας ἔχει γλύ-
(κα.

Ὁ κ. Σαγιάς ἔχει προίκα,
Ὁ κ. Ράλλης ἔχει μαιτρέσσα.
Κι' ὁ κ. Μεταξάς... δὲν ἔχει
(μπέσα.
Ὁ κ. Τουρκοδασίλης ἔχει ἔ-
(γνοια.

Ὁ κ. Βοζίκης ἔχει γένεια,
Ὁ κ. Μυλωνάς ἔχει σκοτούρα.
Κι' ὁ κ. Σίμος... λοβιτούρα.
Ὁ κ. Πολυχρονόπουλος ἔχει
(ἐντάλματα.

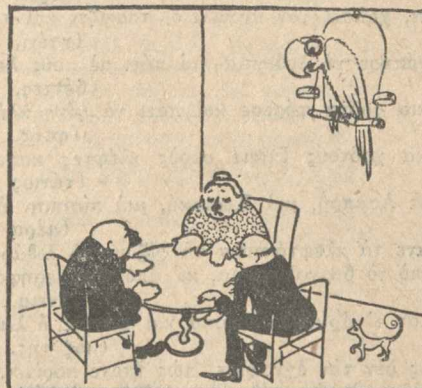
Ὁ κ. Τζωρτζάκης γιὰ τὴ
(γούνα του ράματα.
Ἡ κ. Ἑλένα ἔχει σφαίρες,
Ὁ κίτρινος τύπος ἔχει λέρες,
Ὁ Προυπολογισμὸς ἔχει ἐλ-
(λείμματα.

Καὶ τὰ πολιτικὰ κόμματα...
(βλαστήματα!...

Τὰ θέατρα ἔχουν γκίνιες,
Οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς γκρί-
(νιες,

Ὁ κ. Χατζηκυριάκος ἔχει
(κουμπούρι.

Κι' ὁ κ. Κονδύλης ἄσχημ-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ: Ὁ Κ ὁ ρ ὁ
ο ς.—Σωπάτε!... Δὲν ἀκοῦτε καὶ
σὸν κλάψιμο;

Ἡ χ ἡ ρ α.—Θὰ εἶνε ὁ μακαρί-
της ὁ ἄντρας μου. Ἐτσι ἔκλαιγε πάν-
τα ὅταν τὸν καταχειρίζα...

(μούρη.
Ὁ κ. Σικελιανὸς ἔ-
(χει βίδα.

Ἡ κ. Σικελιανοῦ γλα-
(μύδα.

Ὁ κ. Σκίπης ἔχει
(σπίτι.

Κι' ὁ κ. Παπαναστάσης ἔχει
(μύτη.

Τὰ «Παναθήναια» ἔχουν ἐκλε-
(κτὴ ὕλη.

Ὁ κ. Χάρης...προκοίλι.
Ὁ κ. Καφαντάρης ἔχει σε-
(λάνι.

Κι' ὁ κ. Παπαναστασίου συνά-
(χι.

Ὁ κ. Παπαντωνίου 60 θέσεις.
Οἱ σωφὲρ ἔχουν φρένα

Κι' ὁ Κώστας ὁ Φώσκολος τα-
(βέρνα.

Ὁ κ. Παλαμᾶς ἔχει ταλάν.
Ὁ κ. Μελάς εἶνε παρλάν,

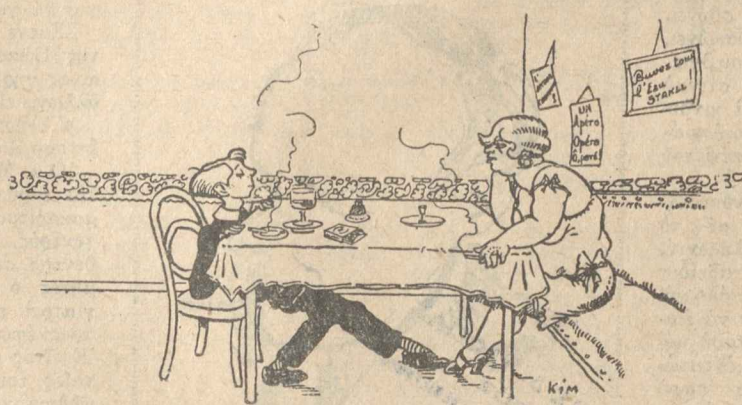
Ὁ κ. Νιοβάνας ἔχει μυωπία.
Ὁ κ. Κύρος ἔχει τὴν «Ε-
(στία).

Ὁ κ. Βουτσινᾶς τὴν πρώτη
(κυκλοφορία.

Ὁ κ. Πεσμαζόγλου ἔχει τὴν
(«Πρωτὰ»

Κι' ὁ κ. Βλάνος...ἀστεία!
Ὁ κ. Καραθανάσης ἔχει κά-
(πα,

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἡ χορεύτρια.—Τί κάνεις ἐκεῖ, βρωμιάρο;
Ὁ μικρός.—Τὴν πρώτη μου ἐρωτική ἐξομολόγησι!...

Ὁ κ. Ξενόπουλος ἔχει ἀρι-
(στεῖον.

Ὁ κ. Χόρν...τὸ δρίσκει ἀ-
(στεῖον.

Ὁ κ. Τσουκαλᾶς ἔχει τὰ τσου-
(κάλια του

Καὶ τὸ ρωμαϊτικὸ τὰ γάλια
(του.

Οἱ δικηγόροι ἔχουν ὑποθέσεις.
Κι' ὁ Δελαπατρίδης λόξα!

Ὁ κ. Πλαστήρας πάει νὰ δῇ
(τὸν Πάπα.

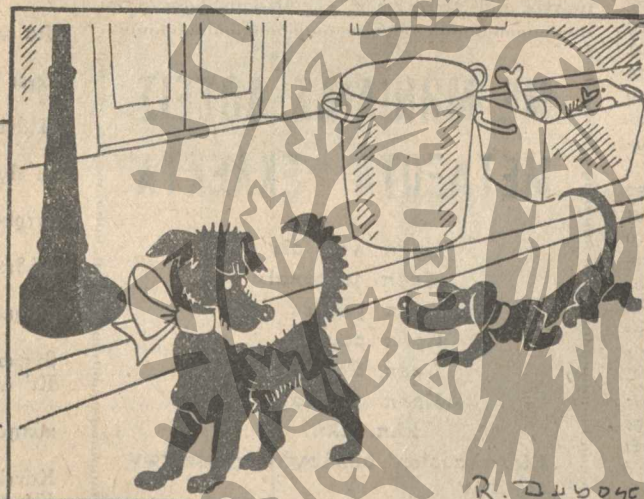
Ὁ κ. Λάσκαρης ἔχει καλαμ-
(πούρια.

Ἡ Βασίλῳ γεμᾶτα τὰ κουμ-
(πούρια.

Ὁ κ. Βενιζέλος τιμὴ καὶ δό-
(ξα.

Κι' ὁ Δελαπατρίδης λόξα!

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ σκυλίτσα.—Ἐκεῖ πέρα βρισκεται ἕνας
τενεκές μὲ κόκκαλα.

Ὁ σκύλος.—Γιὰ ποῖον μὲ πήρες, βρωμιάρο;
Γιὰ τρόφιμο τῶν κομμάτων;

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ζηλωτῶν
(χει ἀμφορείας.

Οἱ παντρεμμένοι ἔχουν...
(ρίες.

Οἱ παπάδες ἔχουν κηδεῖες.
Καὶ τὰ φιλολογικὰ περιοδικὰ
(ἀηδίες!

Ἡ θάλασσα ἔχει κύματα.
Ὁ Δημοσθένης ὁ Βουτσᾶς δι-
(ηγήματα.

Οἱ κληρικοὶ ἔχουν ῥάσο
Κι' οἱ καλόγηροι...πράσι!

Οἱ λωποδύτες ἔχουν ἀντικλεῖ
(βελ.

Οἱ δρόμοι ἔχουν σκουπίδια.
Ὁ Ἀττικὸς ἔχει μάντρα

Κι' ἡ χήρες...δὲν ἔχουν ἄν-
(τρα.

Τὰ καφενεῖα ἔχουν ρεμπέτες
(δες.

Ἡ Ἀκαδημία ντενεκέδες.
Τὰ βιβλία ἔχουν λάθη.

Κι' οἱ πολιτευόμενοι πάθη!
Ὁ κ. Λαπαθιώτης ἔχει αἰ-
(ἀπτηλ.

Ὁ κ. Κονδύλης ὥρατος προφίλ.
Ὁ κ. Κοτζιάς ἔχει συμ-
(θείας.

Ὁ κ. Κούνδουρος διαβόητος ἔ-
(γρίας.

Ὁ κ. Πάτσης σίγουρη τὴν νύ-
(κη.

Κι' ὁ κ. Μερκούρης...μανίκα!
Ἡ κ. Κοτοπούλη ἔχει μπρά-
Ἡ κ. Κυβέλη ὕψος κοῦρο.

Ὁ καφὲς ἔχει κριθάρι.
Κι' ὁ Μπέης ἀσῆμι καὶ λογα-
(ρι.

Ὁ κ. Λοβέρδος ἔχει τιμπαλ-
(σι.

Ὁ κ. Μάξιμος ἔχει μοῦσι.
Ὁ κ. Ἰαπωνίδης ἔχει σιγά-
(νια.

Κι' ὁ κ. Γονατᾶς γαλάσι.
Τὸ Ζάππειο ἔχει πάγκου.

Ἡ πολιτικὴ σαλτιμπάγκους.
Ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ἔχει κάφε.

Κι' ὁ Κώστας ὁ Θεοδωρόπου-
(λος κλόψι!...

Ὁ ξητεῖανος.—Εὐχαριστῶ!

Ὁ Θεὸς γὰρ σᾶς δώση καὶ τῶν δύο
μὰ καλὴ θέσι σὸν Παράδεισο.

Ὁ σὺ ξ υ ρ ο ς.—Ὅχι! Ὁ-
χι! Ἐγὼ προτιμῶ νὰ πάω μόνος μου
στὴν... Κόλασι!...

Ὁ ξητεῖανος.—Εὐχαριστῶ!

Ὁ Θεὸς γὰρ σᾶς δώση καὶ τῶν δύο
μὰ καλὴ θέσι σὸν Παράδεισο.

Ὁ σὺ ξ υ ρ ο ς.—Ὅχι! Ὁ-
χι! Ἐγὼ προτιμῶ νὰ πάω μόνος μου
στὴν... Κόλασι!...